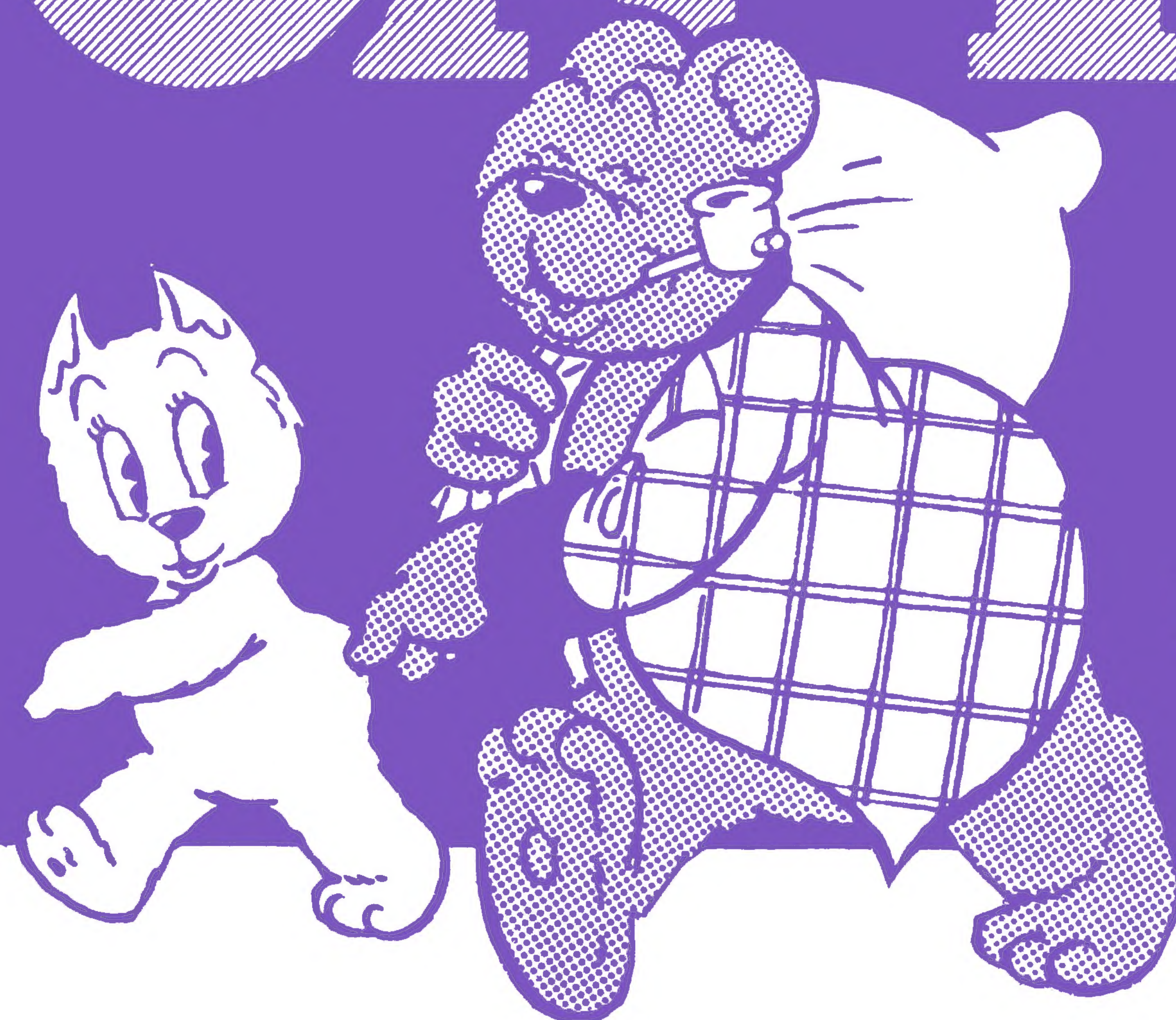
AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **26** 86 - 153

De talisman

AVONTUREN VAN TOM POES

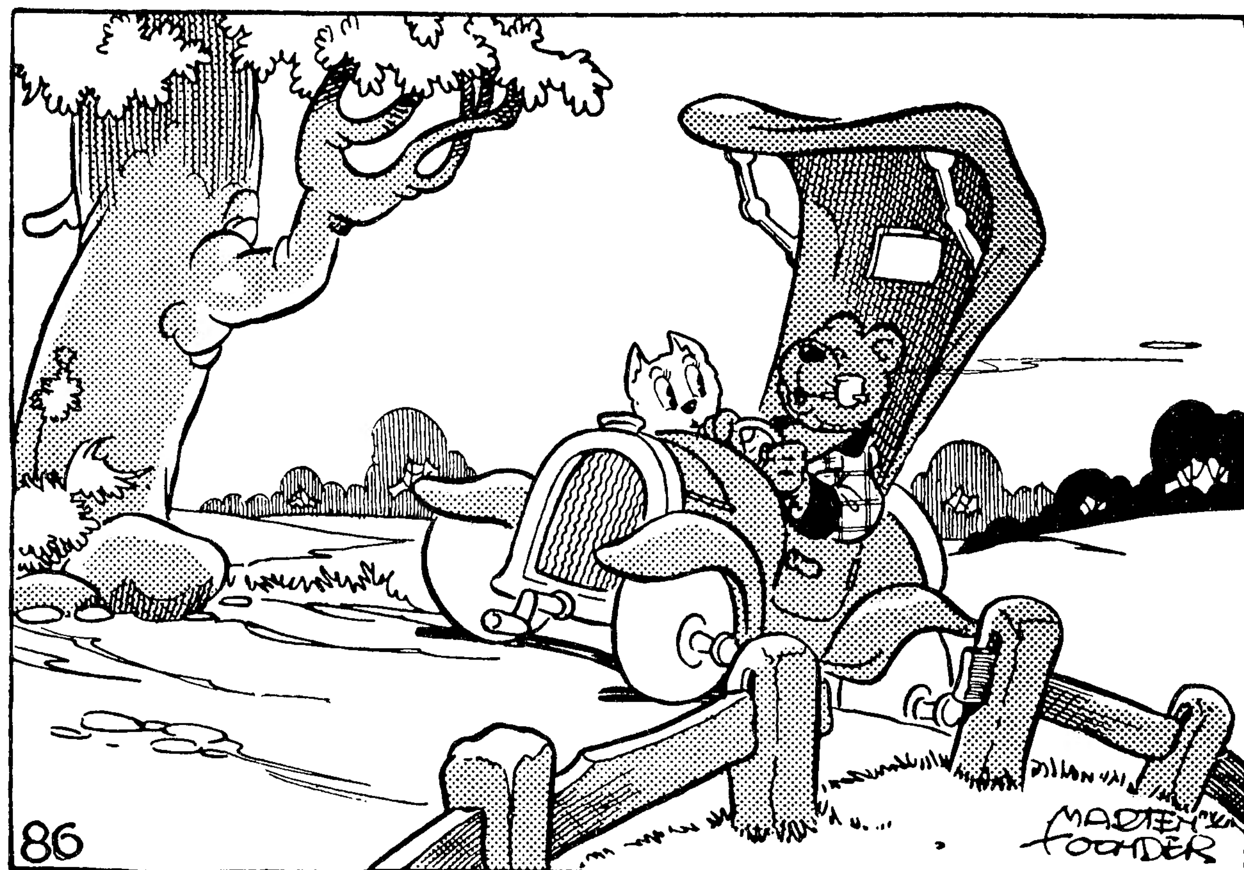
DOOR

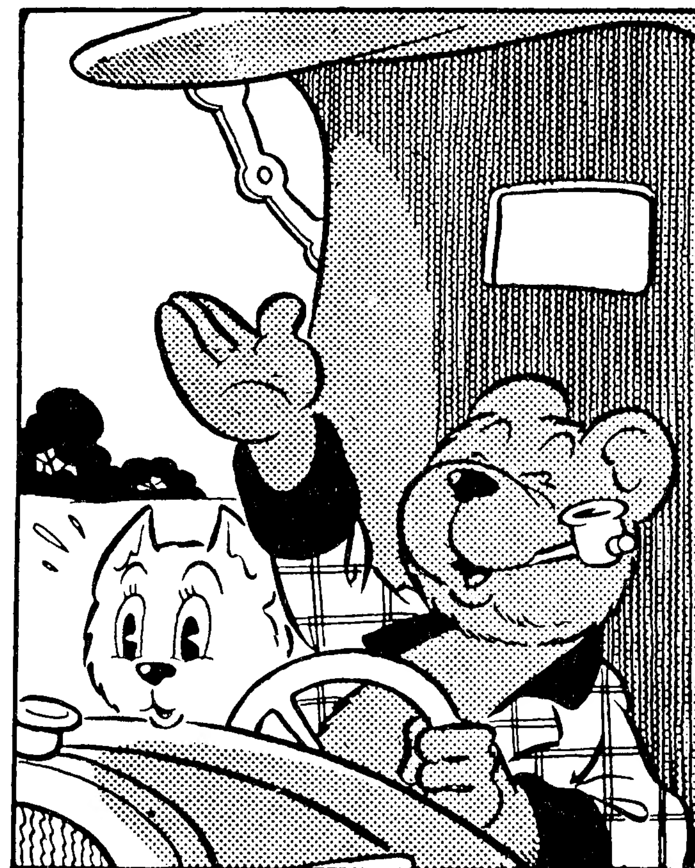
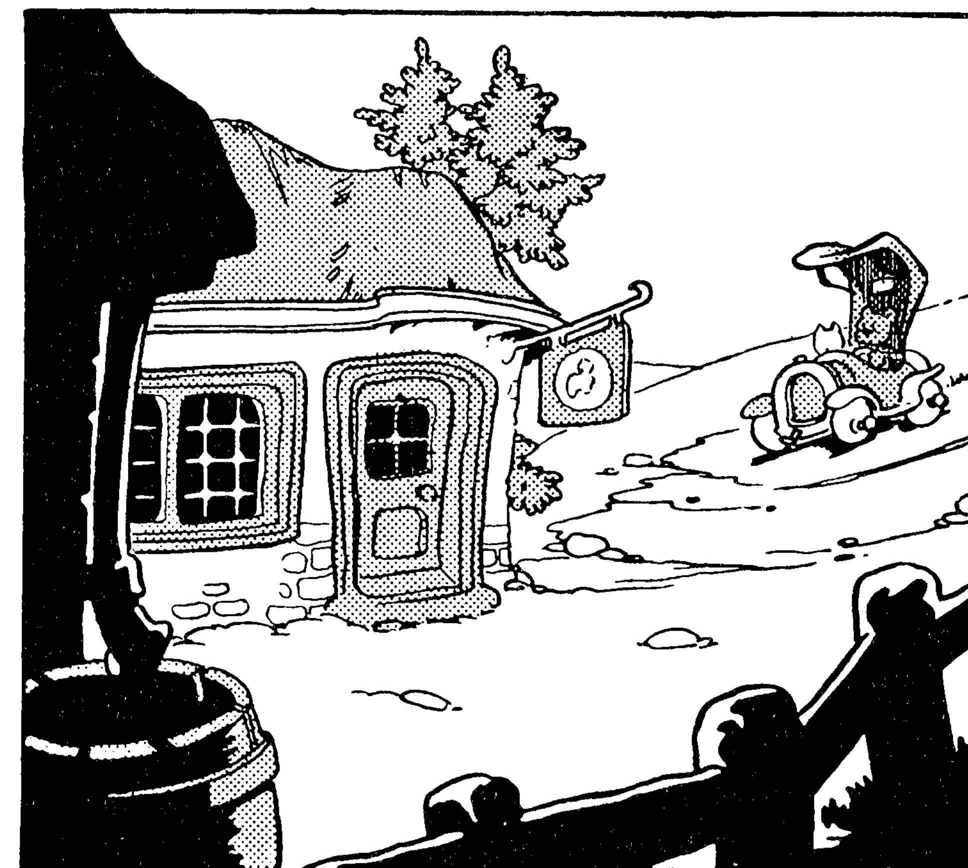
MARTEN TOONDER

MV **26**	86 - 153	De talisman

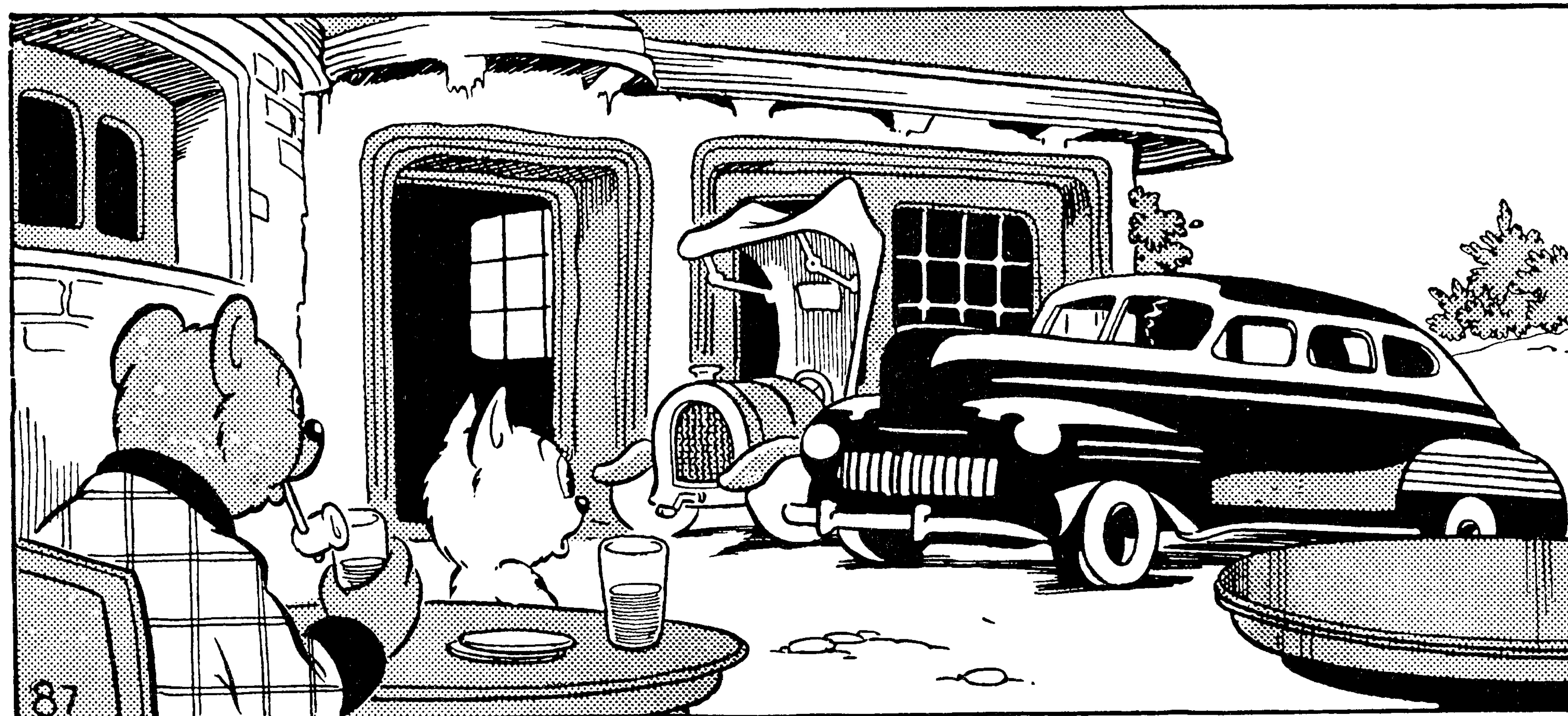
1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

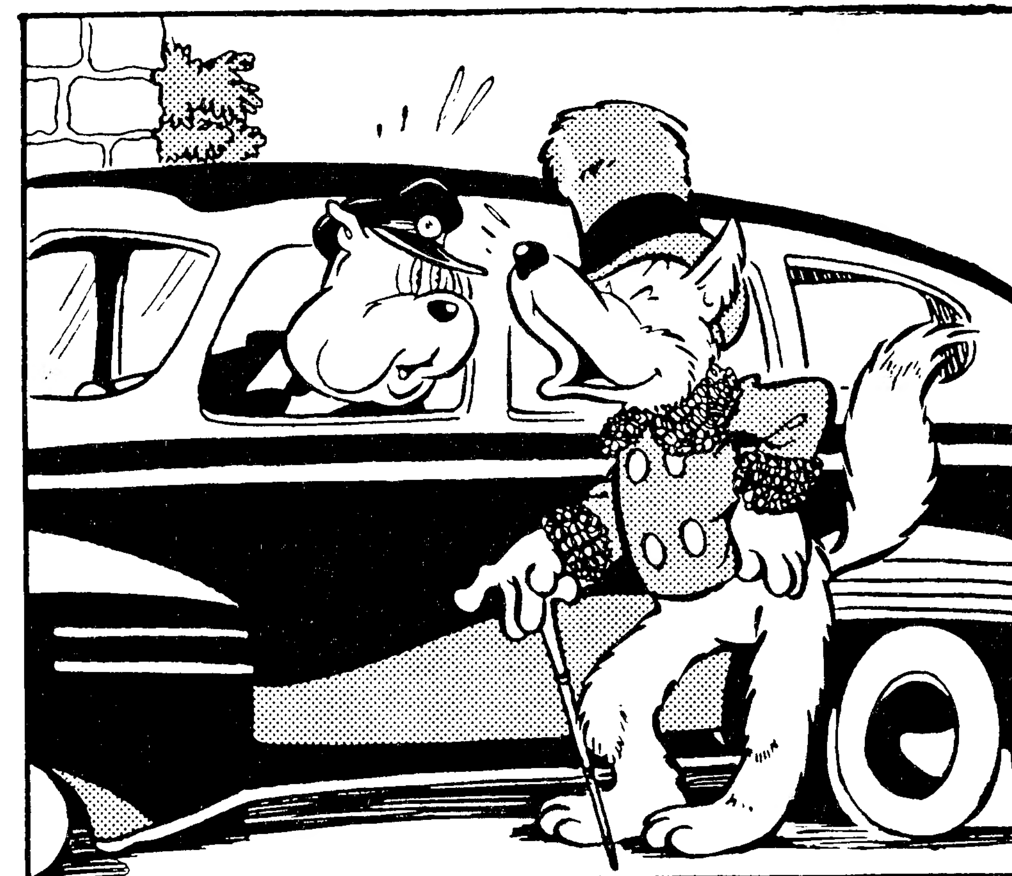
*Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5204 6
Delen 26 & 31 ISBN 90 234 5206 2*

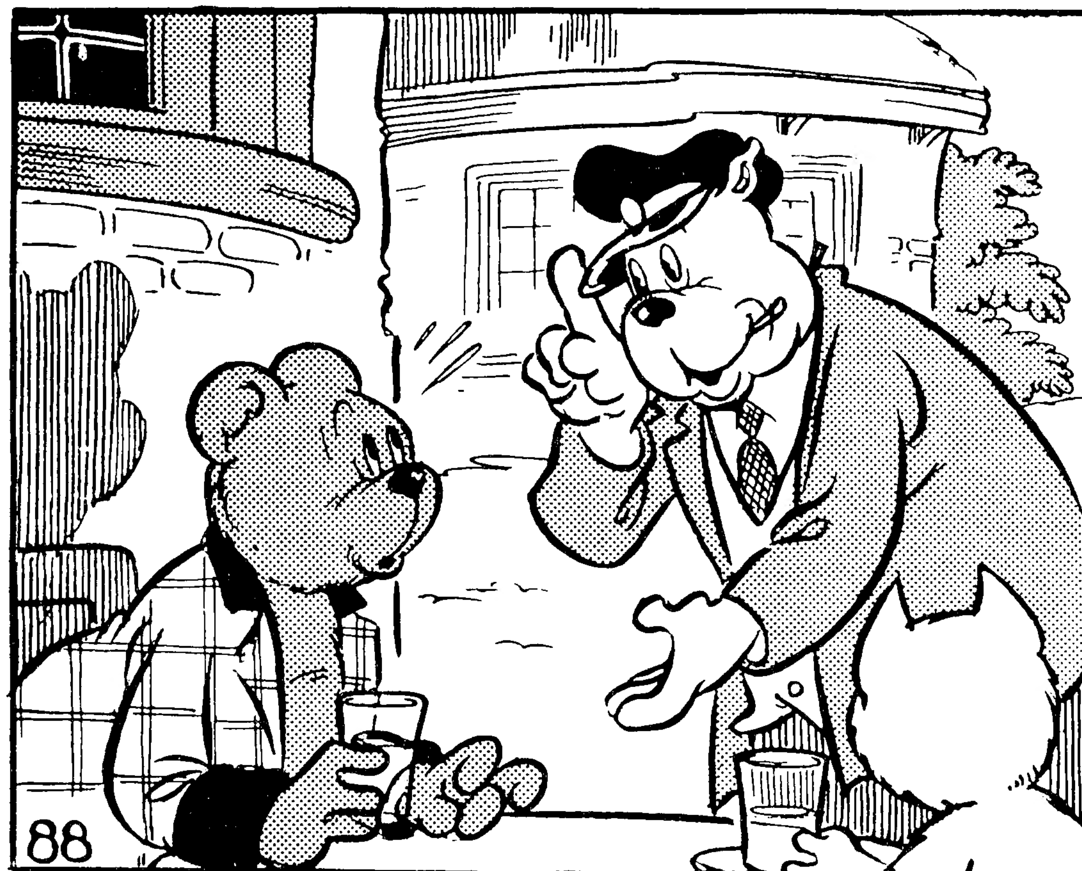

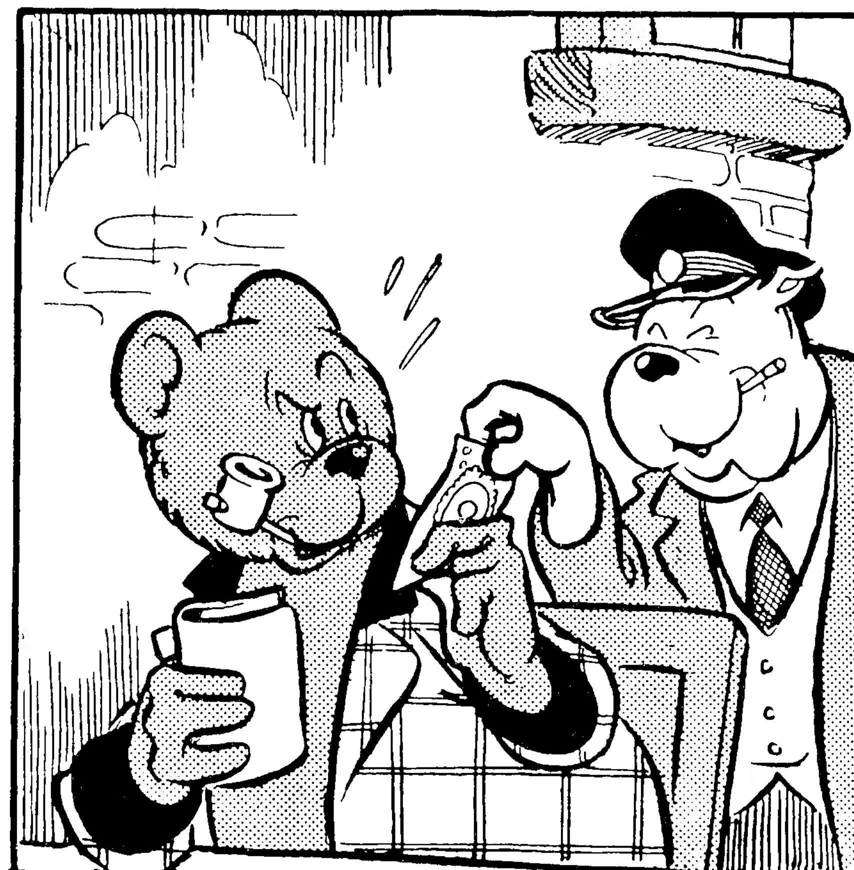
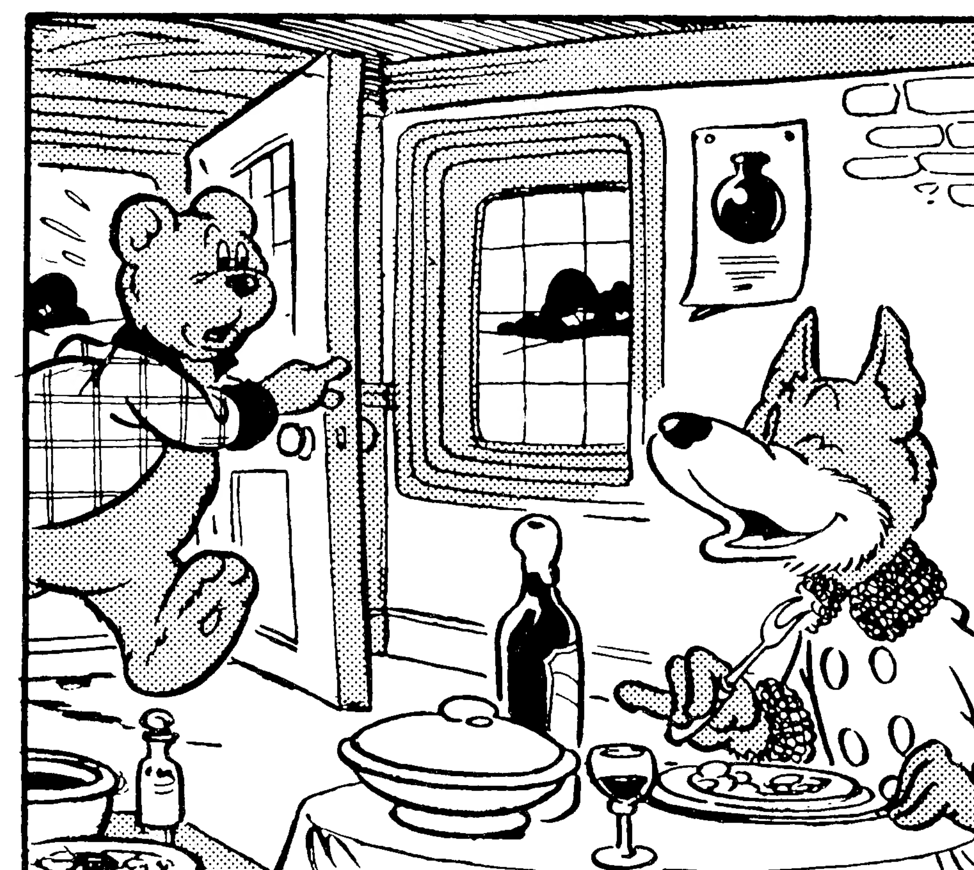
Toen de gasten vertrokken waren stelde heer Bommel voor een eindje te gaan rijden.
'Het weer is voortreffelijk!' zei hij, terwijl hij gas gaf.
'De wind is net fris genoeg om de betovering uit mijn hoofd te waaien!'
'Welke betovering?' vroeg Tom Poes verbaasd.
'Wel heb ik van mijn leven!' zei heer Bommel. 'Ben ik betoverd of niet? Heeft die watergeest Kwakernat dan heus niet geprobeerd mij in een kikker te veranderen? Nu dan! Zeg nu zelf! Ik ben er nog suf van!'
'Dat is sterk!' zei Tom Poes. 'Hij heeft u alleen maar bedwelmd! Dáár bent u suf van! En toen hij dat gedaan had, heeft hij u aan een touw uit het raam laten zakken! En daarna heeft hij een doodgewone kikker in de kamer gezet – en heeft u in een vrachtwagen naar zijn huis gereden! Dat is alles! En omdat wij meneer Kwakernat helemaal niet verdachten, had hij steeds de gelegenheid om zijn lelijke kikkerpak aan te trekken en zijn streken uit te voeren!'
'Juist!' zei heer Bommel. 'Zeer juist! Helder uitgelegd! Ik had het zelf kunnen doen, maar ik was nog wat suf van die verdoving!'
'Hm! O ja!' zei Tom Poes. Hij had nog meer willen zeggen, maar toen kwam er een boerenherberg in het zicht. Precies het soort herberg, dat er uit ziet alsof er een nieuw avontuur zal kunnen beginnen. 'Laten we daar iets gaan drinken', stelde Tom Poes voor.

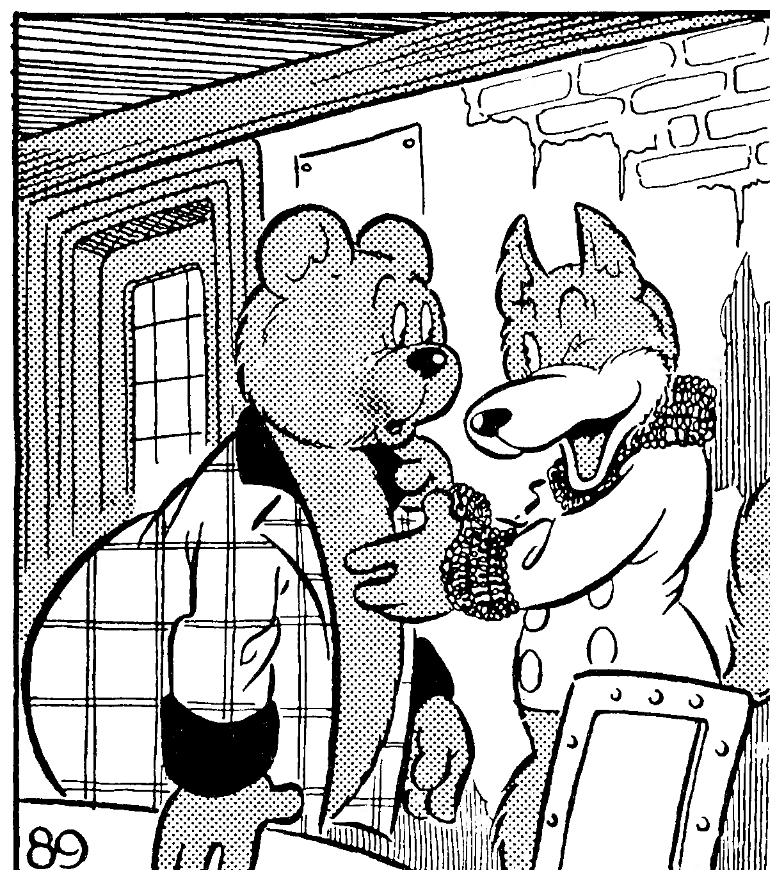

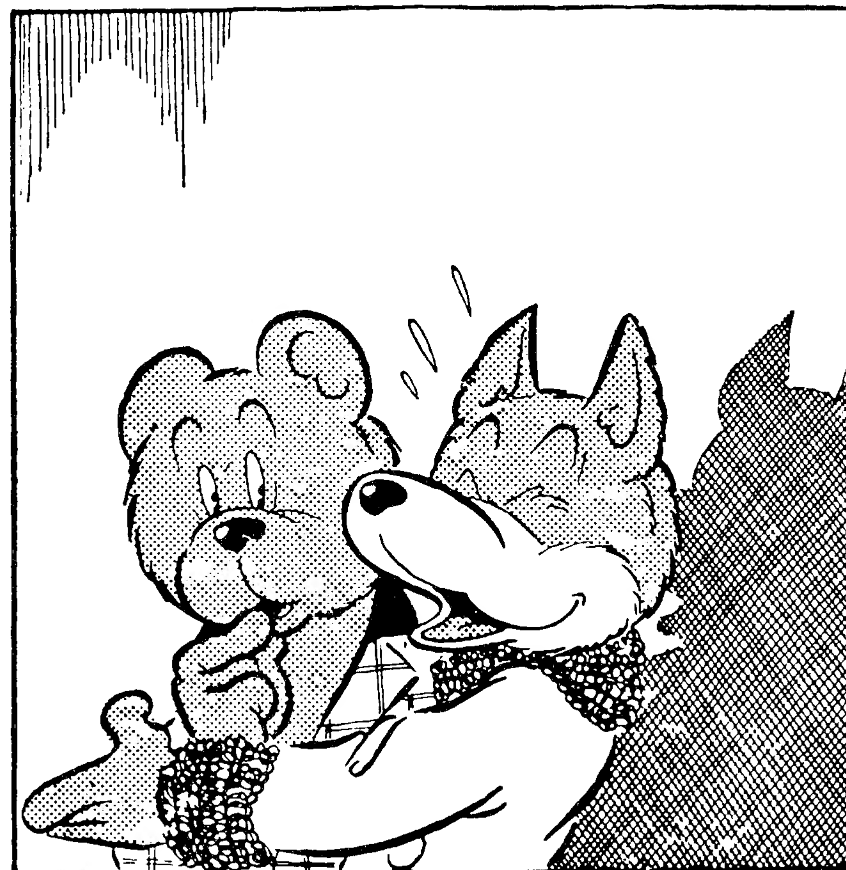
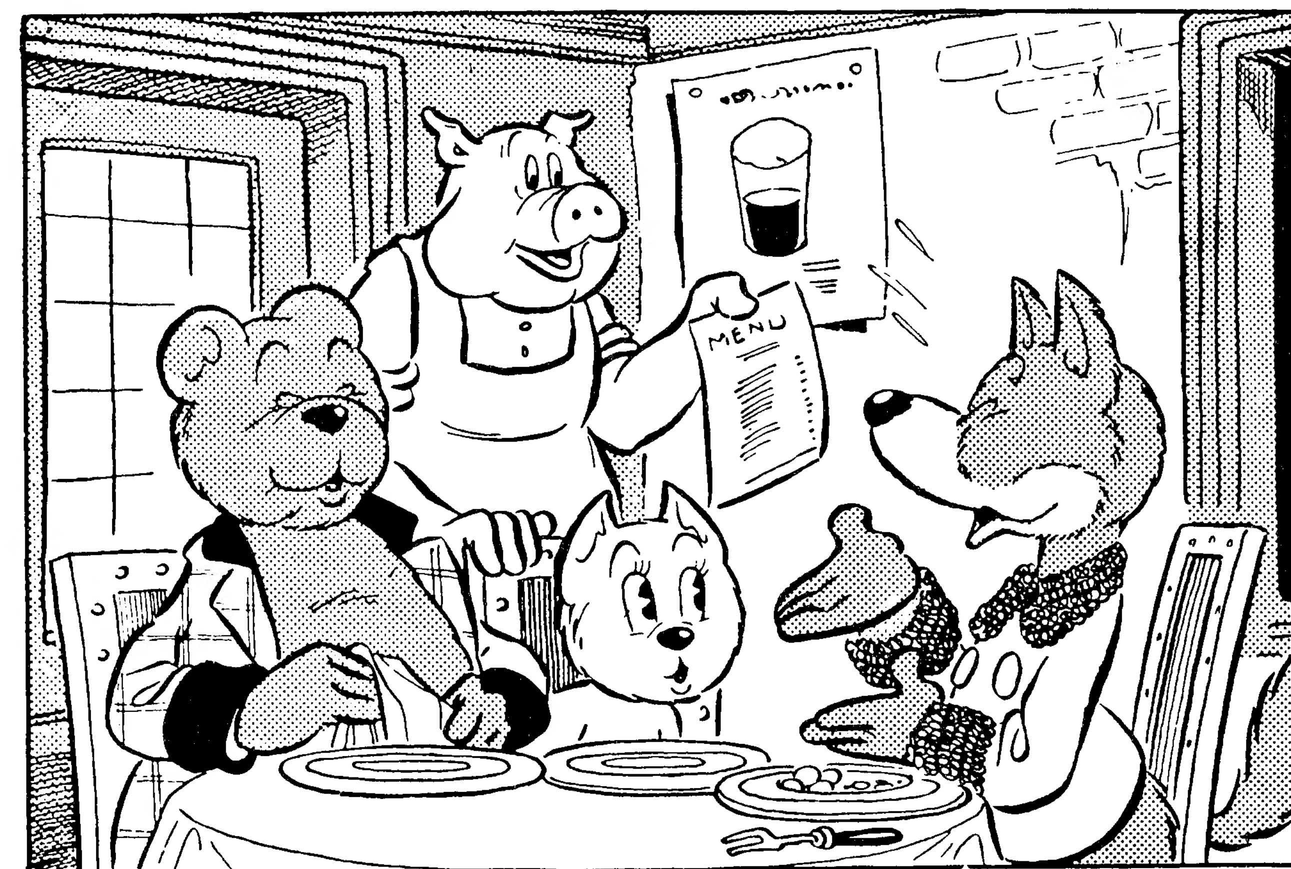
Heer Bommel en Tom Poes zaten een glas limonade te drinken. De wind was lauw, achter de herberg kakelden een paar kippen en de limonade was lekker.
'Dit schijnt een deftige herberg te zijn!' zei heer Bommel tevreden. 'Kijk eens wat daar aankomt!'
Tom Poes draaide zich om en zag een grote, glanzende auto naderen, die zacht wiegend naast de Oude Schicht remde.
'Eh...' zei heer Bommel. 'Ik geloof, dat ik mijn wagen maar eens zal laten opspuiten! De verf is toch niet meer je dàt, als je begrijpt wat ik bedoel! Eigenlijk... hm... eigenlijk is de Oude Schicht toch wel erg oud! Vind je, dat 'n heer van mijn stand er nog in kan rijden, Tom Poes? Zou ik niet, hm... als ik eens een nieuwe wagen kocht?'
'Zo, zo een als daar staat, zeker!' zei Tom Poes. 'Hm, dat is geen auto, heer Bommel, dat is een bed op wielen! Niet sportief, vind ik!' 'Juist!' zei heer Ollie. 'Net wat ik dacht. Maar toch stapt er een deftig heer uit, jonge vriend! Iemand van stand, dunkt me!'
De iemand die uitstapte zag er werkelijk indrukwekkend uit. Hij droeg een hoge hoed en een wandelstok, en bontjes om zijn hals en zijn polsen en zijn bewegingen waren losjes en ongedwongen. Hij zei iets tegen de chauffeur, wees toen naar heer Ollie en stapte luchtig de herberg binnen.

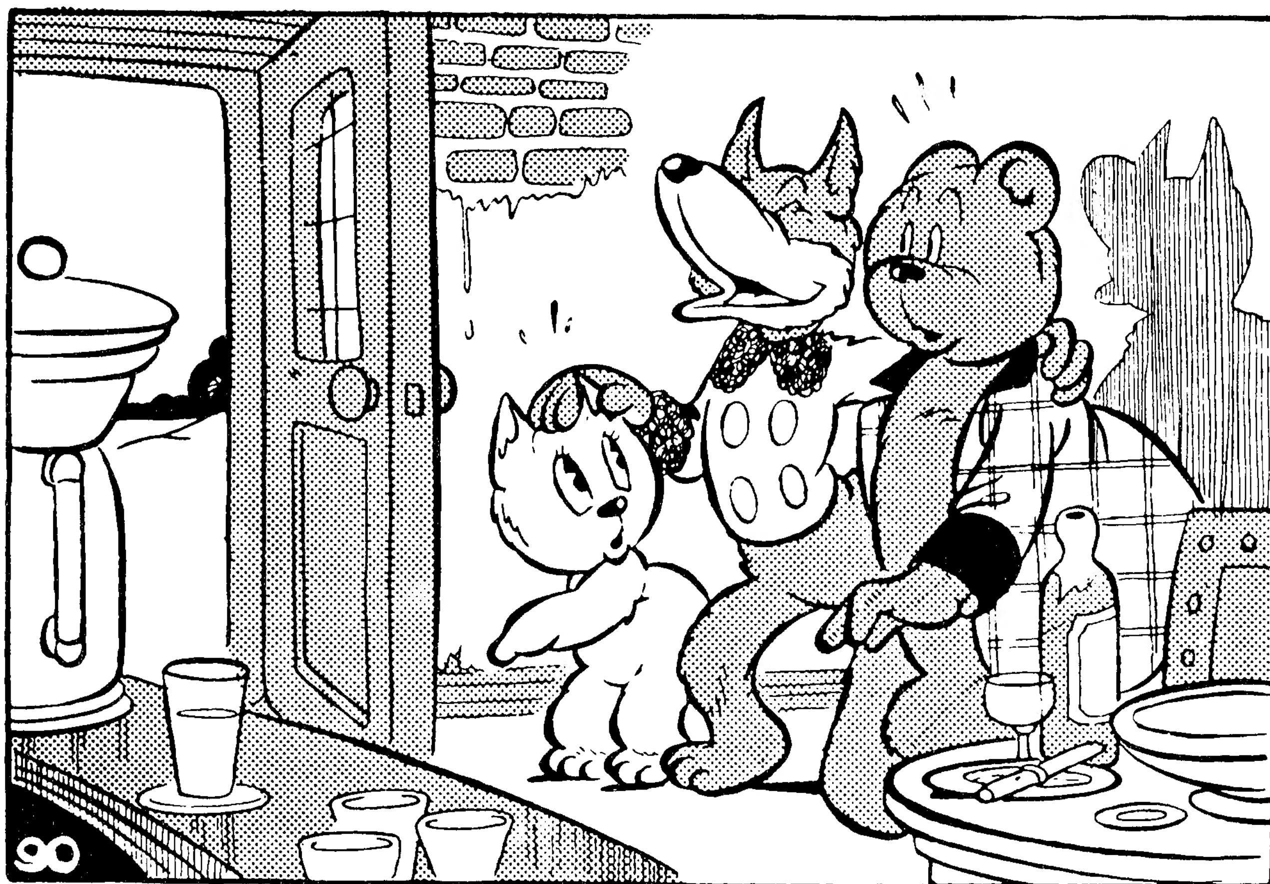

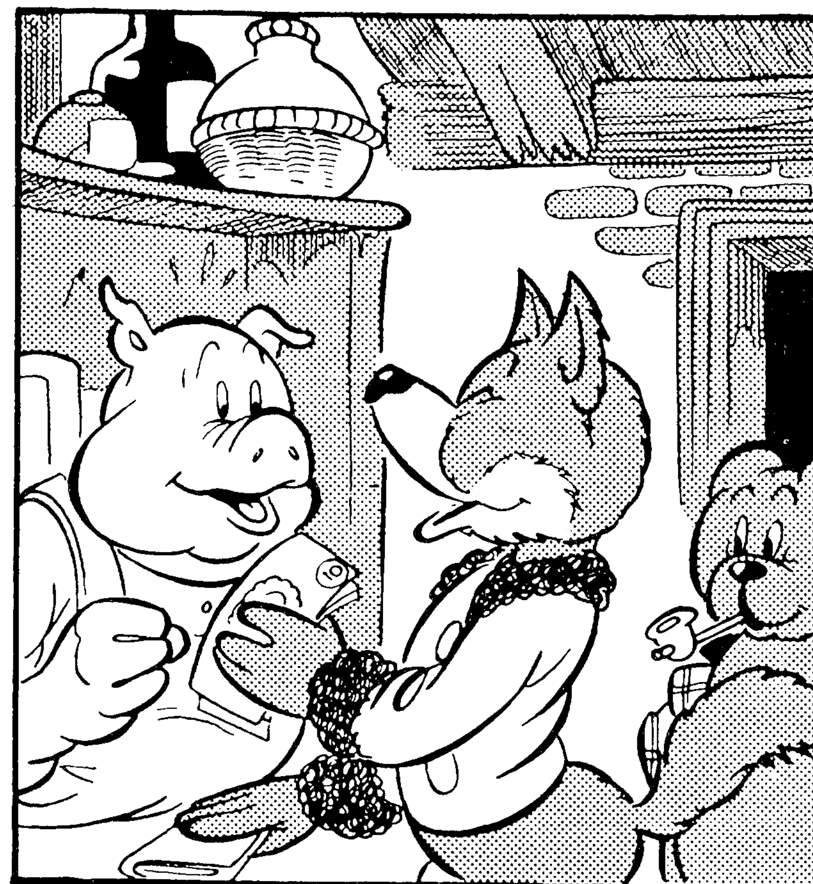
De chauffeur van de deftige auto liep naar heer Ollie toe en boog zich over het tafeltje.
'Ik kom even afrekenen!' zei hij. 'Dat is vijf-en-twintig gulden drie en tachtig bij mekaar, de fooi niet meegerekend!'
'Wat zeg je?' vroeg heer Bommel verbaasd.
'Vijf en twintig – drie en tachtig!' herhaalde de chauffeur.
'Ik weet niet waar je over praat!' zei heer Ollie boos. 'Als je leuk wilt zijn, moet je iemand anders uitzoeken. Wat jij, Tom Poes!'
'Dat is de prijs van de rit!' legde de chauffeur geduldig uit. 'De baron zei, dat ik wel met u kon afrekenen. Hij had geen klein geld bij zich en u was een oude vriend van hem, zei hij.'
Heer Ollie rukte zijn portefeuille uit zijn zak en gaf de chauffeur een paar bankbiljetten.
'En nu ga ik eens met die eh... Baron praten!' zei hij toen de wagenvoerder tevreden verdwenen was.
'Een oude vriend, hè? Ik zal wel betalen, hè? Ik zàl hem!'
De deftige vreemdeling zat achter een tafeltje met een uitgebreide maaltijd voor zich en keek glimlachend op, toen heer Ollie de deur openrukte en binnensnelde.
'Kijk eens aan!' zei hij, voordat heer Ollie de tijd gevonden had, om iets in het midden te brengen.
'Daar is heer Olivier B. Bommel, zich haastend om zijn goede vriend de hand te drukken! Een historische ontmoeting, zou ik willen zeggen!'

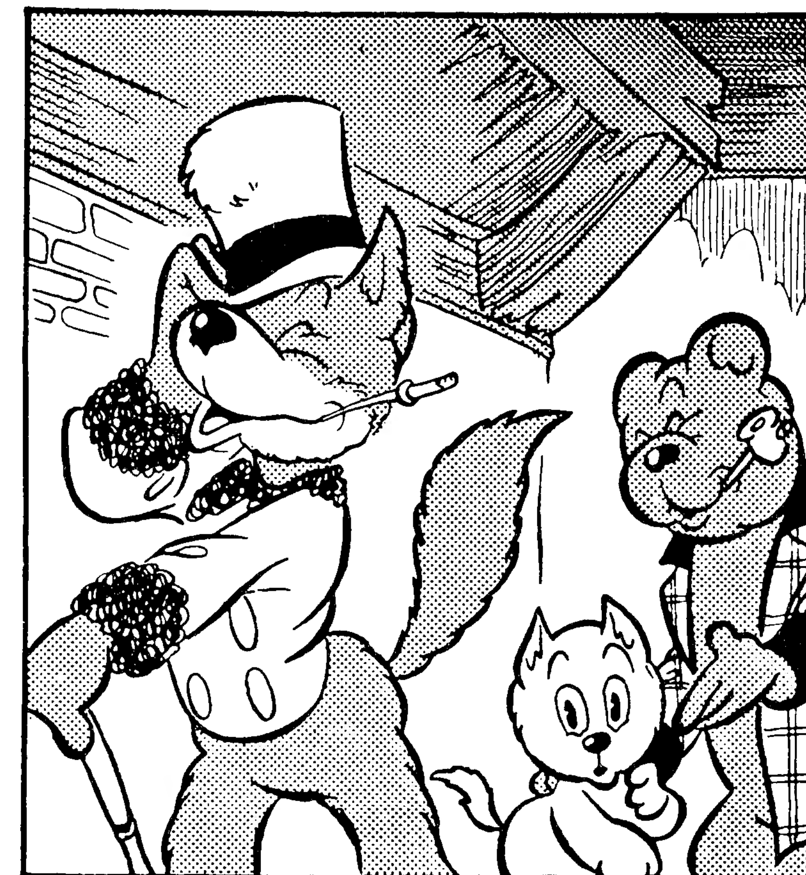

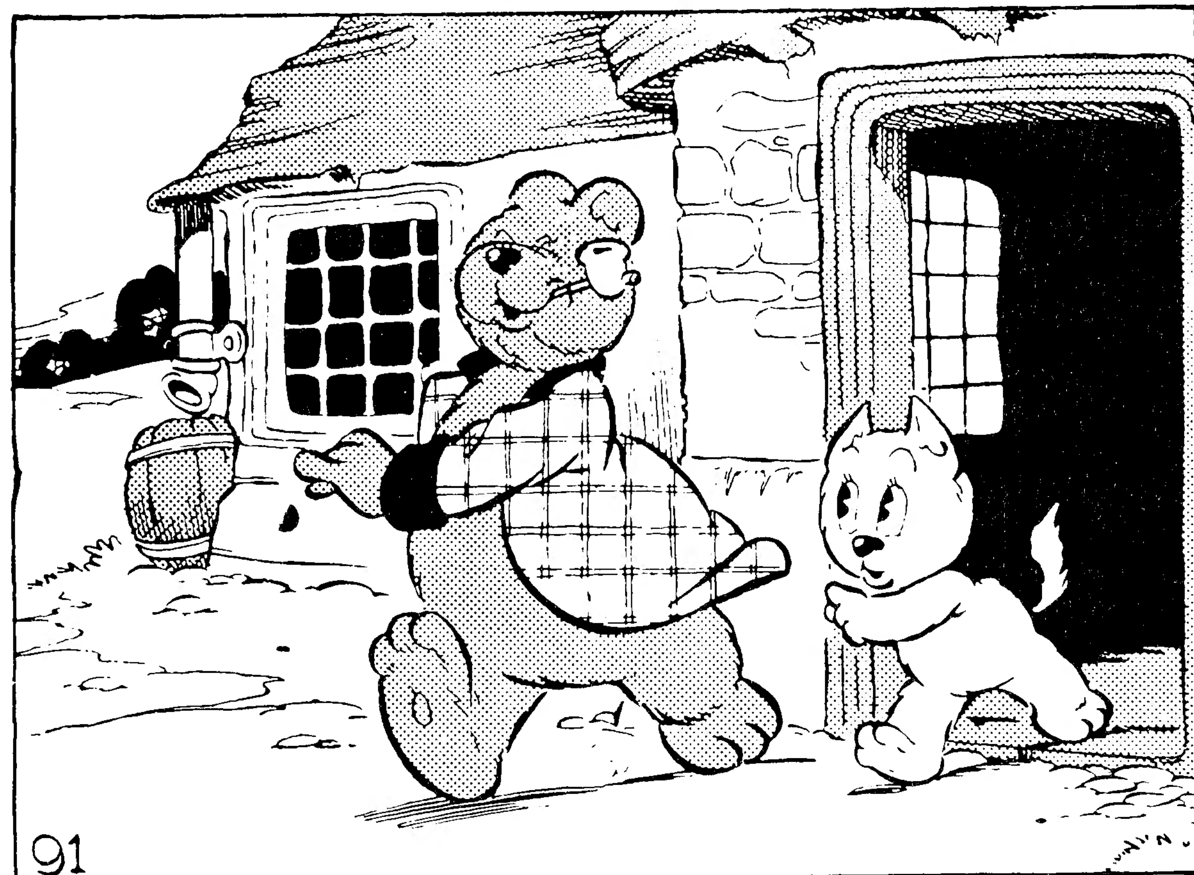
De vreemdeling stond op en greep Heer Bommel bij de omslagen van zijn jas.
'Eindelijk!' sprak hij. 'Reeds lang heb ik uitgezien naar het moment dat wij elkaar in de ogen zouden blikken en elkaar de hand zouden drukken. Zwijgend en stoer, als mànnen! Als Heren! Een treffen van twee persoonlijkheden...'
'Juist! Als Héren...' zei heer Bommel. 'Maar waarom hebt u die chauffeur op mij afgestuurd? Ik kèn u niet! Ik heb u nooit gezien en ik...' 'Kom!' riep de vreemde. 'Een kleinigheid! Hedenmorgen heb ik verzuimd wat wisselgeld bij mij te steken!
En dat u mij niet kent is mijn fout. Geheel mijn schuld! Ik ben nederig en arbeid in het duister, terwijl gij een groot en beroemd persoon zijt! Doe mij de eer aan en deel mijn eenvoudige maaltijd! Wij kunnen de tijd korten door genoeglijke en rustige kout. Uw kwinkslagen zijn vermaard en de snelheid van uw rusteloze geest verfrist het eenvoudigste gesprek! Ik zal uw vriend verwittigen, dat wij gezamenlijk het noenmaal nuttigen!'
Even later zaten ze met hun drieën aan tafel en Tom Poes luisterde met verbazing naar de bestellingen die de vreemdeling deed.
'Moeten wij dat allemaal opeten?' vroeg hij. 'En wie bent u eigenlijk?'
'Slechts een eenvoudig maal!' zei de vreemde bescheiden. 'Ik ben blij u iets te kunnen aanbieden! Ik was zeer vergenoegd toen ik u zag zitten, want het is onaangenaam een eenvoudige chauffeur niet te kunnen betalen. En mijn naam is Joris, Baron Goedbloed!'

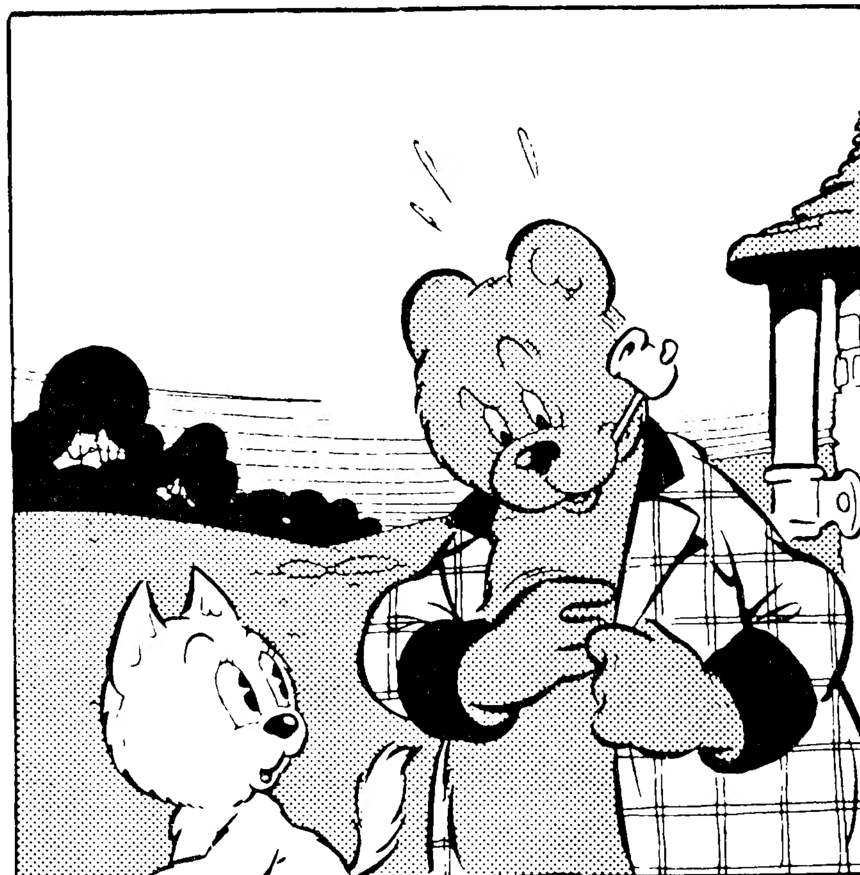

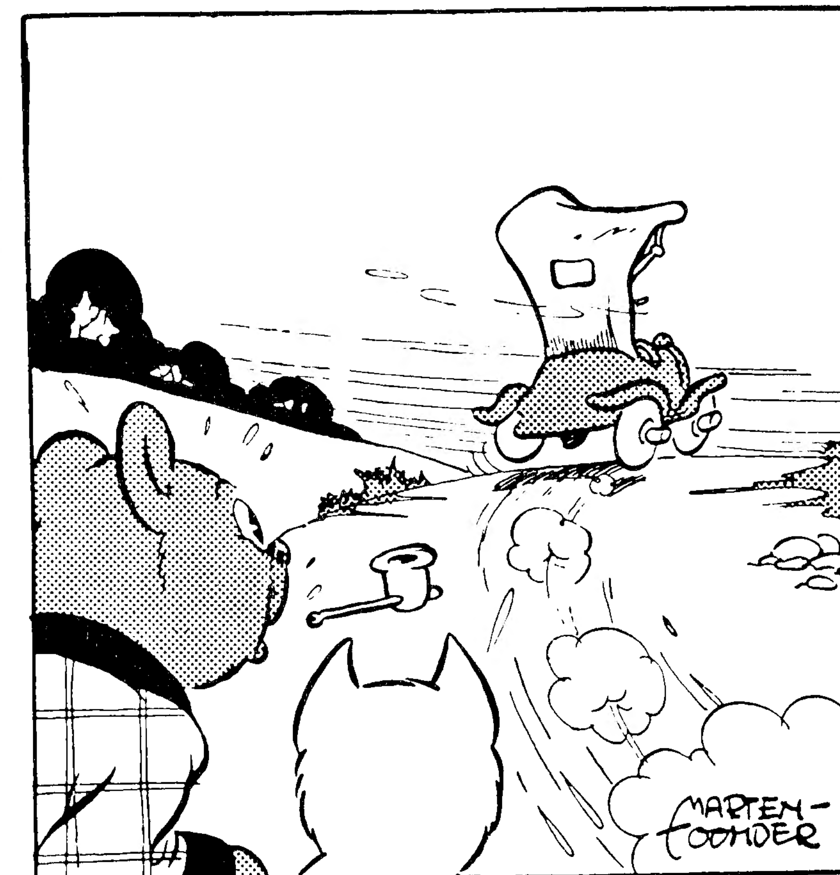

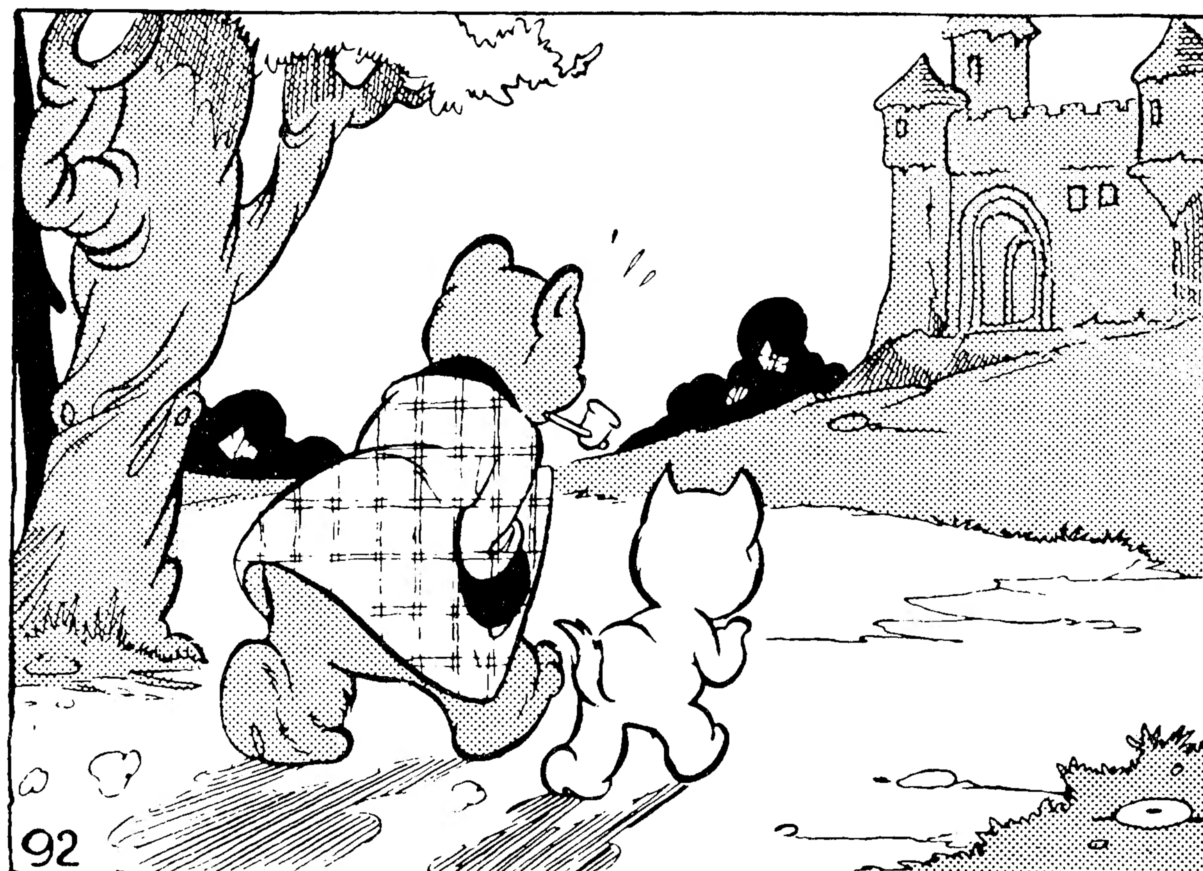
'Wèl bekome het u!' zei Joris Goedbloed toen de maaltijd was geëindigd. 'Ik dank u voor uw aangenaam en onderhoudend gezelschap! Het was voor mij, nederig en onbetekenend aristocraat, een voorrecht met zulke beroemde lieden een eenvoudig maal te mogen nuttigen. Sta mij toe af te rekenen met gindse herbergier!'
'Dat hoeft niet!' zei heer Bommel. 'Ik zal wel betalen! Geld speelt geen rol!'
'Integendeel!' riep de baron. 'Gij hebt reeds mijn taxi bekostigd! Haha!'
'Haha!' zei heer Bommel en hij keek met bewondering naar de dikke portefeuille die de ander te voorschijn trok, terwijl hij naar de waard liep.
'Ziehier, eenvoudig man!' sprak hij. 'Enige bankbiljetten in ruil voor uw voedsel waarvoor ik mijn hoge waardering uitsprak. Het was uitmuntend toebereid en met zorg opgediend! Bravo! Ga zo voort en gij zult een naam op dit gebied verwerven. Ik zal u bij het hof aanbevelen!'
'En nu, vaarwel!' vervolgde hij, zijn hoge hoed op het hoofd plantend. 'Mijn tijd is bezet en onze wegen moeten zich hier scheiden! Wellicht zien wij elkaar weder!'
Hij liep met grote passen de deur uit, nagestaard door Tom Poes.
'Dàt was een heer!' zei heer Ollie bewonderend. 'Zag je wat een geld hij bij zich had? En heb je gehoord, dat hij mij een beroemde persoonlijkheid noemde, Tom Poes?'

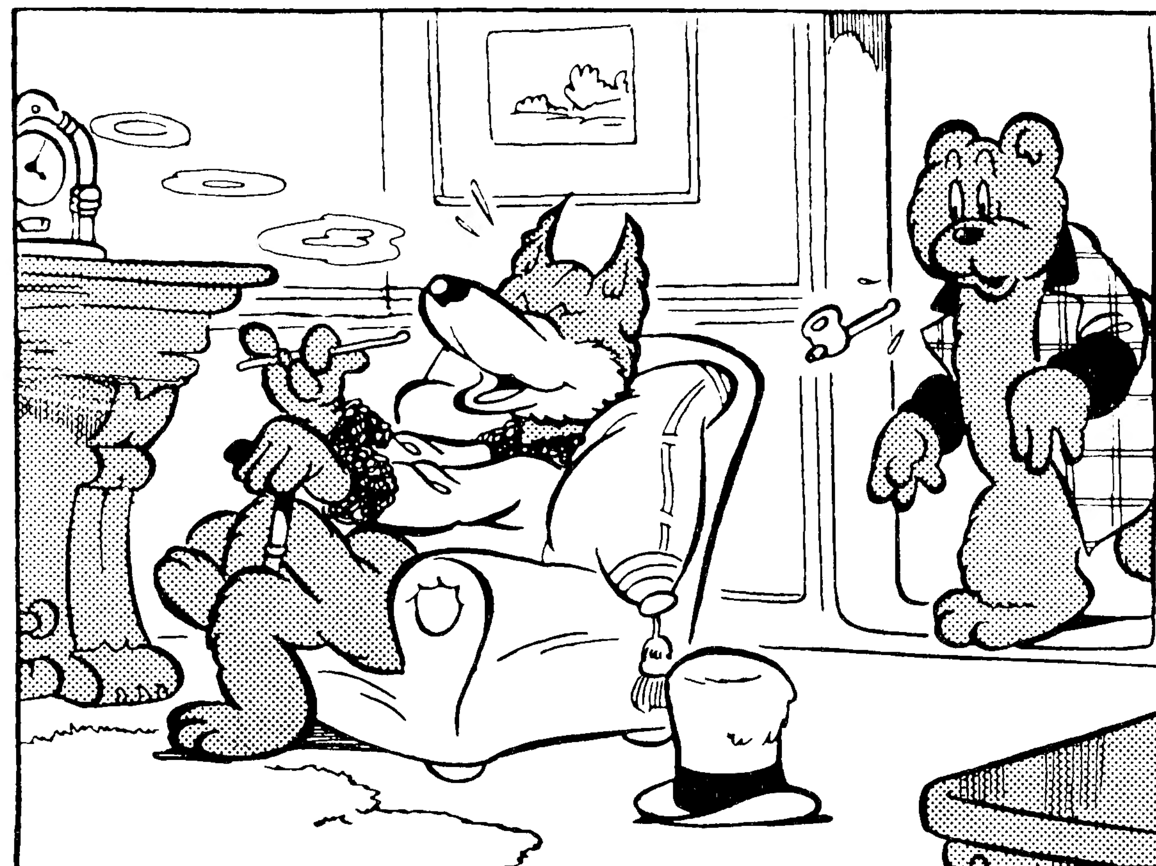

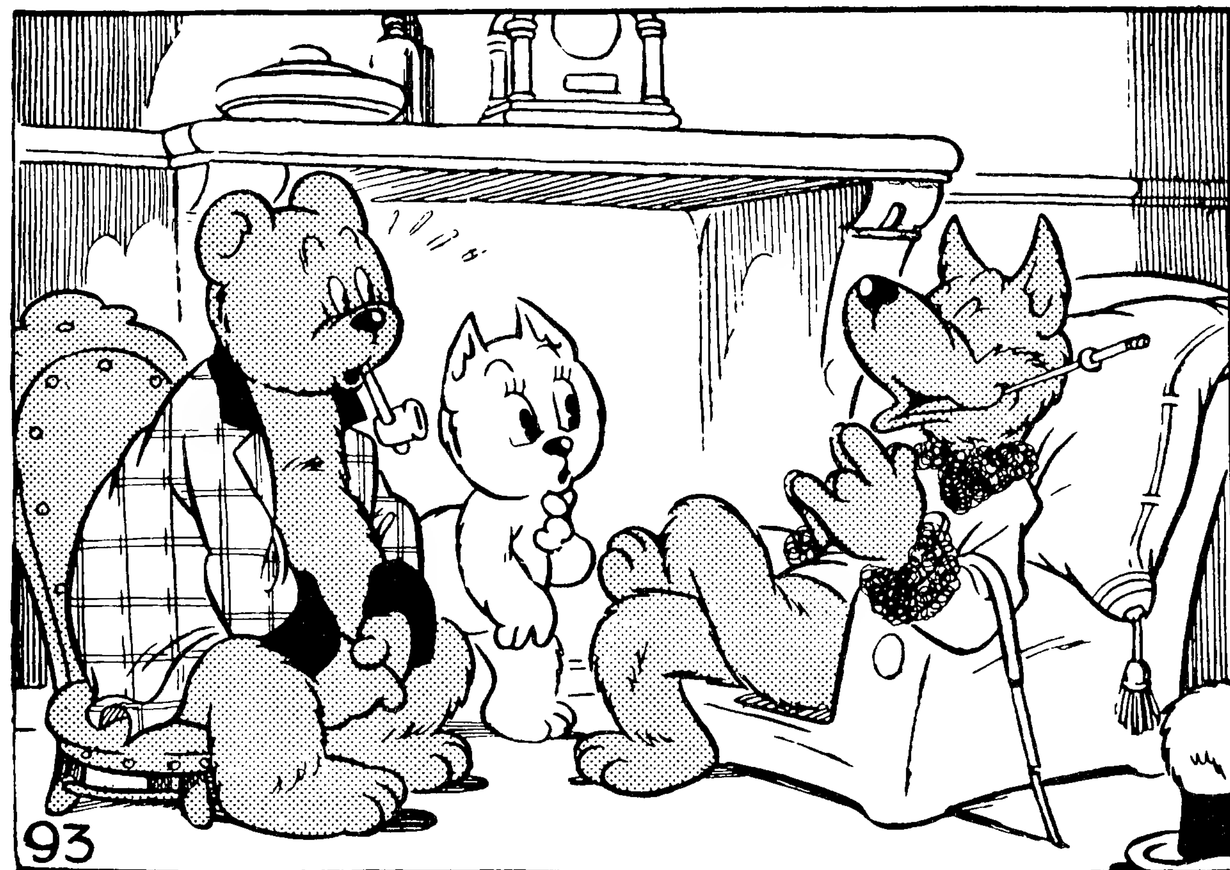

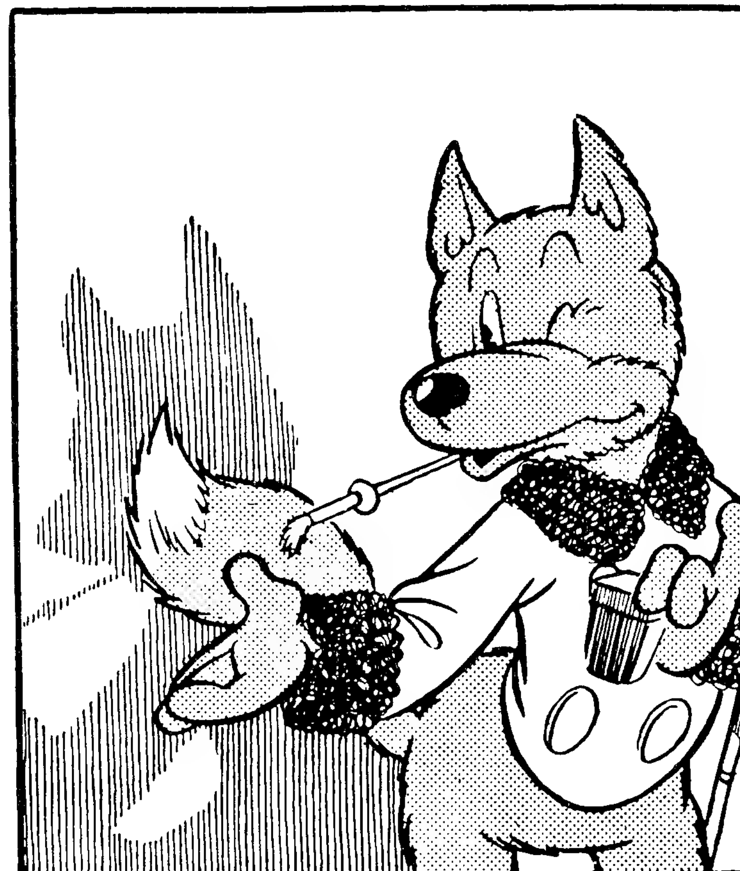
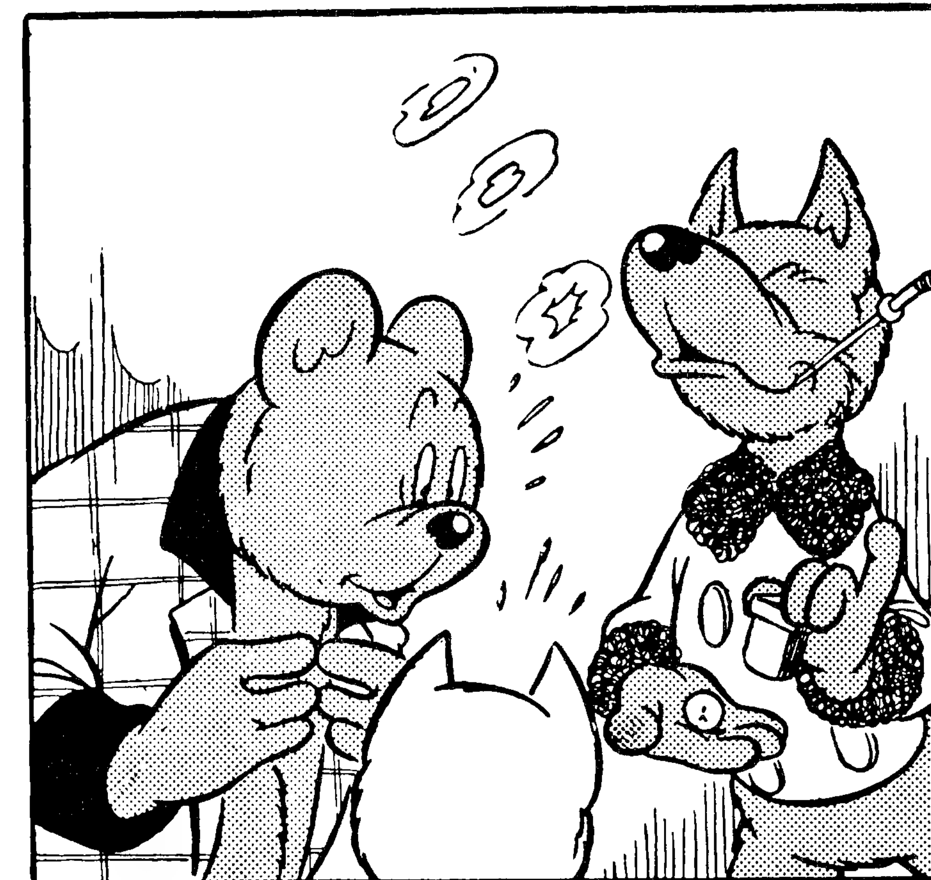
'Het is toch altijd prettig om een èchte heer te ontmoeten!' zei heer Bommel blij terwijl hij, gevolgd door Tom Poes, naar buiten liep.
'Ik denk er over een wandelstok te gaan dragen, jonge vriend! En hoe zou een hoge hoed mij staan?'
'Hm!' zei Tom Poes, die tot dusverre gezwegen had.
'Hebt u uw geld nog bij u, heer Bommel?'
'Natuurlijk!' zei heer Bommel verbaasd. 'Waarom zou ik het niet meer bij mij hebben, jonge vriend? Een vreemde vraag? Ik heb het niet uitgegeven en daarnet had ik het nog, dus... hm... eh... ik heb... waar...' Hij zweeg en doorzocht koortsachtig zijn zakken.
'Het is wèg!' mompelde hij eindelijk. 'Mijn portefeuille is wèg! Hoe is dat mogelijk? Waar is die gebleven?'
'Ik geloof, dat ik het wel weet!' zei Tom Poes somber.
'Iemand heeft uw geld gestolen, heer Bommel! Een zakkenroller!'
Heer Ollie zweeg en liep met grote passen in de richting van de plaats waar de Oude Schicht stond. Of liever: gestaan had. Net toen Tom Poes en heer Bommel daar aankwamen reed de trouwe auto namelijk knallend en rammelend weg, niets dan een dichte walm achterlatend.
'Daar gaat hij!' zei Tom Poes. 'Die baron heeft niet alleen uw geld, maar ook uw auto gestolen, heer Ollie!'
'Bah!' snauwde heer Ollie. 'Wàt een vent! Ik dacht het direct al! Iemand met een hoge hoed en een wandelstok kàn men niet vertrouwen, dacht ik!'

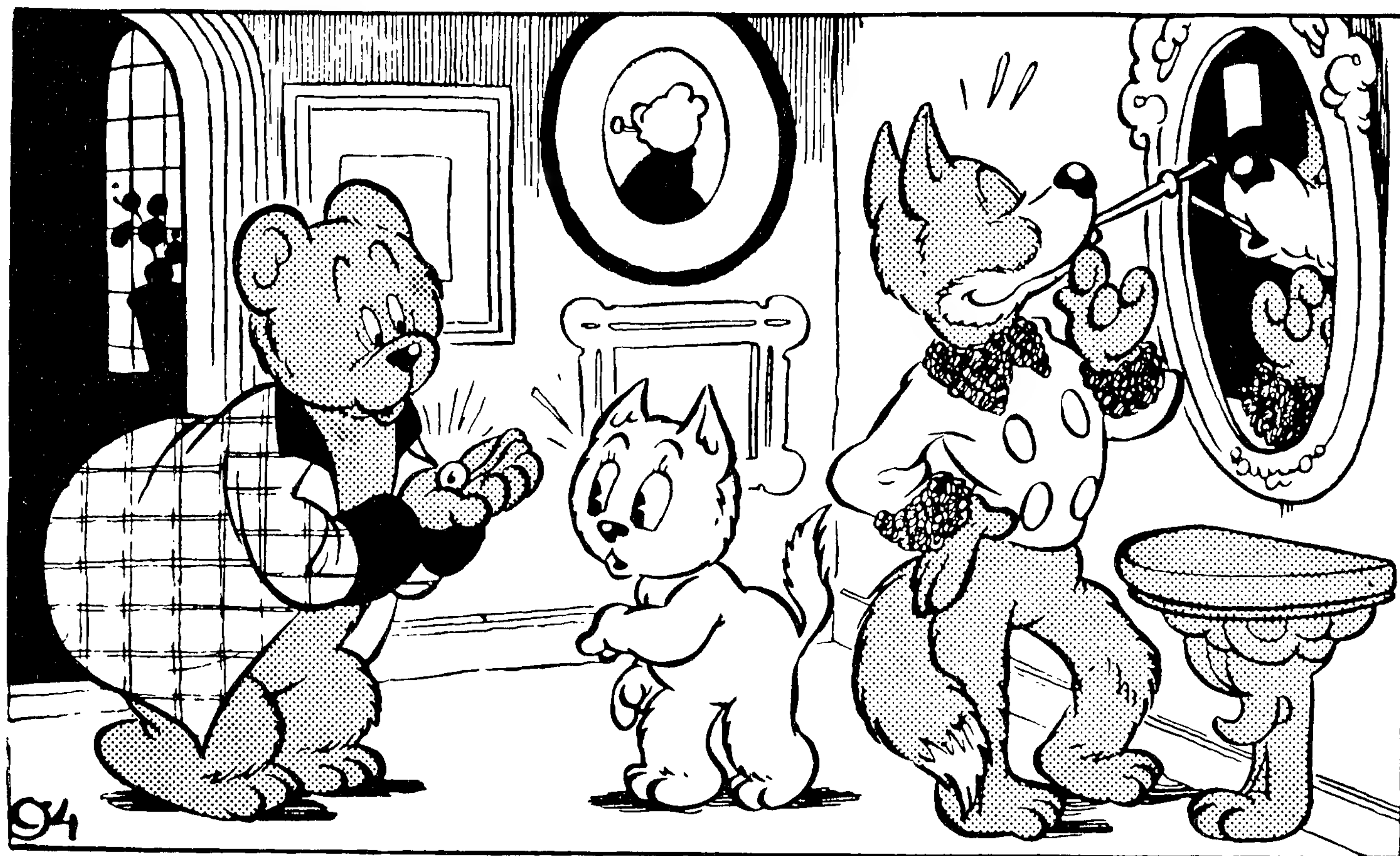

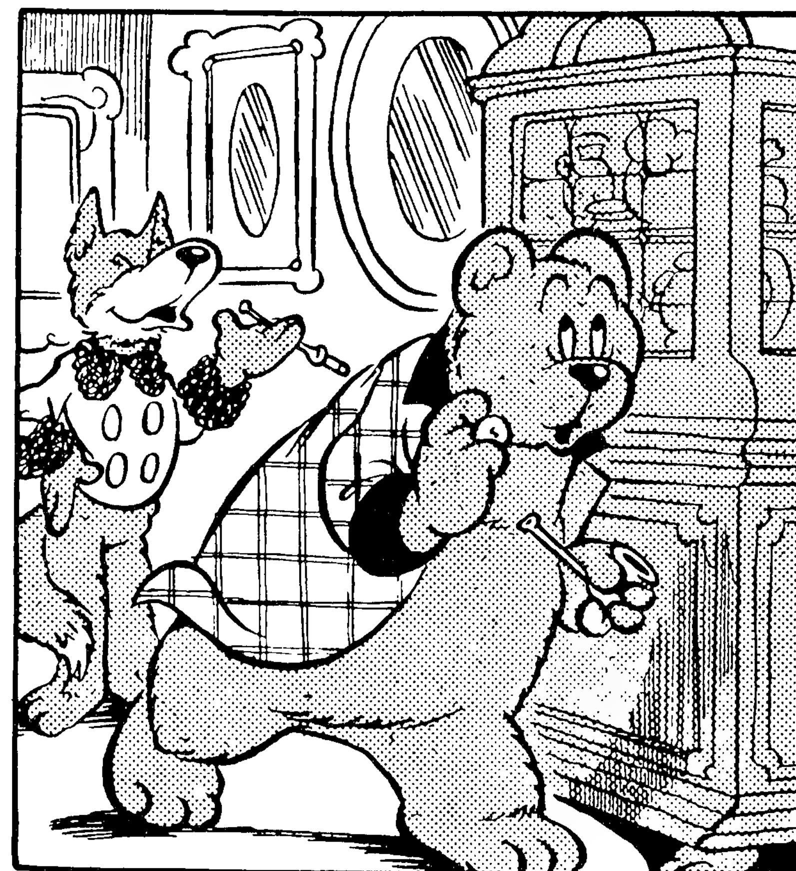
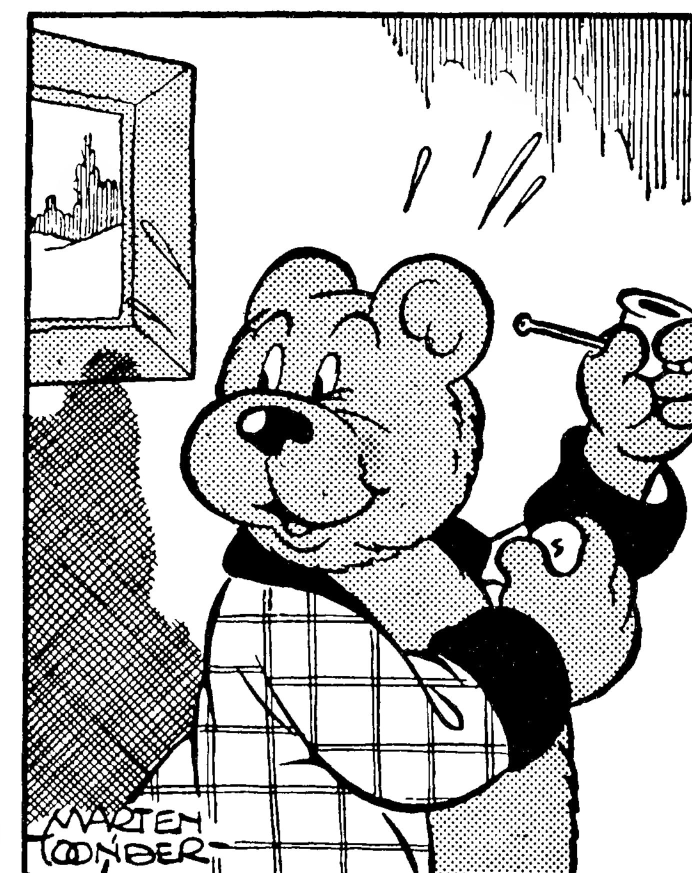

Heer Bommel en Tom Poes gingen noodgedwongen te voet naar kasteel Bommelstein terug.
'Bah!' zuchtte heer Ollie. 'Wat een leven! Ik vind het niet zo erg, dat mijn geld is gestolen, Tom Poes! Begrijp me goed, geld speelt geen rol, dat weet je! Maar de Oude Schicht gaat me aan het hart! En bovendien word ik niet graag voor de gek gehouden! Soms is het leven somber, Tom Poes.' 'Wanneer we thuis zijn moet u direct de politie opbellen, die zal uw auto wel herkennen! Op die manier kan de dief misschien worden gevangen.'
Maar dat was niet nodig. Toen heer Bommel zijn kamer binnen kwam zat daar een gast op hem te wachten. En die gast was niemand minder dan de vreemdeling die zich Joris baron Goedbloed noemde!
'Wel heb ik van mijn leven!' riep heer Ollie. 'Zo'n brutaliteit heb ik nog nooit meegemaakt!'
'Komt binnen! Treedt nader!' riep Joris Goedbloed gastvrij. 'Maakt het u gemakkelijk! Het is mij een genoegen u beiden zó spoedig terug te zien! Welk een toeval, niet waar? De wereld is toch maar klein! Sic transit opera mundi! zoals wij Latinisten zeggen. Maar ter zake! Ik ben hier gekomen om u een voorstel te doen! Weest dus niet bedeesd en grijpt een stoel! Zittend spreekt men gemakkelijker, niet waar?'

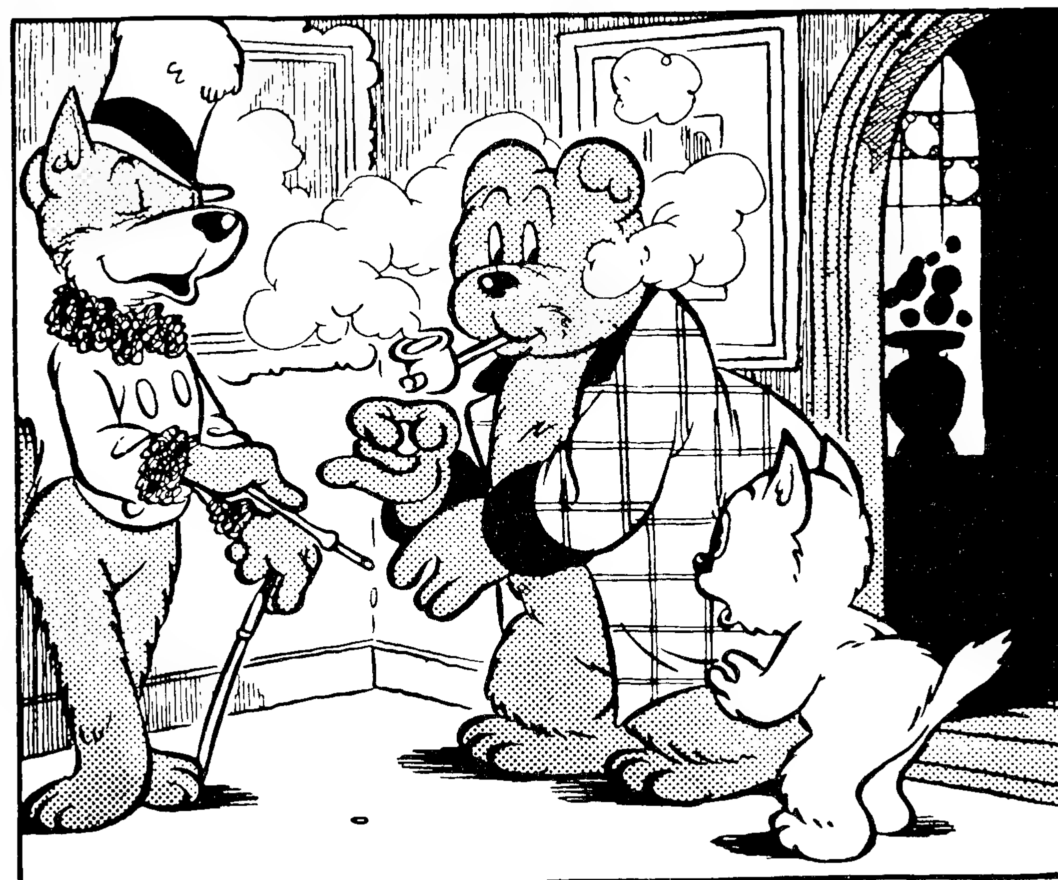
Heer Bommel liet zich op de eerste de beste stoel zakken. Hij was te verbluft om iets te zeggen en met Tom Poes was het niet veel beter.
'Ik leende uw portefeuille en uw eh... auto, waarde heer!' zei Joris Goedbloed, terwijl hij iets gemakkelijker ging zitten.
'Ik deed dit wijl ik wist, dat gij dit goed zoudt keuren. Ho! Wacht met uw bijvalsbetuigingen tot ik uitgesproken heb! Het zou u verdriet hebben wanneer ik – de afstammeling van een oud en vermaard geslacht – te voet naar hier zou zijn gekomen, nietwaar? Juist!'
'Eh... Wacht eens even!' riep heer Bommel. 'Ik...'
'Zeer juist!' merkte Joris Goedbloed op. 'En eveneens zou het u pijn hebben gedaan, wanneer gij had geweten, dat ik, de laatste der baronnen Goedbloed, zonder geld uw gast probeerde te zijn! Nietwaar? Want dat is de kwestie! Ik had geen geld! Hoe belachelijk, nietwaar?'
'Ja...' zei heer Ollie zwakjes.
'Hm,' zei Tom Poes.
'Ik merk tot mijn genoegen, dat gij mij verstaat!' zei de baron goedkeurend. 'Welnu, om aan deze geldnood te ontkomen heb ik besloten een oud familiestuk te verkopen. En ik heb u uitverkoren om het in uw bezit te krijgen. Ziehier, dit doosje bevat een talisman!'
'Wat voor een man?' vroeg heer Bommel ongelovig.
'Een talisman!' zei Joris Goedbloed. Hij opende het doosje en haalde er iets uit, dat op een glazen knikker leek. 'Een machtige talisman!' voegde hij er bij. 'In het bezit van dit voorwerp worden al uw wensen ingewilligd!'

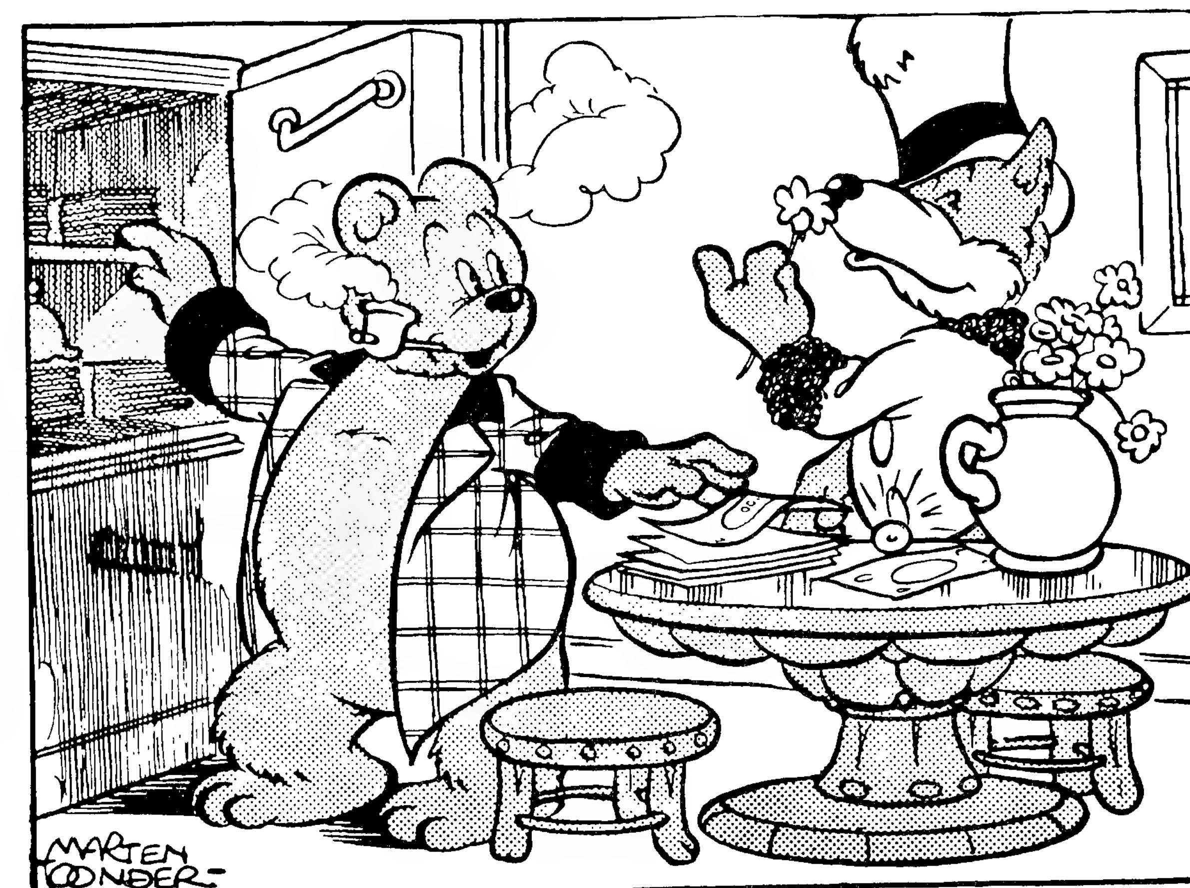

Heer Bommel nam de knikker en bekeek hem met aandacht.
'Mooi!' fluisterde hij. 'Er zit een figuurtje in!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Ik begrijp niet waarom meneer Goedbloed in geldverlegenheid kan zitten met zo'n talisman bij zich! Wanneer hij geld wenst krijgt hij het immers?'
'Voor mij is hij uitgewerkt!' zei Joris Goedbloed afwezig.
'Ik merk overigens, dat gij mij niet vertrouwt! Welnu, ik zal u bewijzen, dat dit voorwerp uw wensen verhoort! Houdt deze wondersteen omhoog en doe een wens! Hij zal vervuld worden!'
'Mag ik dat zo maar doen?' vroeg heer Bommel. 'Voor niets?'
'Voor niets!' beaamde Joris Goedbloed. Hij had een spiegel ontdekt en bekeek zichzelf vol welgevallen.
'Het ergert mij, wanneer ik niet vertrouwd word!' mompelde hij. 'Dat drijft mij tot het uiterste!'
'Een wens!' zei heer Bommel. 'Ik mag een wens doen! Dat is deksels moeilijk, Tom Poes! Wat zal ik wensen? In alle goede verhalen wensen de houthakkers en vissers en zo altijd het verkeerde en dat moet mij niet gebeuren! Haha! Stel je voor? Maar wat zal ik nu eens wensen? Een kasteel heb ik al... geld heb ik al... aanzien en stand heb ik al... ik heb alles...'
Hij haalde zijn pijp te voorschijn en ijsbeerde nadenkend heen en weer.
'Alles...,' herhaalde hij. Maar toen stond hij ineens stil, stak zijn pijp omhoog en keek verheugd om.
'Ik weet al wat ik ga wensen!' riep hij...

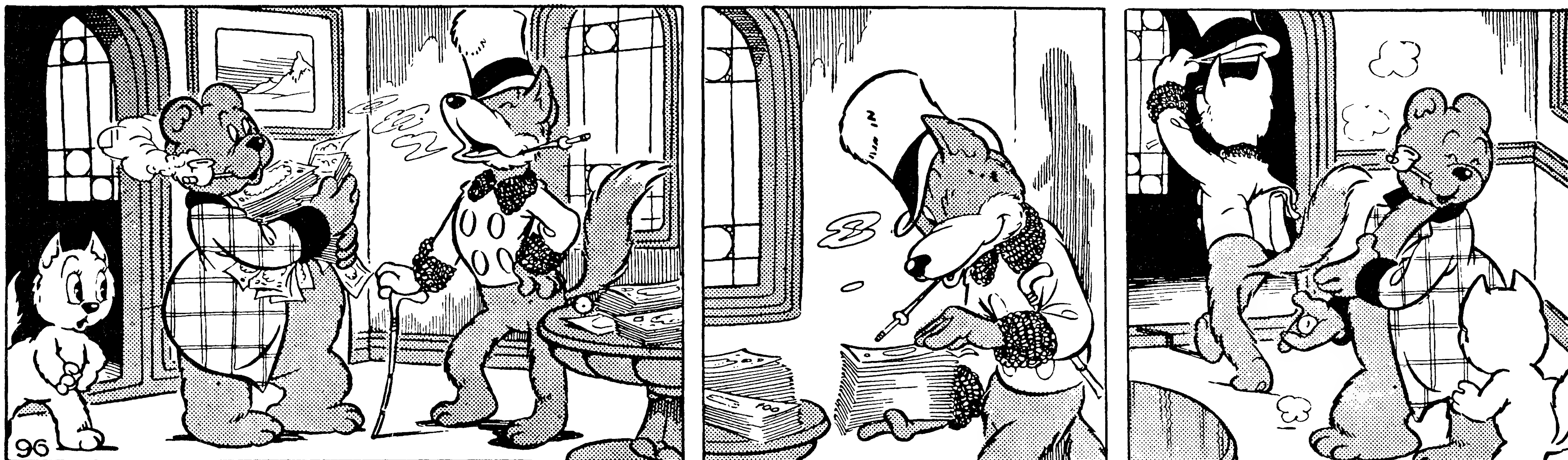

Heer Bommel stak zijn pijp in de mond en de knikker omhoog. 'Ik wens,' zei hij plechtig, 'dat ik mijn pijp kan roken zonder hem steeds te hoeven vullen!'
Op hetzelfde moment kwamen er dichte wolken uit zijn rookgerei en heer Ollie liet vol ontzag en verbazing de knikker zakken. 'Zie je dat, jonge vriend?' fluisterde hij. 'Hij rookt! En hoe! Dat is nog eens een talisman! Dat is een talisheer!! Die moet ik hebben!'
'Dat dacht ik wel!' zei Joris Goedbloed. 'Welnu, het kàn. Verstrek mij de nodige gelden en het kleinood is uw eigendom! Voorwaarts!' Hij drukte zijn hoed op het hoofd en tipte de as van zijn sigaret, terwijl heer Ollie zijn brandkast opende.

'Hoeveel moet dat kosten?' vroeg heer Bommel, een stapeltje banknoten op tafel leggend. 'Is dit genoeg?'
'Bah!' zei Joris Goedbloed. Hij trok een bloem uit een vaas en rook er bedachtzaam aan. 'Ik neem niet de moeite te kijken!' mompelde hij. 'Ik neem aan, dat het niet in uw bedoeling ligt mij met deze aalmoes af te schepen! Gij wilt mij niet beledigen, nietwaar? Gij kunt onmogelijk reeds gereed zijn met het uittellen van de mij toekomende banknoten!'
Heer Bommel zuchtte en dook weer in zijn brandkast. 'Dat wordt duur!' mopperde hij. 'Maar als ik dat ding eenmaal heb, ben ik net zo rijk als ik zelf wil!'

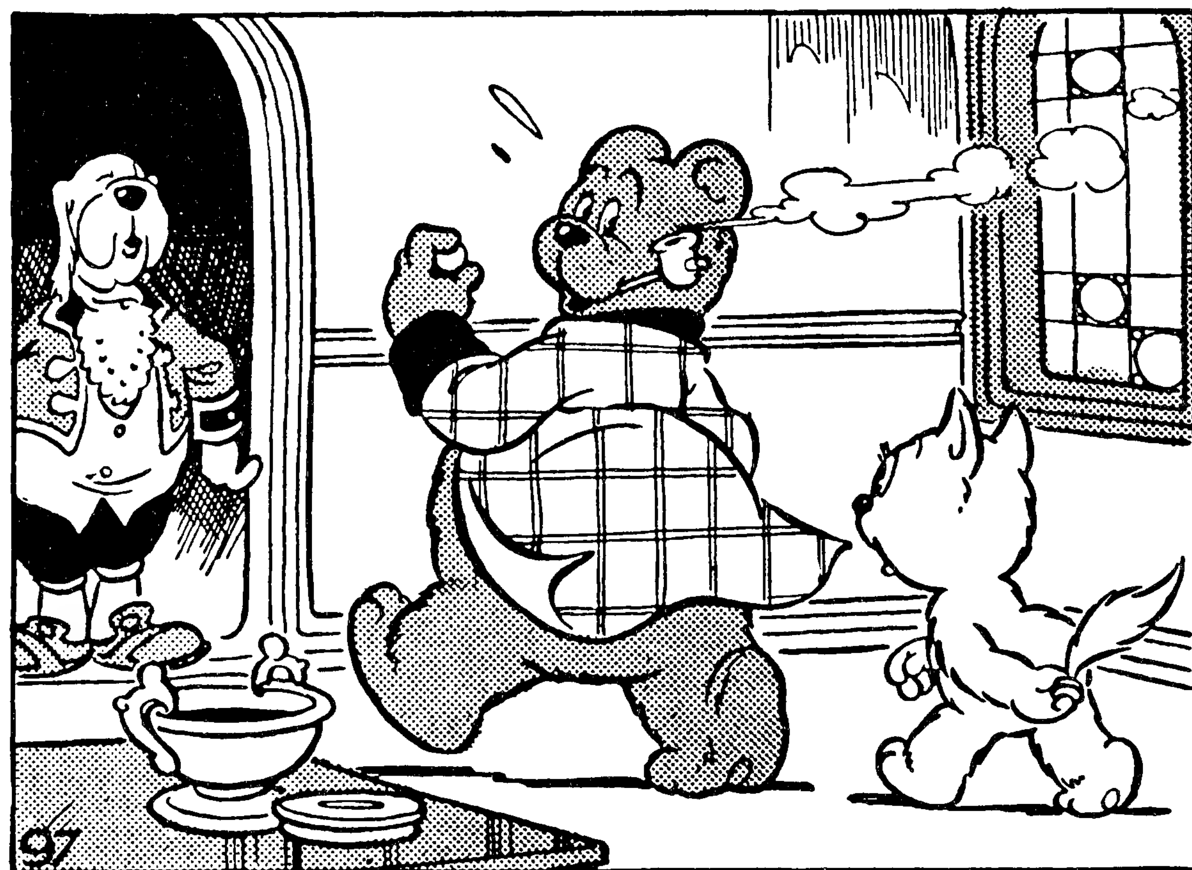

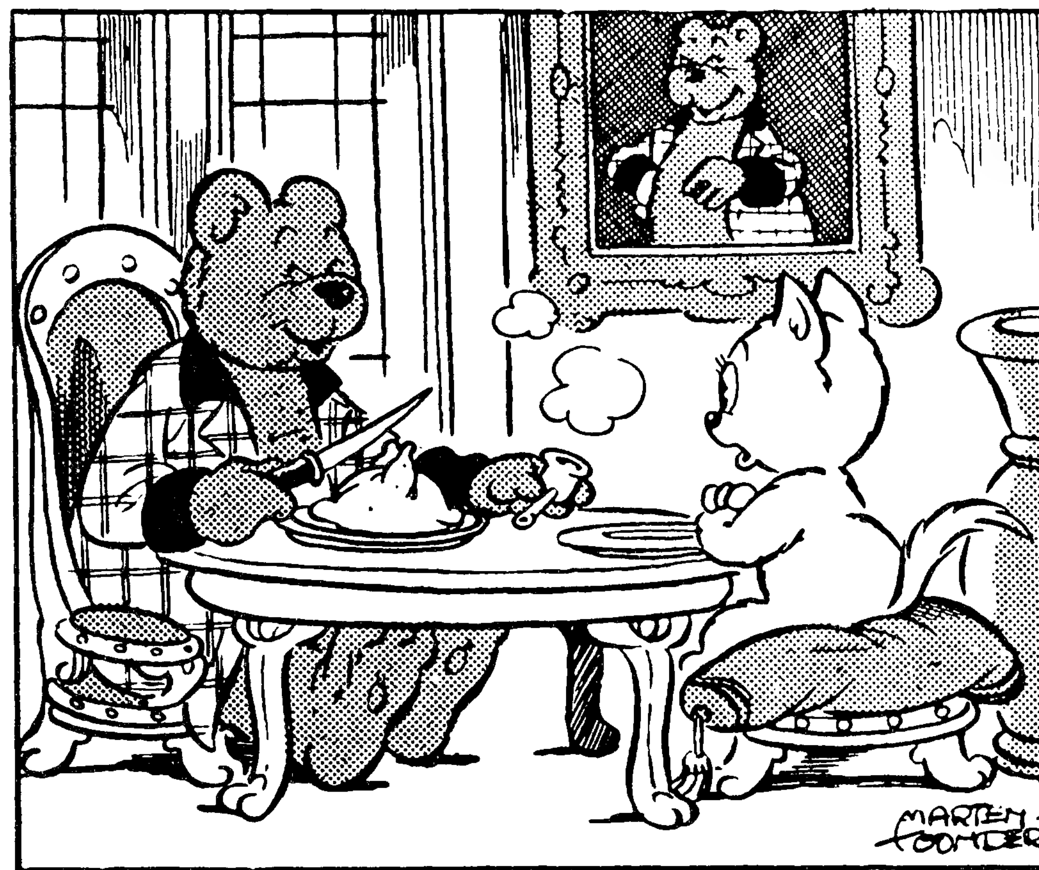
Heer Bommel stond een kort ogenblik in tweestrijd. Toen wendde hij zich weer tot zijn kluis en verzamelde daar aan bankbiljetten wat hij kon dragen.

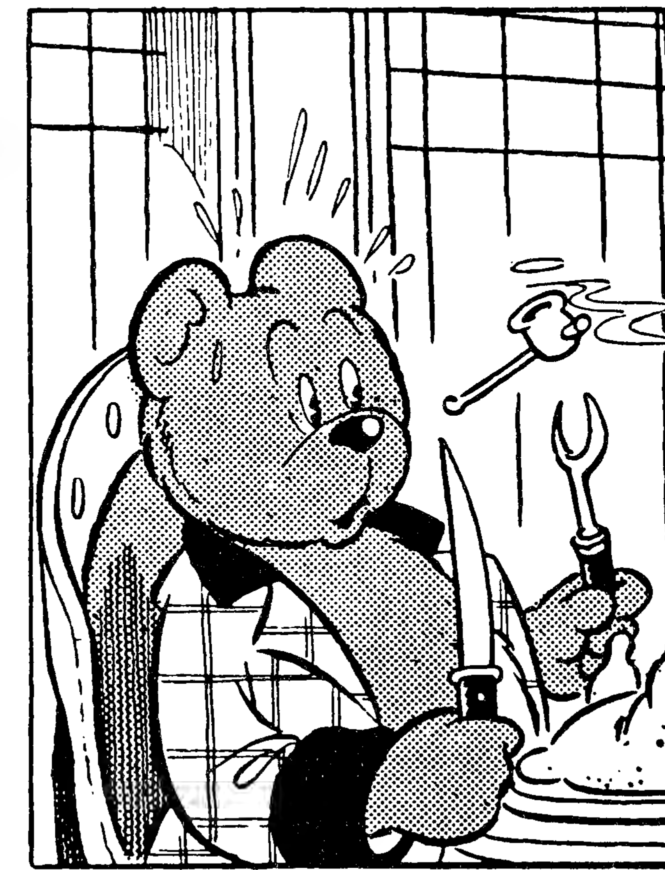
'Is dit genoeg?' vroeg hij zuchtend. 'Meer heb ik op het ogenblik niet in huis. Ik kan u een chèque op mijn bank geven, maar...' 'Een wàt?' vroeg de baron. 'Nee, nee geen banken, geen banken! Eh... laat eens zien. Wat hebben we hier? Banknoten, naar ik meen... hm... tien... twintig... hum... hm... tumtum... honderd... honderddertig... driehonderd... tumenzovoort! Juist! Dit schijnt mij voldoende, waarde gastheer. Hierbij reik ik u dus mijn talisman over en ik pak deze papieren in de tas die gij mij gewis zult willen lenen!'

'Een tas kunt u ook nog krijgen!' zei heer Bommel terwijl hij met een tevreden gezicht naar de glazen knikker keek. 'Wat een mogelijkheden!' mompelde hij. 'Alles wensen wat ik wil! Wat een grap! Maar waar is nu die man? die talisman?'

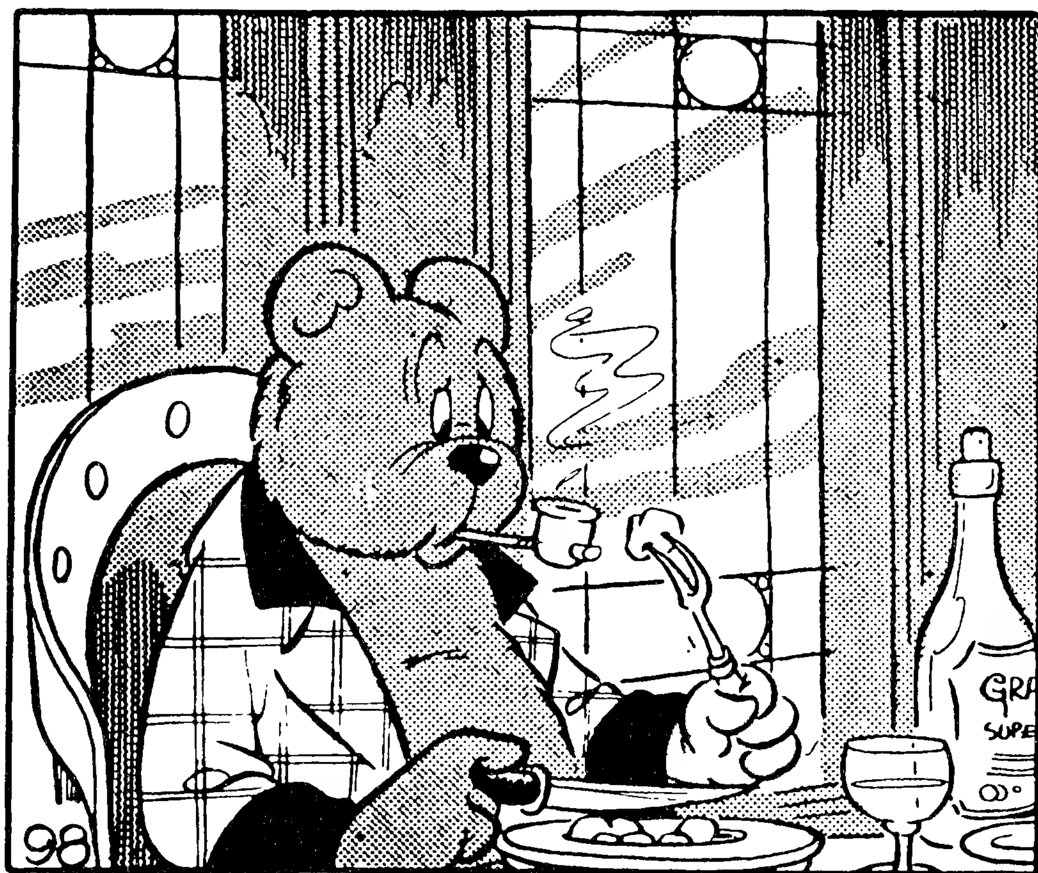
'Dat is slechts een naam!' legde de Baron uit. 'Dit kleinood draagt de naam talisman omdat het geluk brengt! Heb dank voor de tas, het aangename onderhoud en het lenen van uw eh... auto! Het gerij staat voor de garage-ingang van uw behuizing! En nu... vaarwel! Misschien zien wij elkander weder en misschien ook niet. Quo vadis super fine?, zoals wij Latinisten zeggen!' Hij nam met zwier zijn hoed af en schreed de deur uit...

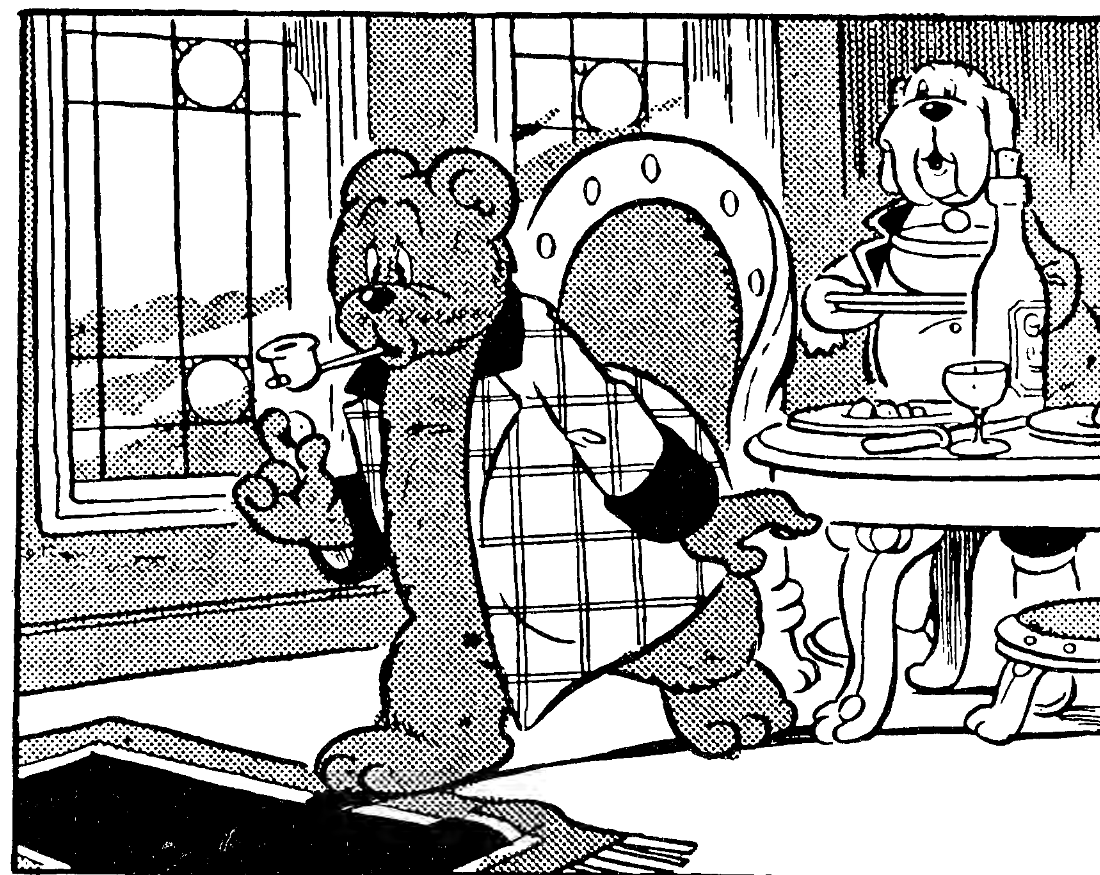

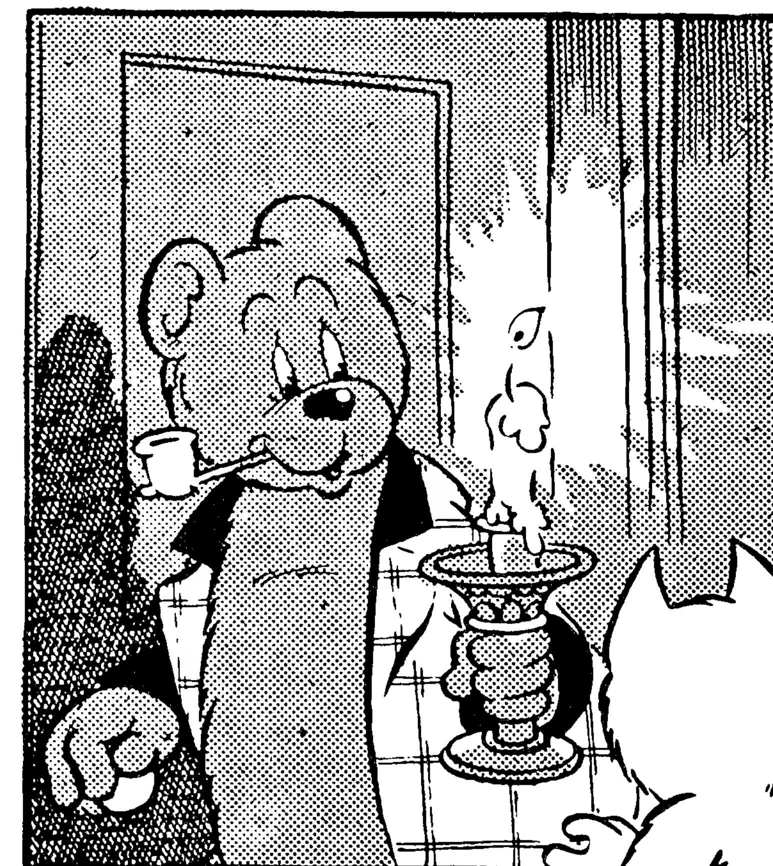

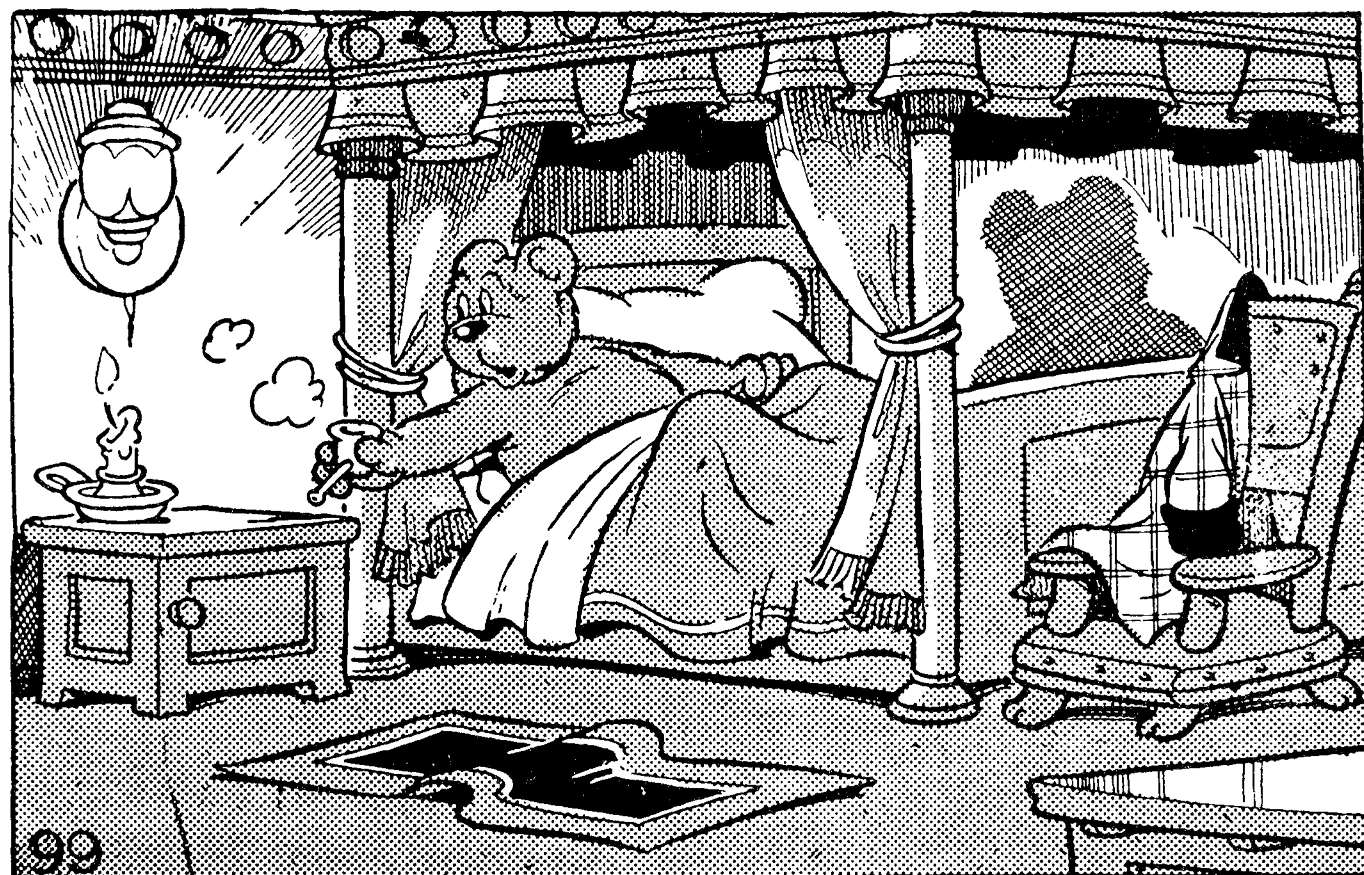
Heer Bommel trok met welbehagen zware rookwolken uit zijn pijp en probeerde een kringetje te blazen.
'Goeie tabak!' zei hij. 'Die Talis Man was duur, Tom Poes, maar hij is het waard, geloof ik! Super fine! Zoals wij Latinisten zeggen!' 'Eh... hm... excuseer!' zei op dat moment Joost de kamerdienaar van heer Bommel. 'Het avondmaal is opgediend met uw welnemen!'
'Eten!' zei heer Ollie. 'Het leven bestaat uit eten en naar bed gaan. Altijd maar hetzelfde! Maar dat gaat anders worden! Met behulp van eh... mijn talis eh... man hebben we mogelijkheden, jonge vriend! Ach, wat een mogelijkheden krijgen we! Wat een macht heb ik nu! Alles wensen wat ik wil! Komaan, laten we aan tafel gaan!'
Tom Poes ging zitten, heer Ollie legde zijn pijp weg en begon een mals stuk gebraad aan te snijden. Maar toen gebeurde er iets vreemds! De pijp bleef niet op de plek liggen waar heer Ollie hem had neergelegd! Het voorwerp vloog door de lucht en stak zijn steel precies in heer Bommel's mond.
'Dat is kras!' mompelde die, het rookwerktuig weer neerleggend. Maar de tweede keer gebeurde precies hetzelfde en heer Ollie sneed de kip al rokend en in gedachten verzonken. Gelukkig had Tom Poes het gebeurde niet gemerkt, omdat hij in gedachten verzonken op zijn bord zat te staren.
'Ik ben benieuwd wat er voor een streek achter het verkopen van die talisman zit!' mompelde Tom Poes. 'Ik heb het idee, dat het niet helemaal pluis is!' 'Vreemd!' zei heer Ollie. 'Precies hetzelfde dacht ik ook net, jonge vriend!'

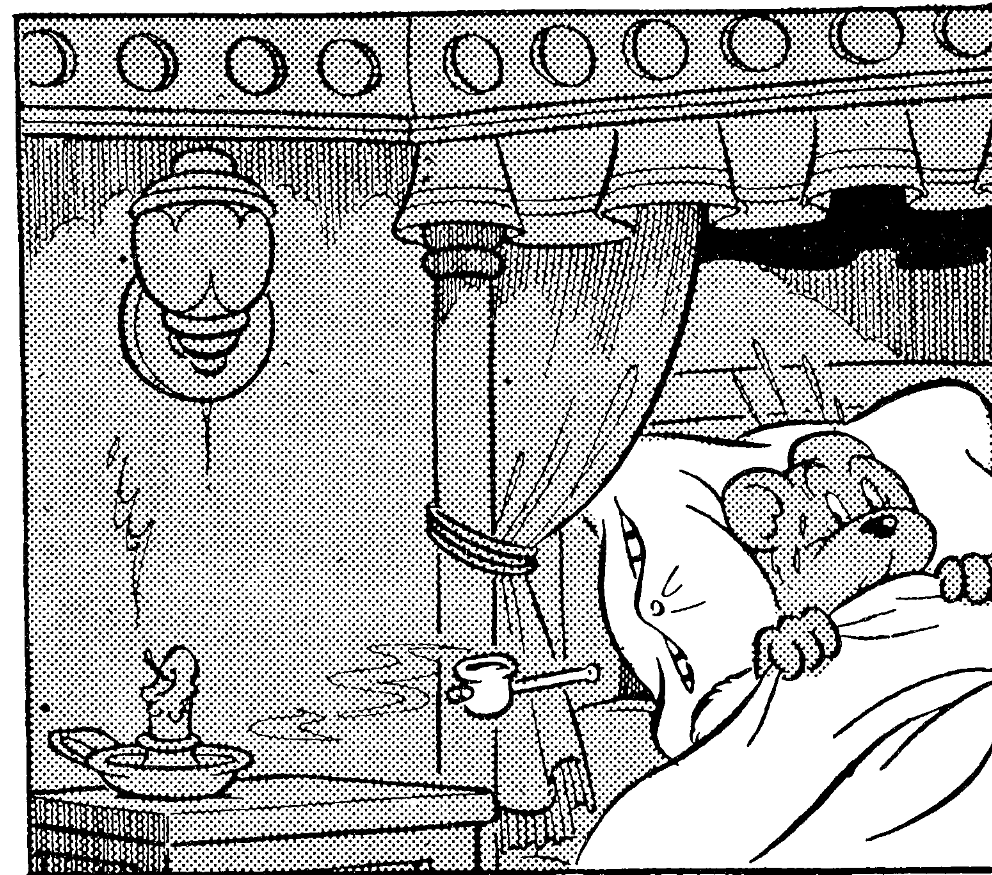
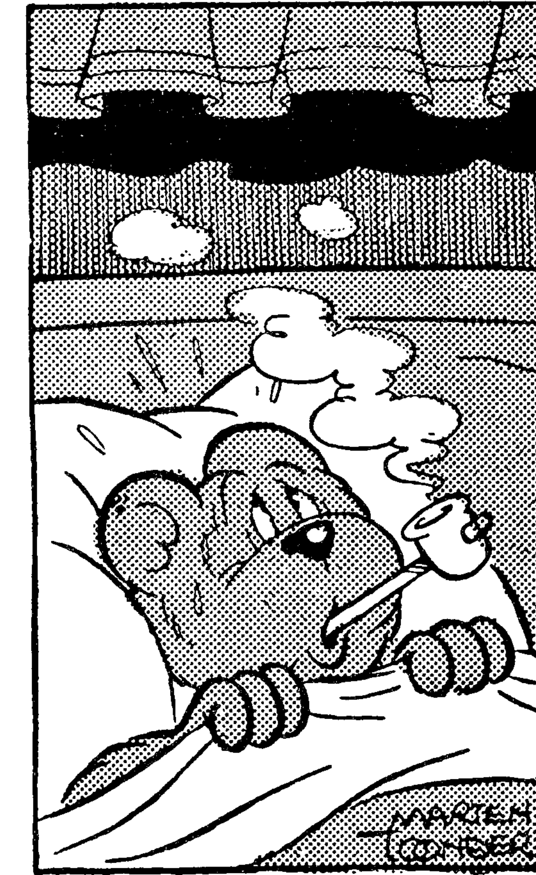

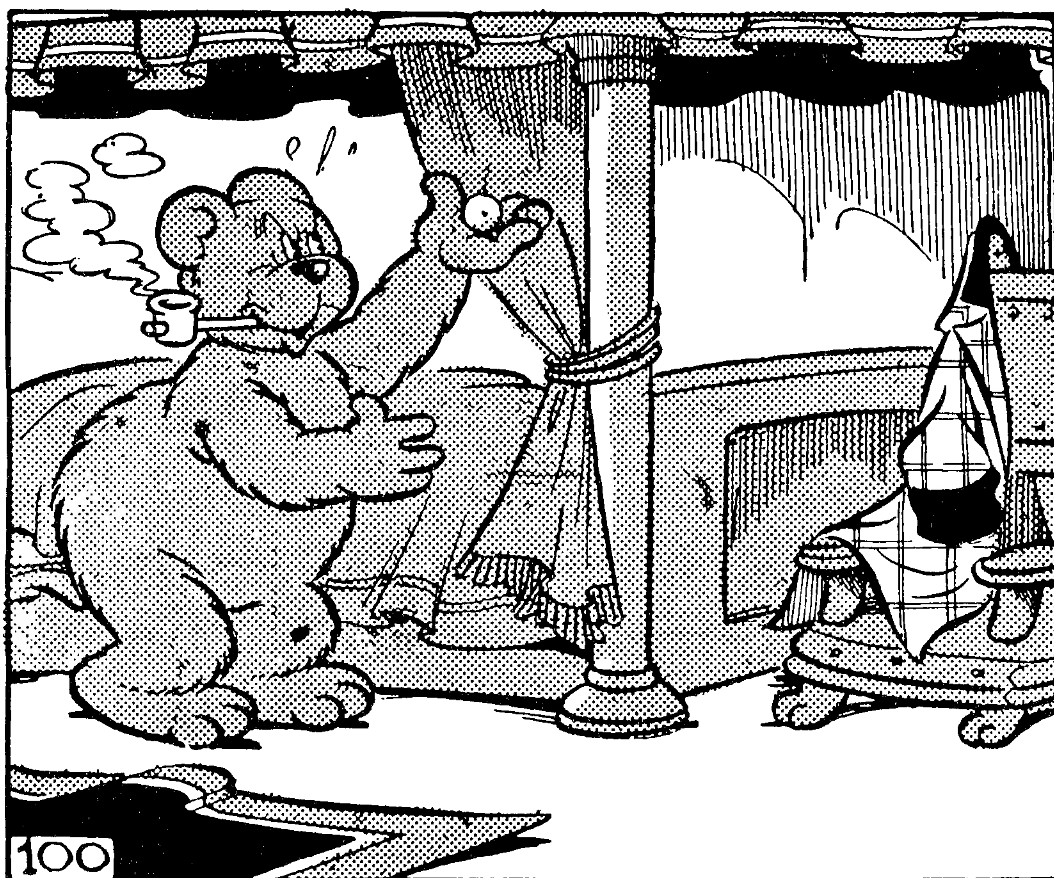
Heer Bommel had de kip gesneden en trachtte nu om een stuk naar binnen te krijgen. Maar dat lukte niet best. 'Waarom legt u uw pijp niet weg?' vroeg Tom Poes die hem zag tobben. 'Dat smaakt toch niet? Men kan toch niet eten en roken tegelijk? Dat is trouwens niet netjes.'
'Je hoeft mij niet te vertellen wat netjes is!' zei heer Ollie uit zijn humeur. 'Wij Bommels kennen onze manieren, jonge vriend! Dat moest je weten! Ik... eh... ik heb geen trek vanavond! Ik denk, dat ik maar vroeg naar bed ga!' Hij schoof zijn stoel achteruit en stond op. 'Welterusten,' zei hij.
'Die talisman deugt niet!' dacht hij, terwijl hij naar zijn slaapkamer liep. 'Daar ben ik ingelopen! Ik kan die pijp niet meer kwijt raken! Wat een zorgen! En zo langzamerhand heb ik genoeg gerookt vandaag; ik zou wel eens willen ophouden! Hm! Ik ben blij, dat Tom Poes niets gemerkt heeft, die zou maar weer zeggen, dat hij gelijk heeft gehad en ik kan lieden die altijd gelijk hebben niet uitstaan! Dàt is het vervelende van Tom Poes! Altijd heeft hij gelijk! Bah!'
'Is er iets?' vroeg Tom Poes, die bezorgd achter heer Ollie had aangelopen. 'Bent u niet lekker? U rookt te veel, vind ik!' Heer Bommel keerde zich met een ruk om en blies een rookwolk uit. 'Wàt zou er zijn?' vroeg hij. 'Rook ik te veel? Onzin! De tabak is heerlijk! Uche uche! Daar kan men oud bij worden! Laat mij maar roken, jonge vriend en ga jij naar bed! Uche uche! Bah!'
De deur sloot met een klap voor de neus van Tom Poes, die hoofdschuddend bleef staan.

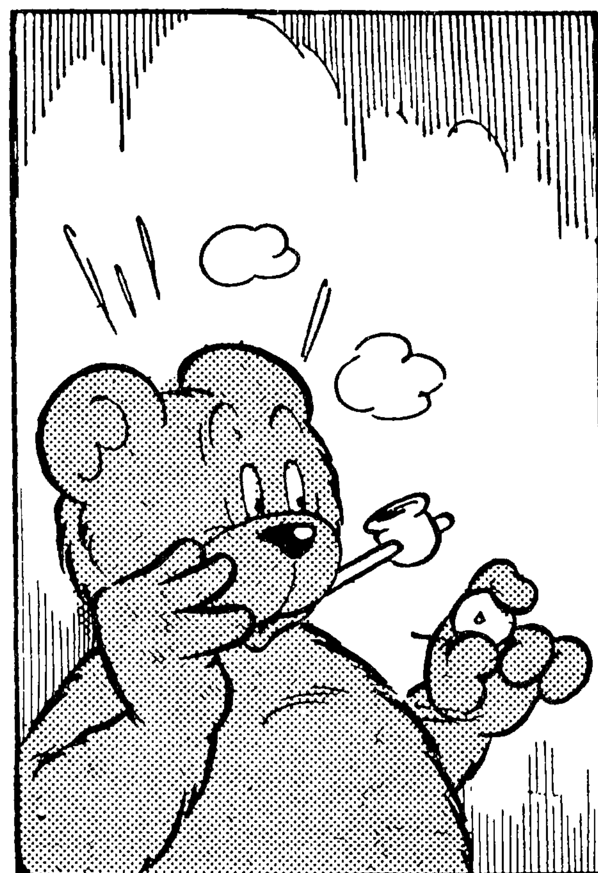
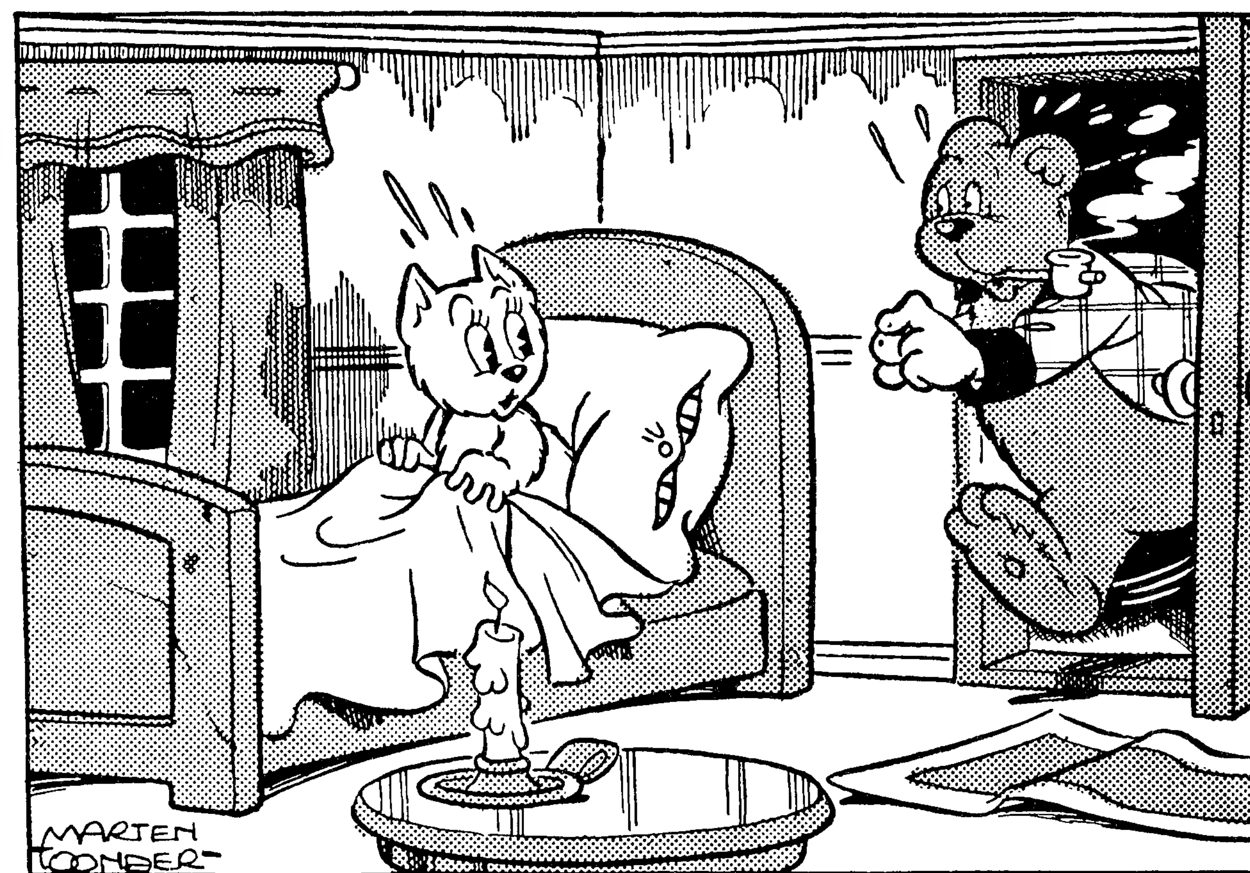

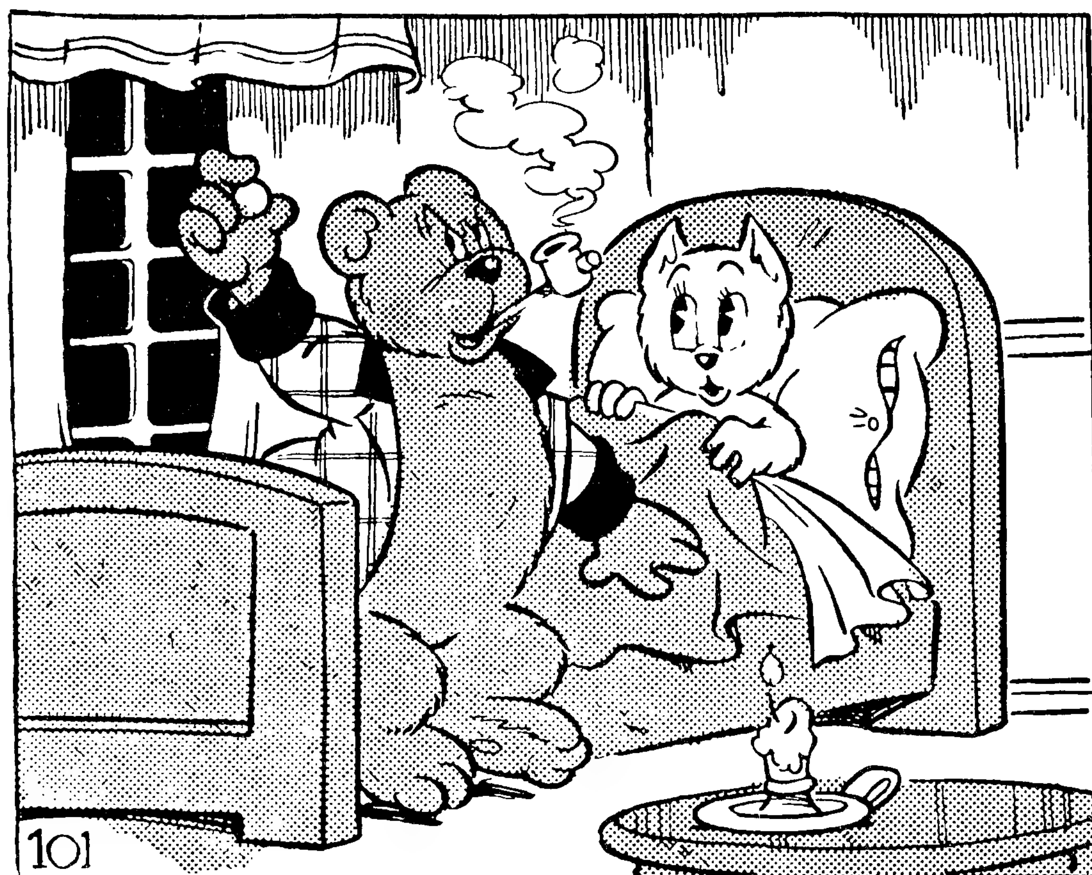
Heer Bommel stapte dus zijn slaapkamer binnen en deed resoluut de deur achter zich op slot.
'Het kwajong!' bromde hij. 'Ik wil wedden, dat hij mij nu uit staat te lachen! Hij heeft vast en zeker in de gaten, dat er iets niet in orde is met die pijp! Die talisman is niet in orde, zou hij zeggen. Ik heb u wel gewaarschuwd! zou hij zeggen. Die zogenaamde edelman heeft u beetgenomen! Hij heeft een streek met u uitgehaald! zou hij zeggen. Het heeft u aardig wat centen gekost, en nu kunt u niet eens rustig eten! Dàt zou hij allemaal zeggen! Bah! Misselijk! Maar hij heeft gelijk... het was een erg lekker kippeboutje... ik heb honger! Bah! Ik zal blij zijn, wanneer ik slaap... morgen zal ik wel verder zien...'

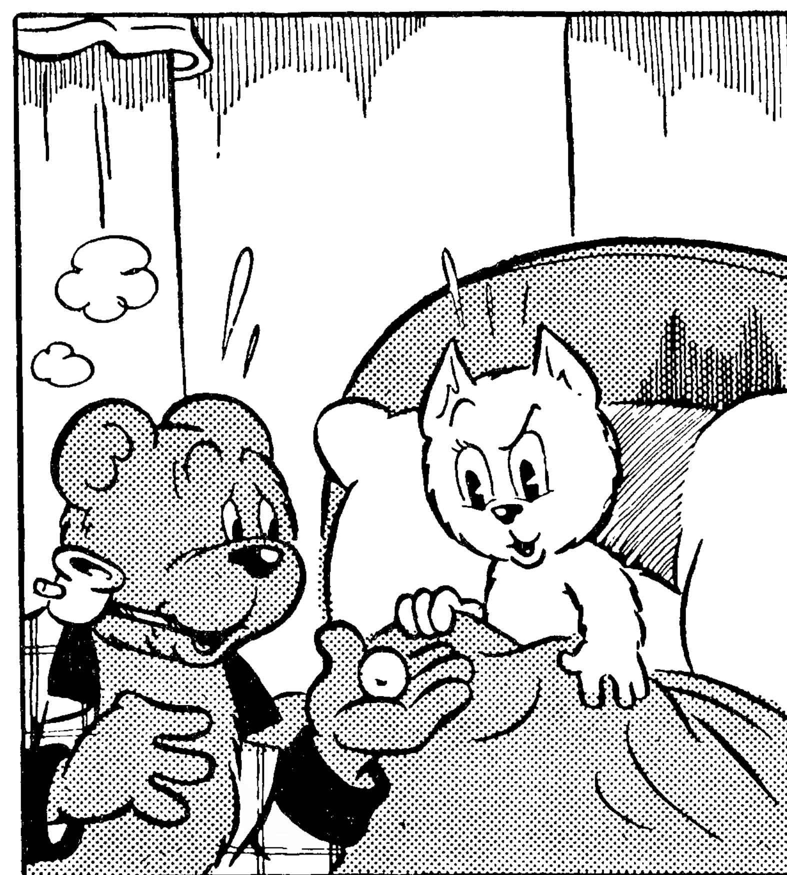
Zo mopperend schoot heer Ollie uit zijn jas, legde zijn pijp op zijn nachtkastje, trok de dekens over zich heen en blies de kaars uit. Maar ach! Rust kreeg hij niet! Er klonk wat geschuifel en toen zag hij bij het licht van de nagloeiende kaarspit, dat zijn pijp de lucht in wipte, op hem af koerste en toen kort en goed tussen zijn tanden schoot.
Daar lag heer Bommel nu, dikke rookwolken uitblazend in het eenzame duister van zijn slaapvertrek. 'Dit wordt toch te gek!' klaagde hij. 'Uche-uche! Ik houd van een pijp goede tabak... canaster nog wel... uche uche! Maar ik begin draaierig te worden... en slapen kan ik zo niet!'

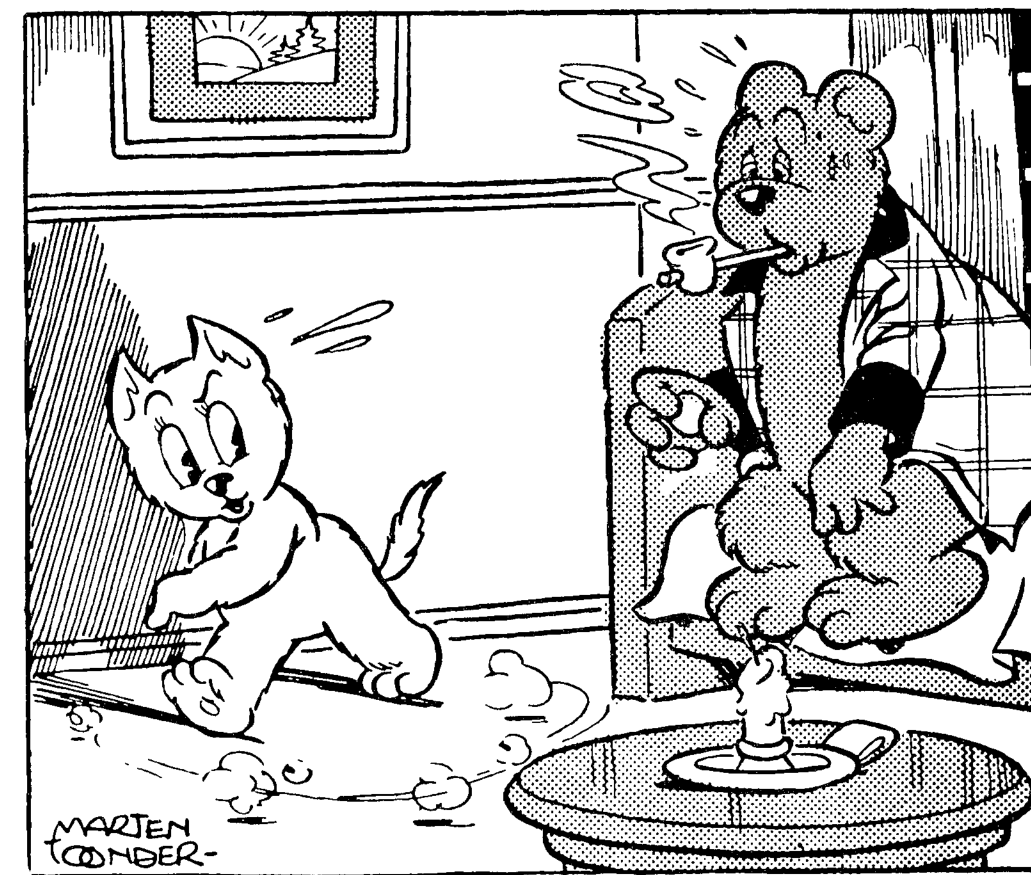

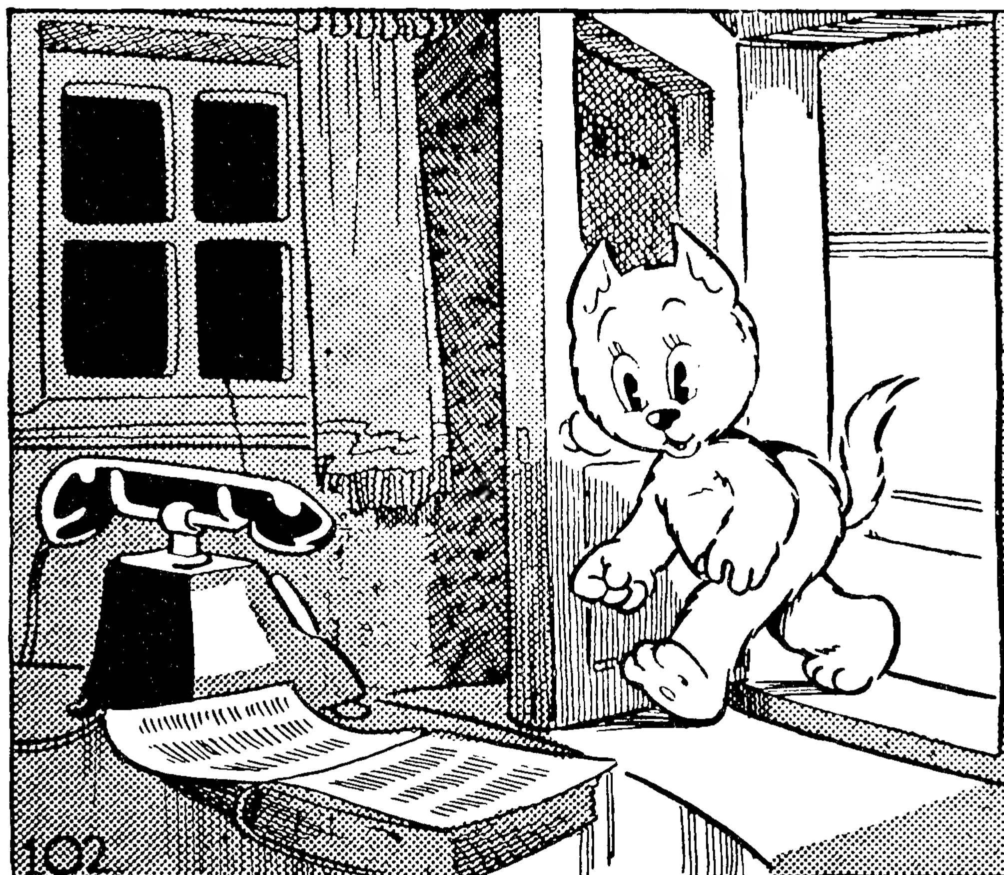
Heer Bommel kreeg een inval.
'Wat een onzin!' mompelde hij ineens opgelucht.
'Ik heb immers een talisman?! Alles wat ik wens zal gebeuren! Ik heb de macht in handen met dat ding! Wat dom van me! Het is maar goed, dat Tom Poes er niet bij is, want die zou me maar weer uitlachen. Dat ik dáár nu niet aan gedacht heb!'
Zegevierend stapte hij zijn bed uit, haalde de knikker uit zijn jaszak en hield hem in de hoogte.
'Ik wens, dat mijn pijp uitgaat en blijft liggen, waar ik hem neerleg!' zei hij streng.
Er gebeurde niets.
'Eh... hum... ik wens, d-dat p-pijp uitgaat!' zei heer Bommel zwakjes. Er gebeurde nog steeds niets. Langzaam liet heer Ollie de knikker zakken en staarde er nadenkend naar. Het huilen stond hem nu nader dan het lachen. 'Pijp uitgaat!' mompelde hij. De pijp bleef echter branden met stoere, dikke rookwolken, die langzamerhand bitter begonnen te smaken en hem de adem benamen. Heer Bommel schoot zijn jas aan, ontgrendelde zijn deur en rende de gang op.
'Tom Poes!' riep hij, de logeerkamer binnenstormend. 'Ik ben bedrogen?! De talisman werkt niet! Hij doet niet wat ik zeg! Wat moet ik doen!? Help me en zit daar niet zo uilig te kijken!'

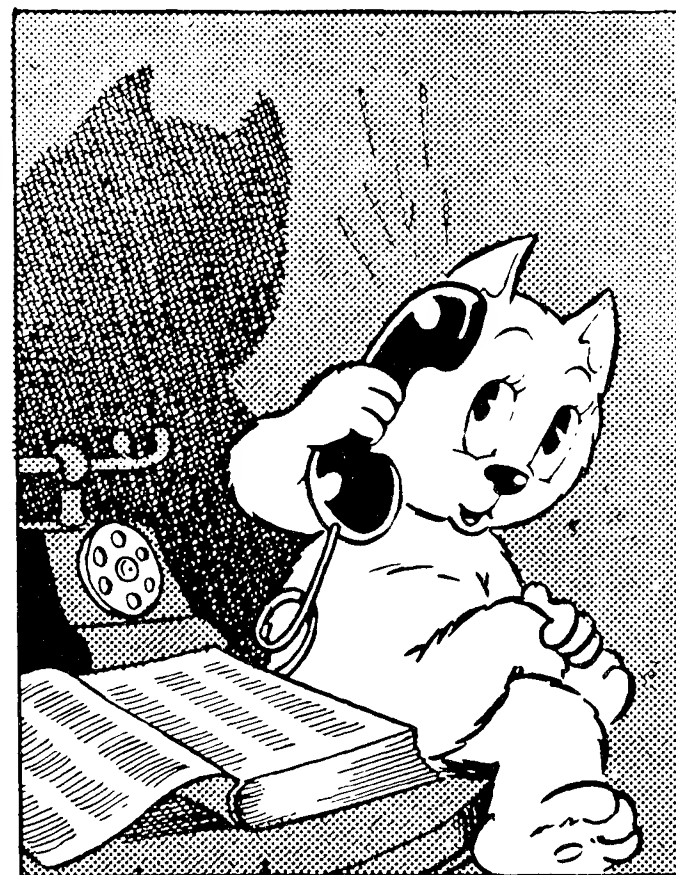
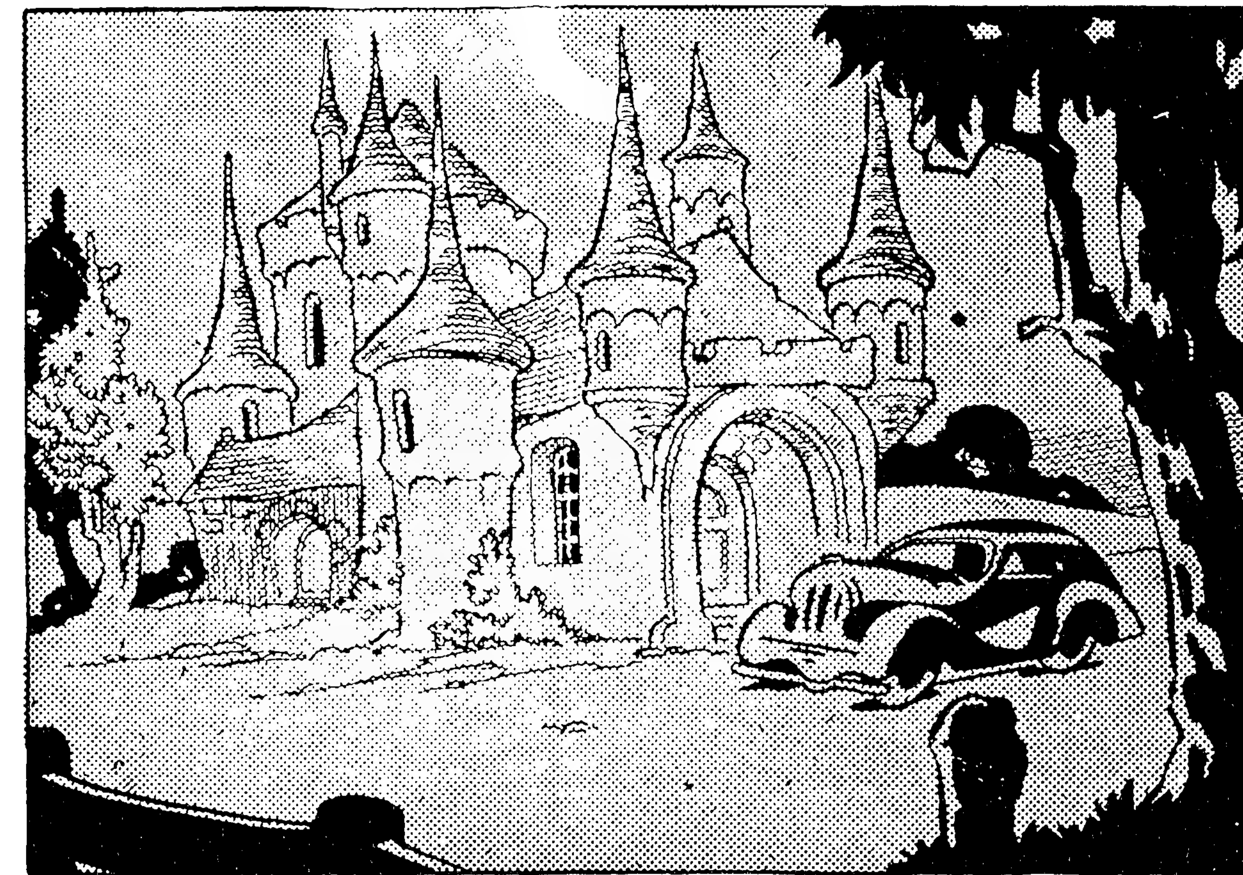

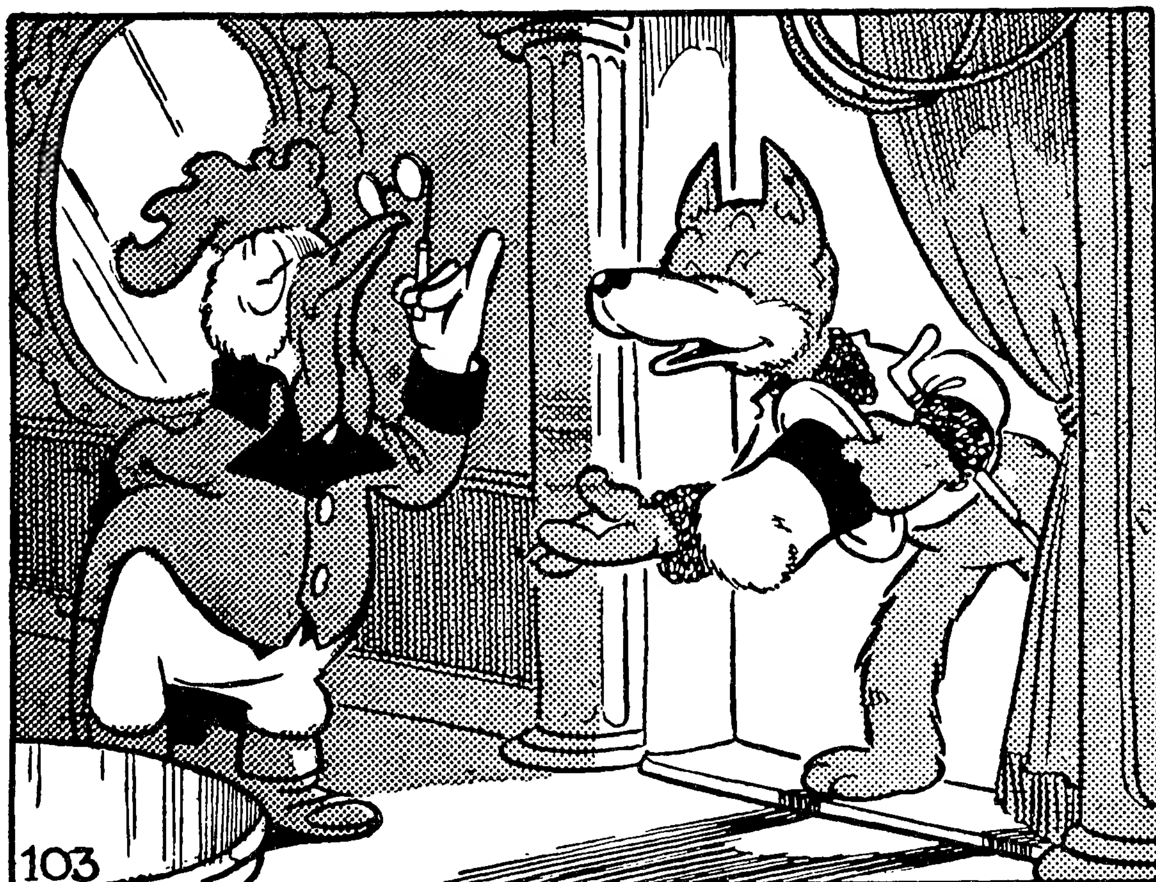

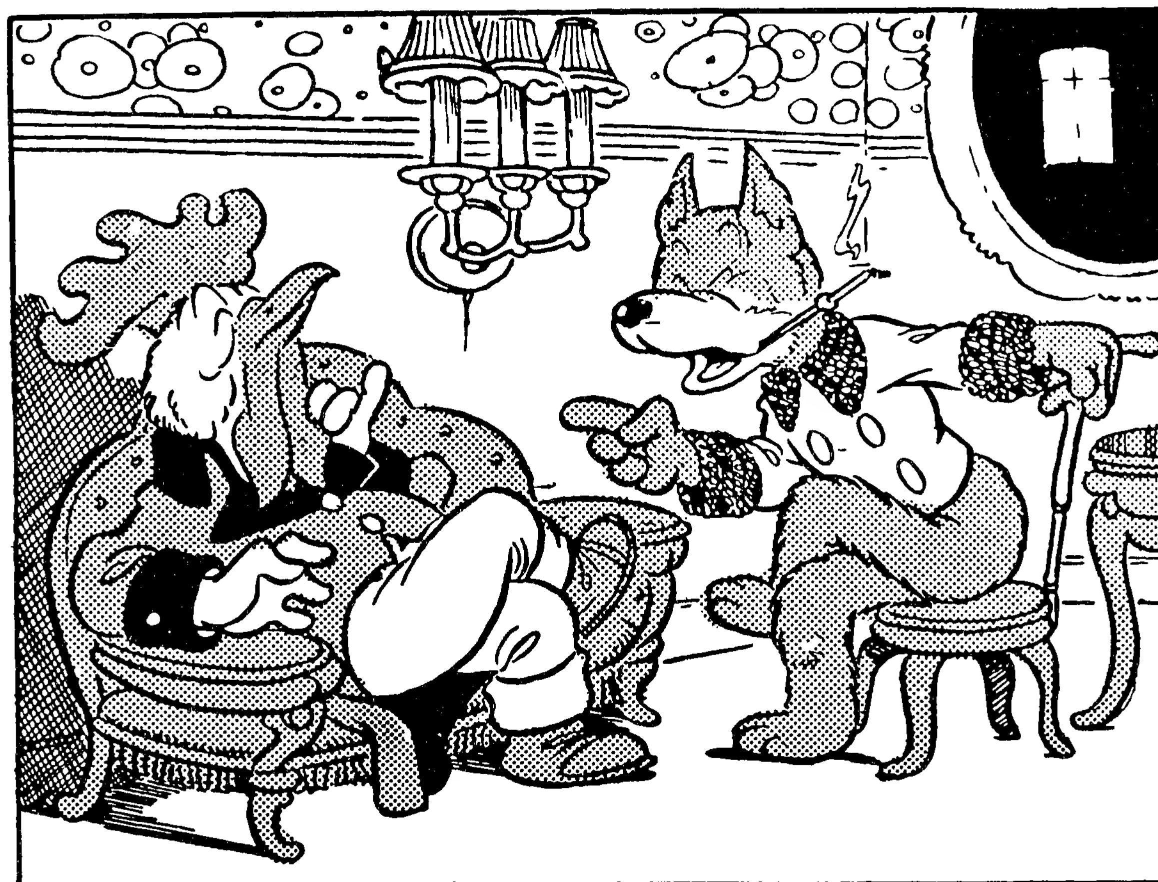
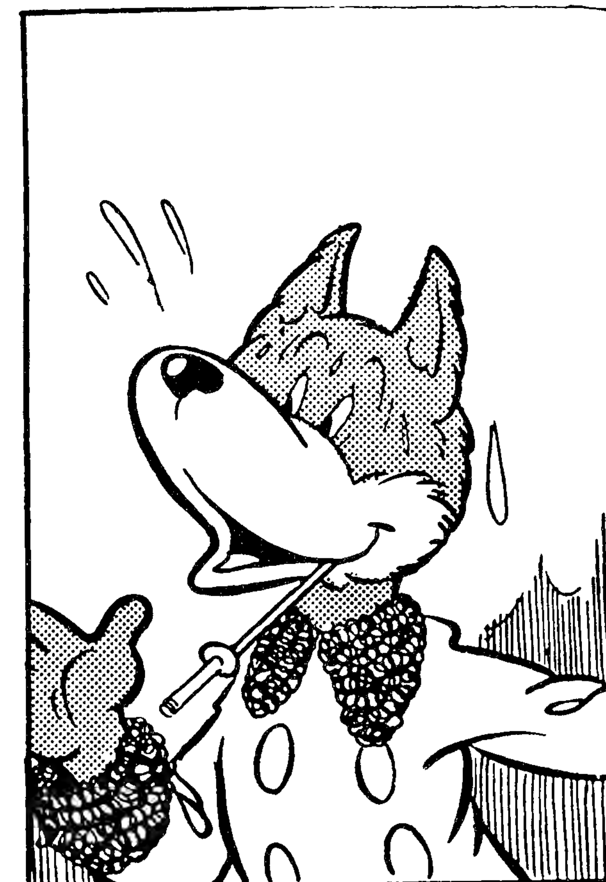
'Ik wilde naar bed gaan... uche... uche!' legde heer Bommel uit. 'Toen nam ik mijn dure talisman om te wensen, dat mijn pijp zou uitgaan... uche... uche... voel je wel? Zou uitgaan, heel gewoon! Maar er gebeurde niets! Pijp bleef aan! Bleef doorroken! Goeie canastertabak... uche – uch – maar heb genoeg gehad. Wil slapen!'
Hij stak de knikker nogmaals omhoog en riep: 'Wil slapen! Uche-uch! Pijp uitgaan, zeg ik!'
Ook nu gebeurde er niets en Tom Poes keek nadenkend naar heer Bommel, die er steeds droefgeestiger begon uit te zien.
'Dat is vreemd!' zei Tom Poes. 'Heel vreemd!' herhaalde hij en stapte zijn bed uit.
'Heel vreemd!' praatte heer Ollie na. 'Uche-uch... dat kàn ìk ook zeggen, jonge vriend! Heb ik niets aan. Als dàt alles is, wat je te zeggen hebt, ga ik weer naar bed... Zal ik wel zien hoe ik de nacht doorkom... uche-uche!'
'Wacht eens even!' zei Tom Poes. 'De talisman was goed vóórdat u hem kocht. Toen werkte hij wèl! Ik snap het al! Die zogenaamde baron Goedbloed heeft u beetgenomen! Toen hij het geld gekregen had, heeft hij de èchte talisman verruild voor een nagemaakte! De echte heeft hij weer meegenomen en daar zit u nu met een gewone knikker in uw hand!'

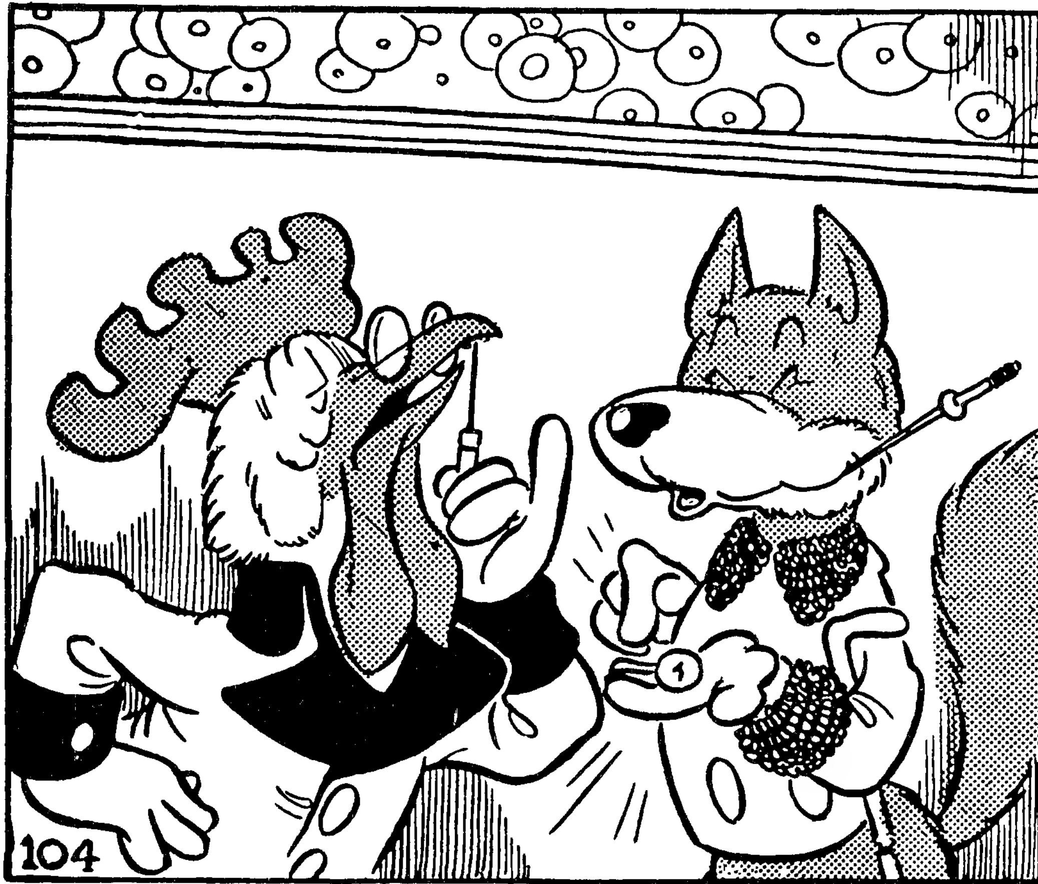

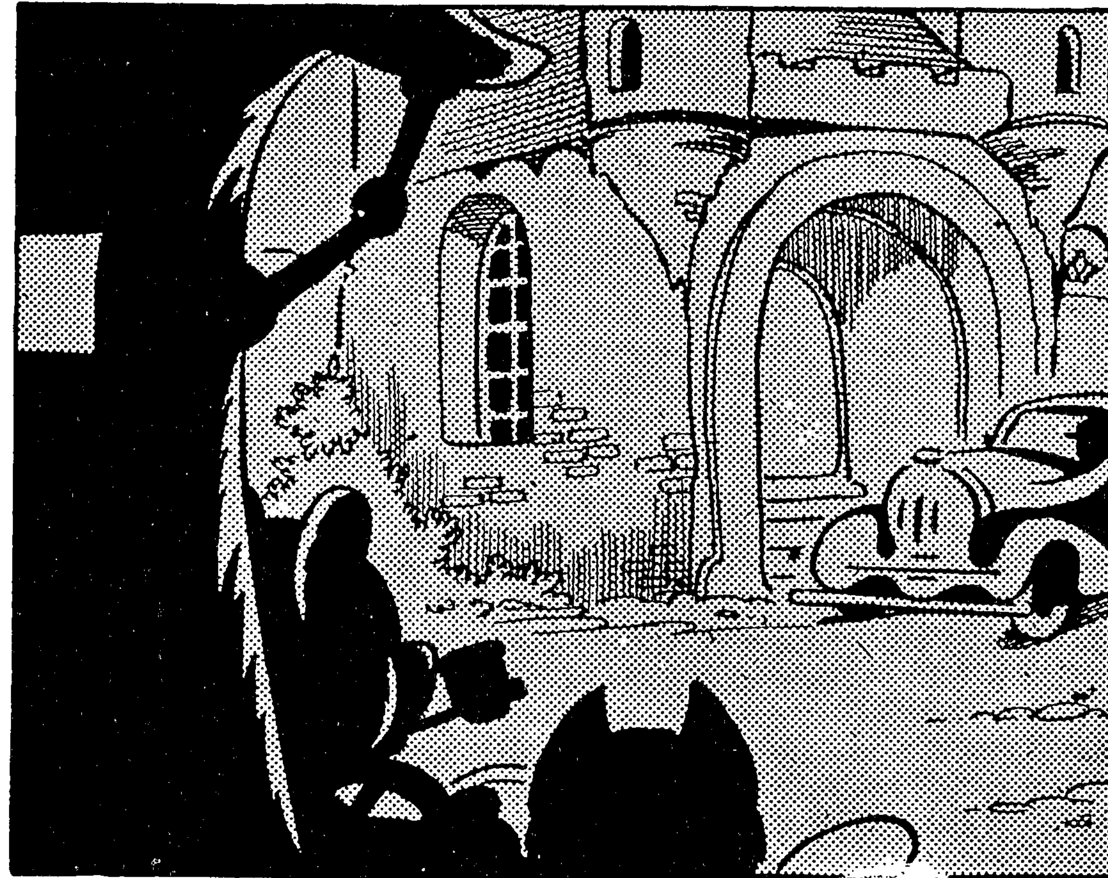
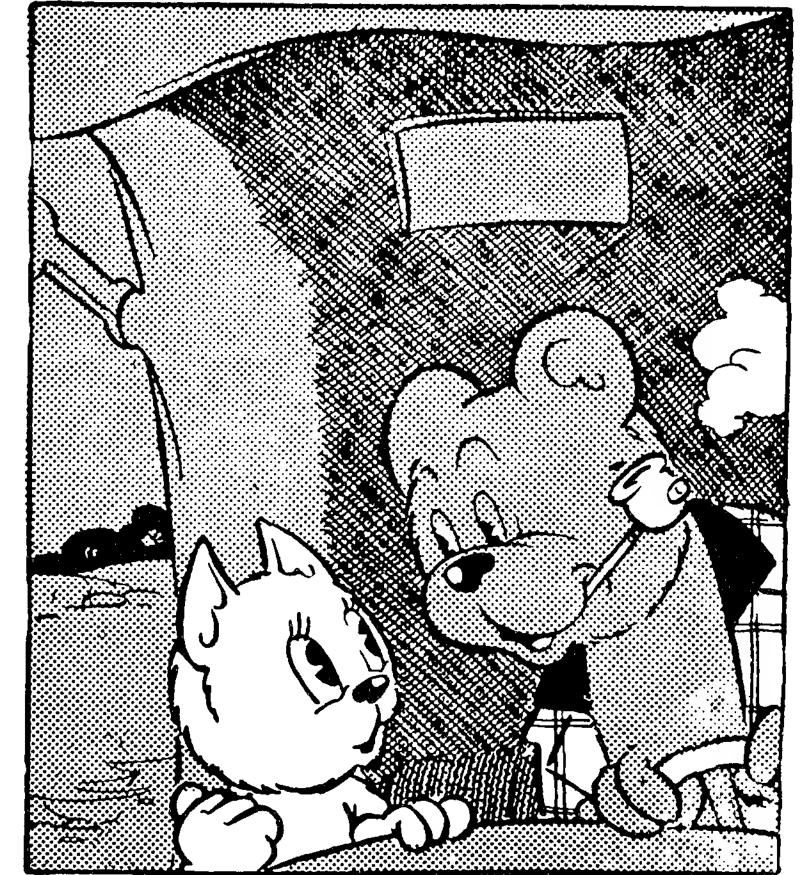
Tom Poes liep de gang op zonder op heer Bommel's antwoord te wachten.
'We moeten achter die oplichter aan!' dacht hij. 'We moeten de èchte talisman terug hebben; heer Bommel heeft hem duur genoeg betaald! Maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Waar is die schurk gebleven? Wacht eens even! De telefooncel!'
Nu moet je niet denken, dat Tom Poes verwachtte, dat de schurkachtige baron in die telefooncel verborgen zou zitten! Nee, hij had gedacht, dat de oplichter natuurlijk om een taxi zou hebben gebeld en toen hij nu het hokje binnenstapte zag hij, dat hij daar gelijk in had gehad. Naast het telefoontoestel lag een telefoonboek en dat boek lag open op de letter T (van taxi-bedrijf). Tom Poes begon nu ongeduldig al de taxibazen op te bellen die er op die pagina te vinden waren. Maar het duurde een heel tijdje voordat hij diegene vond, die een wagen naar slot Bommelstein had gestuurd. En het duurde nòg langer voordat de taxi-ondernemer wilde zeggen waar zijn wagen heen was gegaan. Omdat het niet aardig is om al die gesprekken te vertellen en nog minder om ze te tekenen, sla ik dat over en zal je liever laten zien wat er op het buiten van de Marquis Cantecler de Barneveld gebeurde. Daar hield op dat moment een dure auto stil en een deftige stem, achter uit de wagen zei: 'Heb dank, goede man! Wacht hier op mij en laat uw motor draaien. Het is mogelijk, dat ik gepresseerd ben, wanneer ik wederkeer! We moeten snel kunnen vertrekken!'

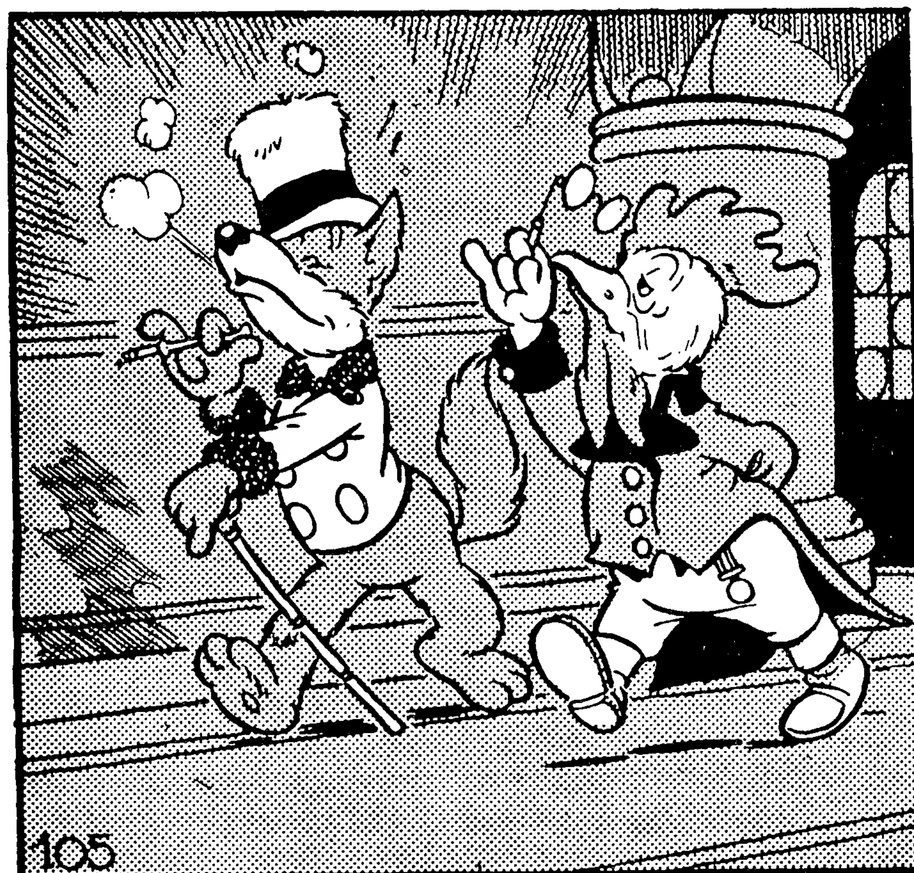
De marquis Cantecler de Barneveld was een deftig iemand, die niet gewend was om zó laat nog bezoek te ontvangen. Hij ontving de vreemdeling, die juist was voorgereden, dan ook uiterst koeltjes.
'Ik veronderstel en hoop, dat uw komst op dit uur een dringende oorzaak inhoudt,' mompelde hij. 'Indien uw doel is mij een levensverzekering op te dringen zal ik u, parbleu, door een lakei laten verwijderen!'
'Niets daarvan!' riep de vreemdeling opgeruimd.
'Mijn naam is Guldemond Ignatius, graaf Edelhardt en ik...'
'Inderdaad?' vroeg de markies. 'Ik heb niet het genoegen dit edele geslacht te kennen! Sterker nog, het komt niet in het stamboek van de adel voor! Sapristi, mijnheer! U probeert mij voor de gek te houden! Het zal u slecht vergaan!' 'Mijn voorouders stammen uit het buitenland!' legde de graaf haastig uit, terwijl hij ging zitten. 'De Edelhardts werden door keizer Pepijn de Grote gekroond en woonden sindsdien in de buurt van Cornalië...'
'Doe geen moeite!' zei de markies koel. 'Uw gelaat komt mij bekend voor! U hoort hier helemaal niet! Uw beeltenis zag ik reeds in een bereids gewaarschuwde courant waar gij onder de schuilnaam baron Goedbloed uw schurkenstreken bedreeft. Eh bien. Ge vermaakt mij! Gaat verder met uw onhandig gesprek!' 'Eh... w-wel!' zei de graaf, die het warm kreeg. 'Vroeger heb ik mij misschien wel eens misdragen... ik kan u echter verzekeren dat mijn leven is verbeterd... ik zal het u bewijzen ook!'

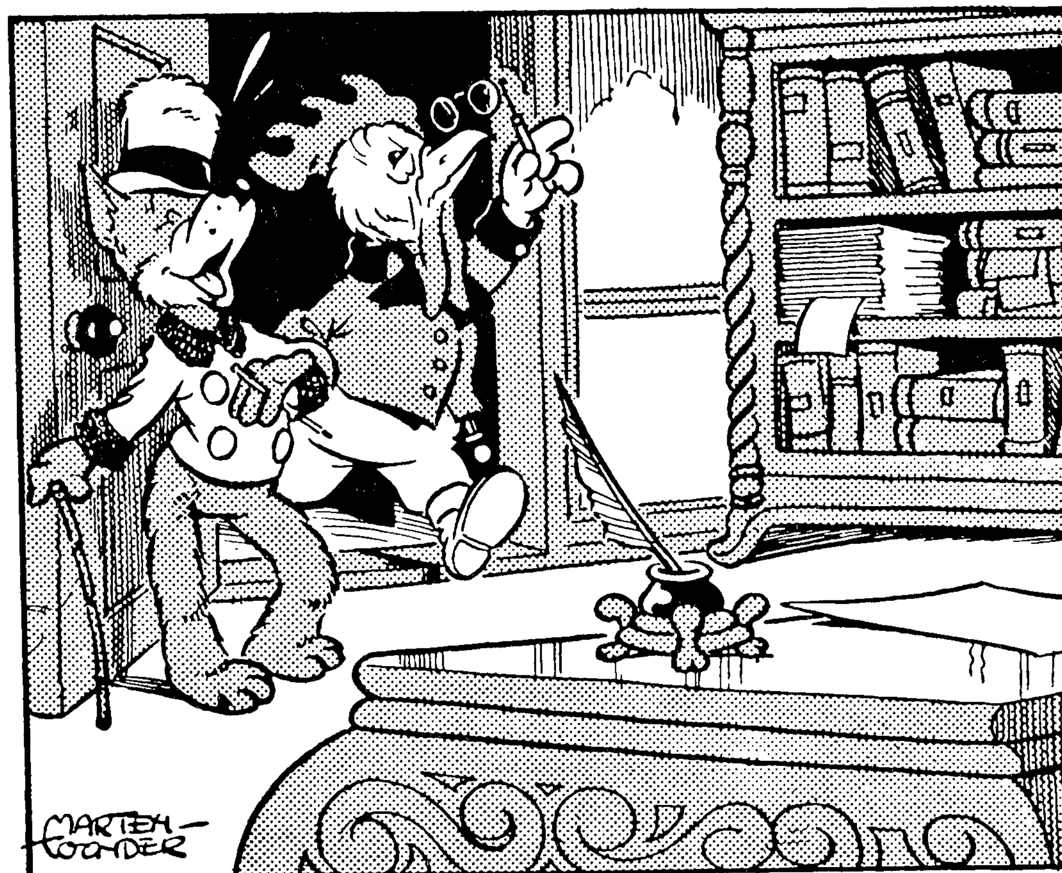

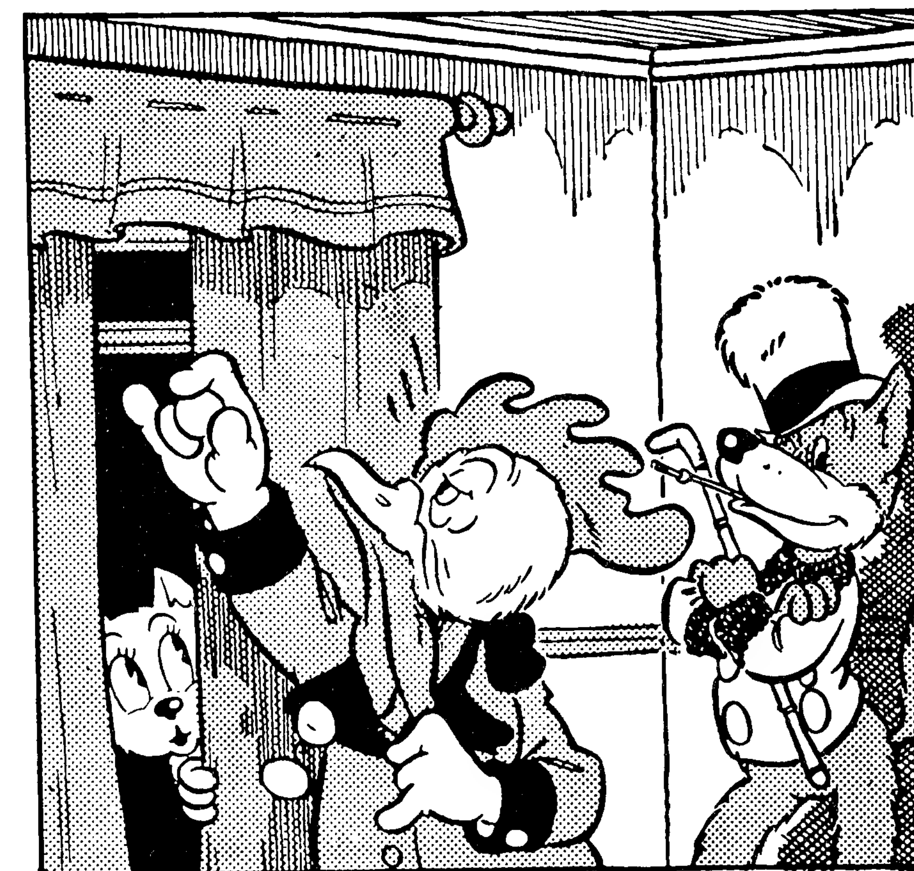

'Ziehier het doel van mijn komst!' zei de graaf, die al gauw zijn vroegere vlotheid weer had gevonden.
'De eerlijkheid gebiedt mij te erkennen, dat ik momenteel eh... weinig geld bezit! Dat kan gebeuren, niet waar? Ik heb daarom besloten een kostbaar erfstuk uit ons geslacht aan u te verkopen. Begrijp mij goed, ik verkoop het slechts aan u, omdat gij evenals ik uit een oud geslacht stamt. Ziehier! Een talisman met wondere eigenschappen! Het vervult iedere wens, die gij doet wanneer gij slechts de moeite neemt hem in uw hand omhoog te heffen wanneer gij uw wens uitspreekt!'
'Inderdaad?' zei de markies. Hij werd nu toch nieuwsgierig en hief zijn bril-op-een-stokje voor zijn ogen.
'Eh bien, ik wens een proef te nemen!' besloot hij.

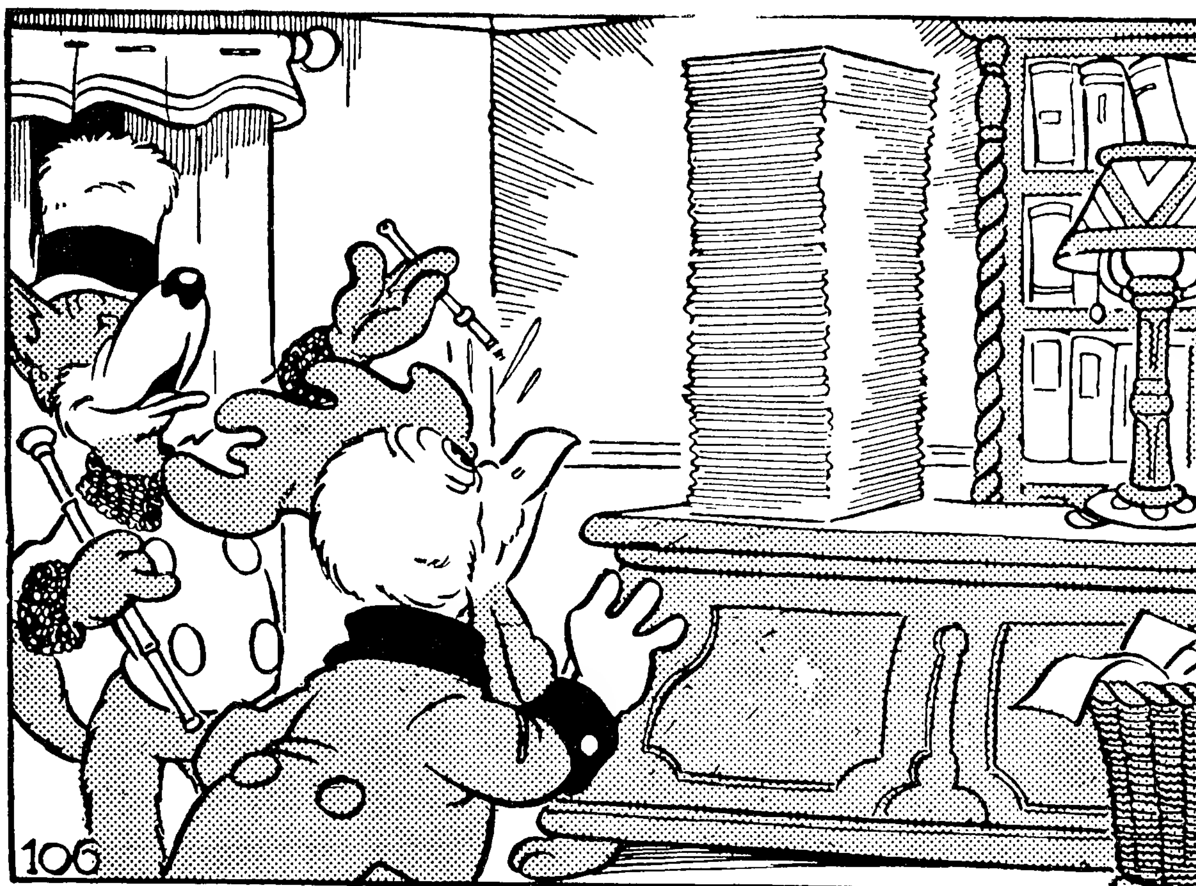
Intussen naderde de Oude Schicht ratelend het buitengoed.
'Daar staat een auto – uche-uch!' zei heer Bommel.
'Een taxi!' verbeterde Tom Poes. 'Het klopt dus! Uw talisman is daar binnen, heer Ollie! Ik wil wedden, dat de schurk bezig is om hem ook aan de markies te verkopen! Wie weet, hoe dikwijls hij dat al gedaan heeft! Dat kan een goed zaakje zijn!'
'Bah! Oef uche-uch... Bffff! Snertpijp! Stinktabak!' sprak heer Bommel. 'Moet die talisman hebben! Vlug! Ik stik in de ca – uche uche... canasterrook! Wat doen we?'
'Een eindje doorrijden!' zei Tom Poes. 'Dan stoppen en dan gaan we te voet voorzichtig een eindje terug. Ik weet nog niet zeker hoe we de talisman terug kunnen krijgen, maar we zullen wel zien!'

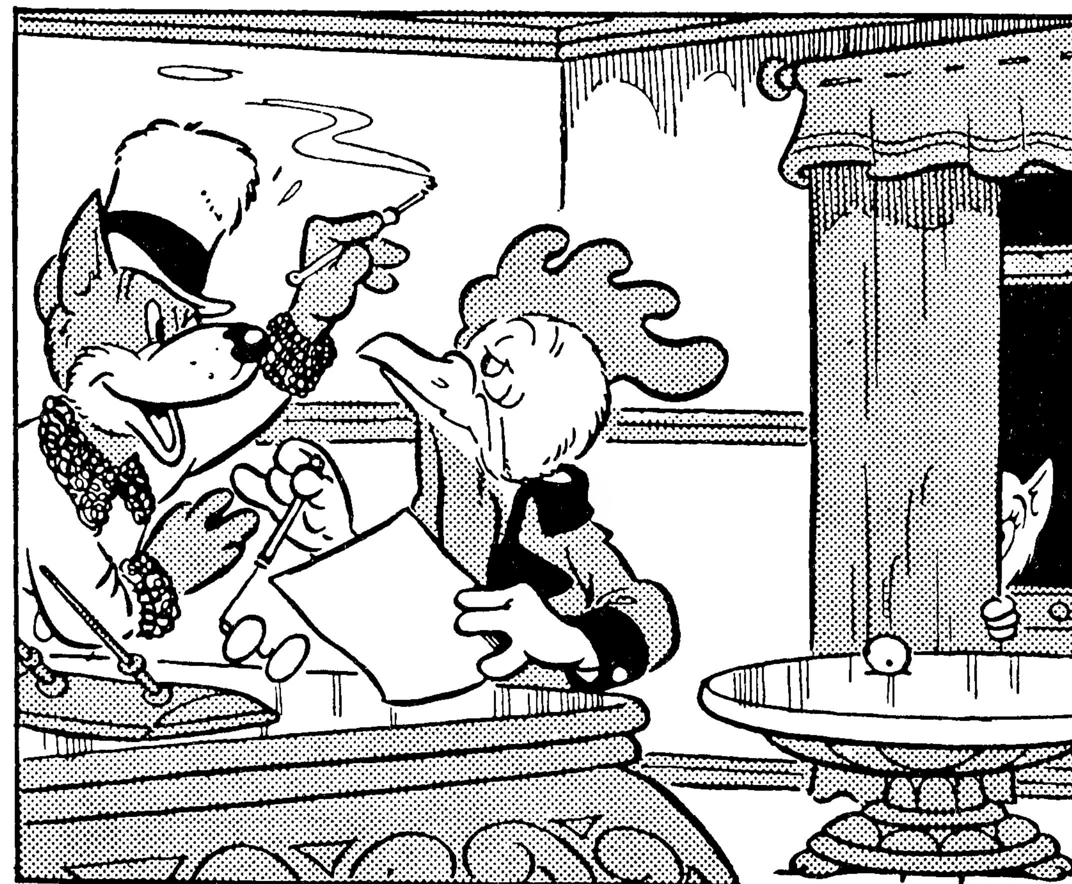
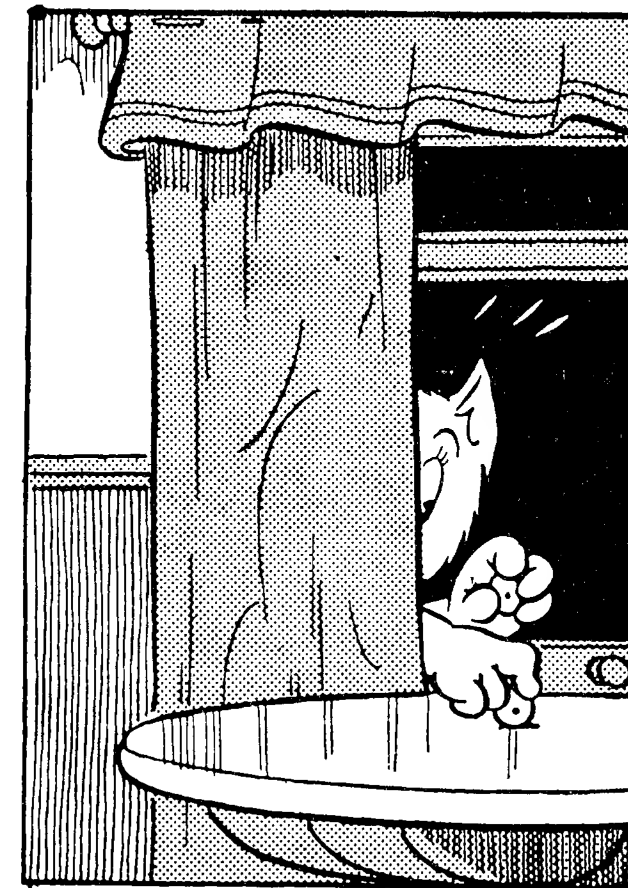

'Gij beweert dus over een machtig talisman te beschikken?!' zei de markies. 'Welnu, ik ben bereid deze te beproeven en te toetsen! Vergezel me naar mijn studeervertrek alwaar ik bezig ben een dichtbundel samen te stellen onder de naam 'Manestraaltjens', mij bedienende van het pseudoniem Joost van den Vondel!'
'Juist!' zei graaf Reinhardt. 'Ik begrijp niet precies wat ge me daar probeert te vertellen, maar het zal wel in orde zijn! Virtis virus! zoals wij Latinisten zeggen!' Hij zette zijn hoed op het hoofd en schreed naast de markies door een lange gang, die ten slotte op een ruime kamer uitkwam. In die kamer stond een wondergroot schrijfbureau en daarop lag één blaadje papier. 'Voilà!' zei de markies. 'Dit is mijn studeervertrek! Aan ginds bureau pleeg ik te werken en ik kan u mededelen, dat de eerste pagina van mijn dichtbundel bereids is gereedgekomen. Het is de titelpagina, die daar ligt. Geef me nu de talisman, waarvan ge spraakt en ik zal een wens doen! Parbleu! Wanneer ge mij bedot!!...' 'Geen sprake van!' zei de graaf haastig. 'Hier is de talisman! Houd hem omhoog terwijl ge wenst, heer markies, dat is alles!' De markies bekeek de glazen knikker van alle kanten door zijn bril-op-een-stokje en stak hem ten slotte omhoog. Hij had niet in de gaten, dat Tom Poes door het openstaande raam achter hem binnen was gekomen...

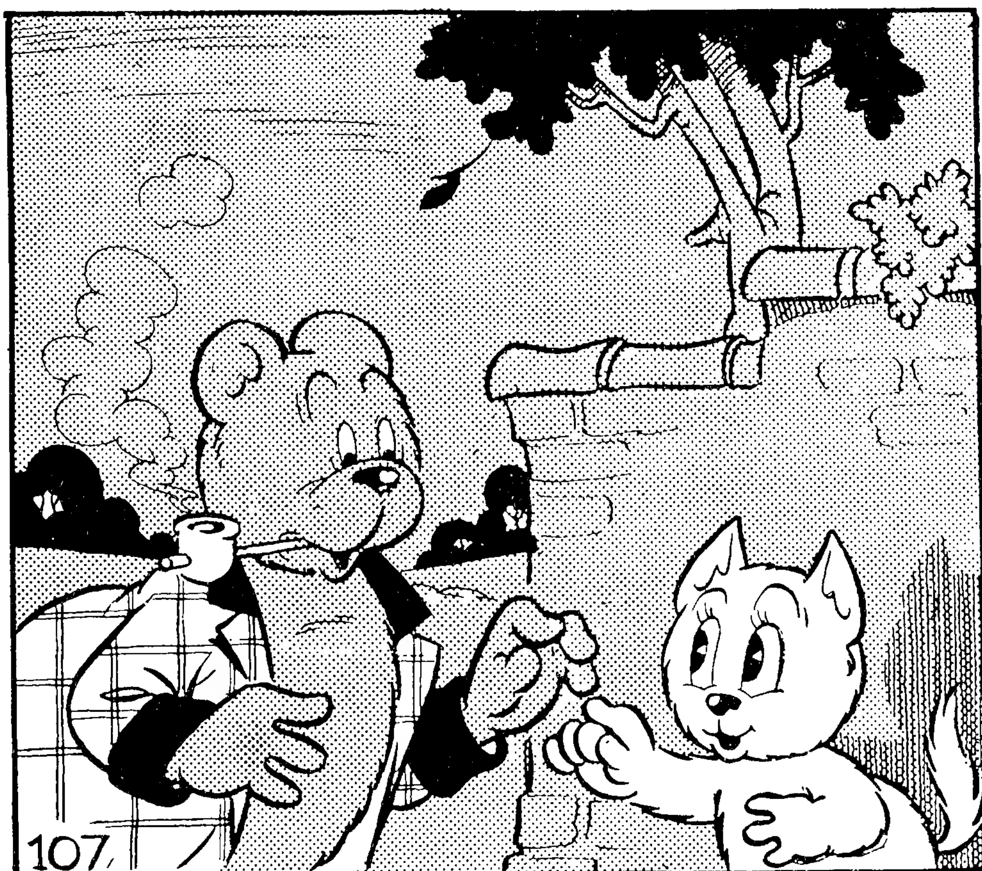

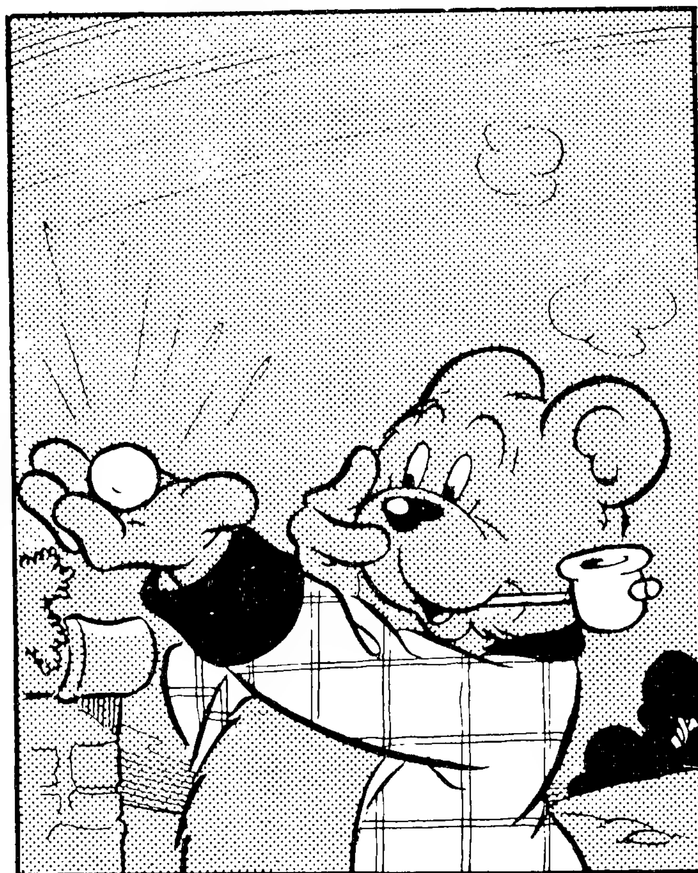
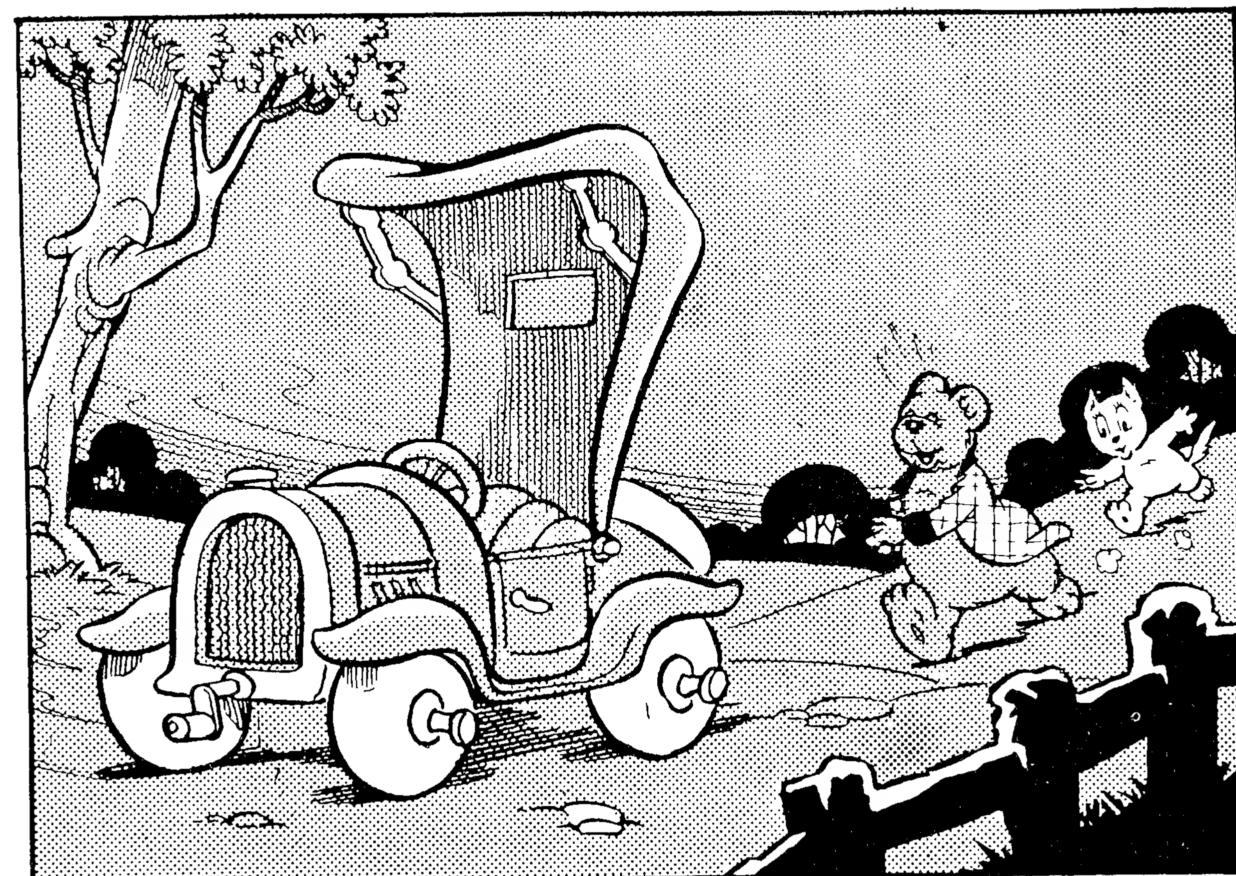

'Ik wens' – sprak de markies – 'dat mijn bundel gedichten, voorlopig aangeduid als 'Manestraaltjens', op dit moment gereed is!' Er klonk een zacht geritsel en voor de verbaasde ogen van de edelman verrees er op het éne blaadje papier op het bureau een enorme stapel vellen papier, alle dicht beschreven in zijn eigen handschrift. 'Parbleu?' sprak hij, er een blaadje tussen uit grijpend. 'Gij hebt mij overtuigd, graaf! Dit is wèrkelijk een talisman met kracht! Eh bien... laat mij eens even lezen welk gedicht hier geschreven staat... Uchum! Luister!

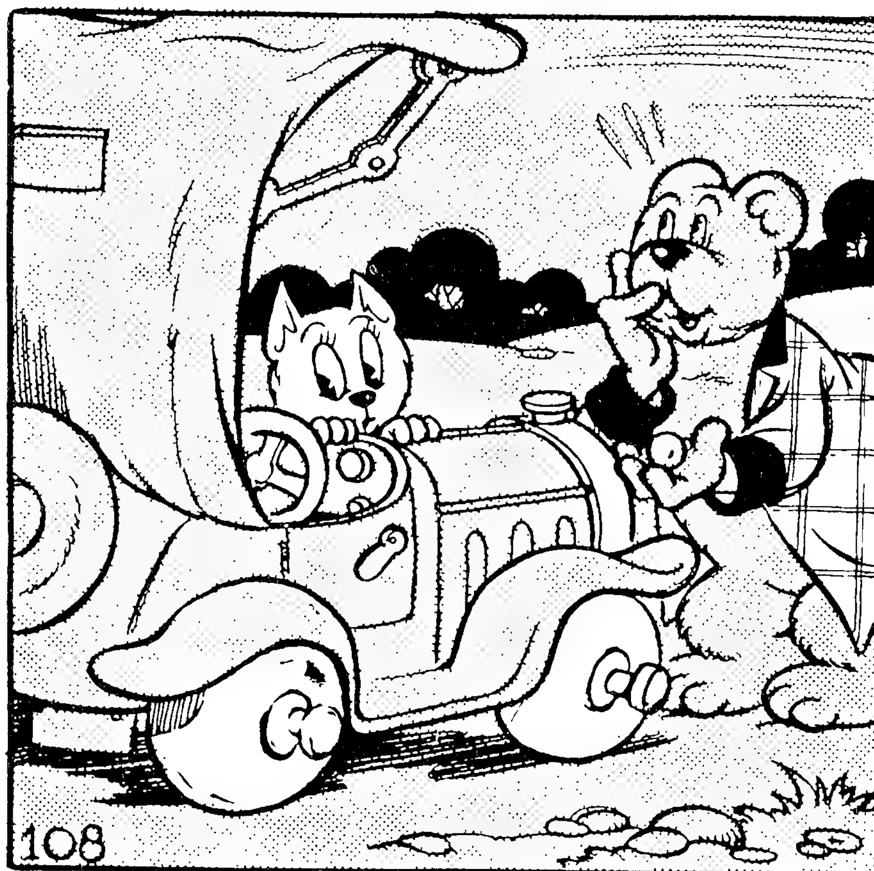
Mijm'rend meng'len manestralen
Milde zoevers door het loof!
Ned'rig nijgen nachtegalen
In der bergen botte kloof...

Niet gek, wat? Sakkerloot, welk een machtig woordenspel! Het is alsof ik het zelf heb geschreven!'
'Het is inderdaad zéér fraai!' zei de graaf. 'Vooral die milde zoevers maken mij sprakeloos. Het verheugt mij, dat gij bevredigd zijt, markies! Laat ons nu ter zake komen, geef mij enkele goudstukken en de talisman is uw eigendom!'
Terwijl de beide edellieden zo bezig waren, verscheen de arm van Tom Poes van achter het gordijn en bliksemsnel verwisselde hij de knikker, die achteloos op het tafeltje lag (waar de markies hem had neergelegd), voor die, welke hij in zijn hand hield. Niemand merkte het en Tom Poes kon ongezien verdwijnen...

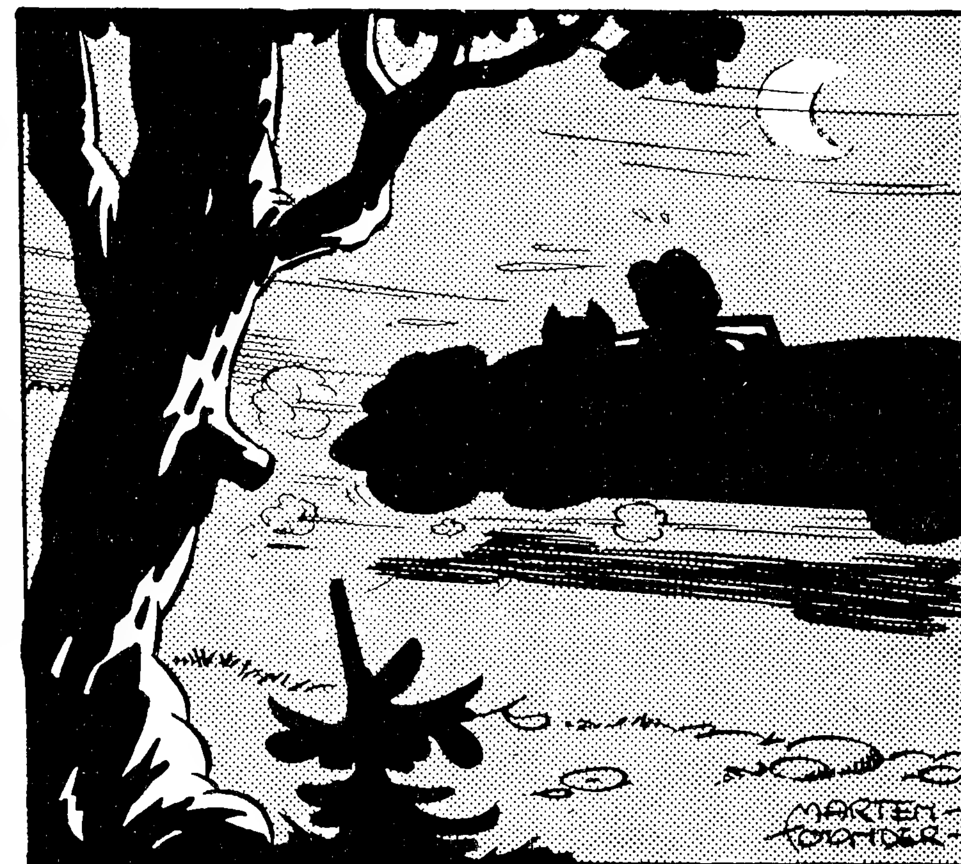

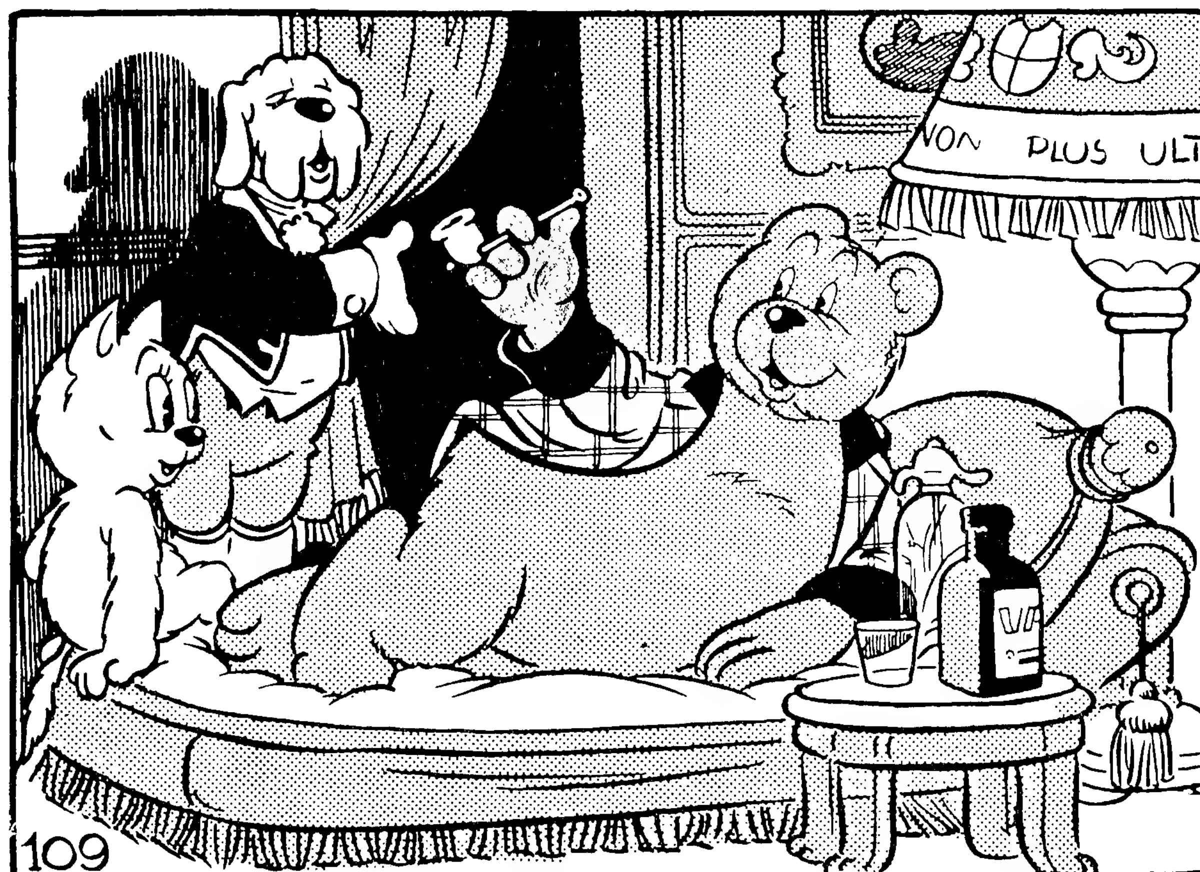
'Hier is de èchte talisman!' zei Tom Poes. 'Gebruik hem goed, heer Ollie!'
'Wel, wel!' zei heer Bommel, die al die tijd bij een muurtje geduldig had staan te wachten, 'dat heb je goed gedaan, jonge vriend! Het heeft lang geduurd, maar het is de moeite waard! Weet je zeker, dat dit nu de goeie is?'
'Dit is de goeie talisman!' verzekerde Tom Poes. 'Ik heb zèlf gezien, dat de markies hem gebruikte!'
Heer Ollie verslikte zich in een rookwolk en wachtte niet langer. 'Uche-uch! Uchum!' sprak hij, de knikker opheffend. 'Ik wens, dat mijn pijp uitgaat en in mijn zak blijft zitten, totdat ik haar weer opsteek!' Op hetzelfde moment doofde de rokende tabak en verdween de pijp in heer Ollie's jaszak. 'Wat een rust!' juichte heer Bommel. 'Wat een genot om eens niet te roken! Heerlijk. Op, naar huis, jonge vriend! We gaan eten, zoals een heer van stand betaamt!' 'Goed!' zei Tom Poes, achter hem aan hollend naar de plek, waar de Oude Schicht geduldig stond te wachten. 'Ik weet alleen niet, of het wel eerlijk is, dat we de markies niet waarschuwen, heer Bommel! Die gaat nu ook betalen en krijgt er alleen maar een gewone knikker voor!'
'Ho! Wacht even!' zei heer Bommel. 'Hij krijgt niet mijn knikker! Hij krijgt de knikker, die Joris Goedbloed zal gaan verwisselen voor de mijne, als je begrijpt wat ik bedoel! We nemen dus alleen Joris Goedbloed beet en niet de markies, begrijp je?'

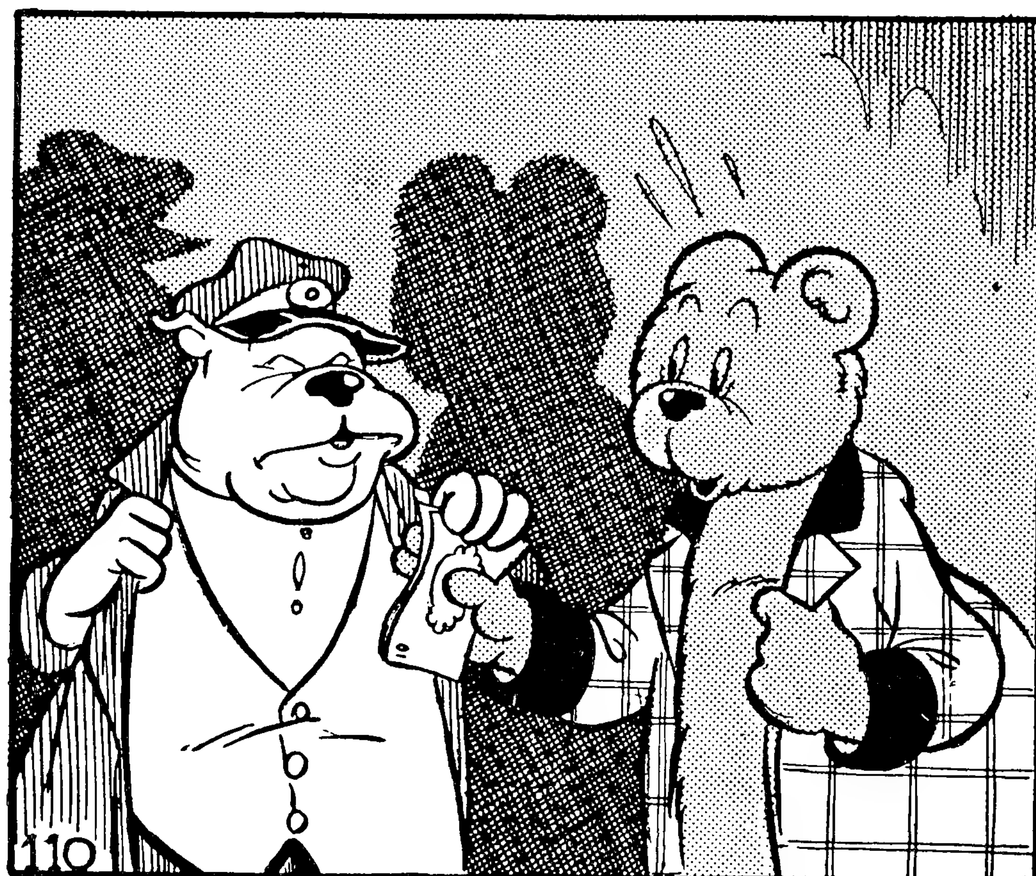

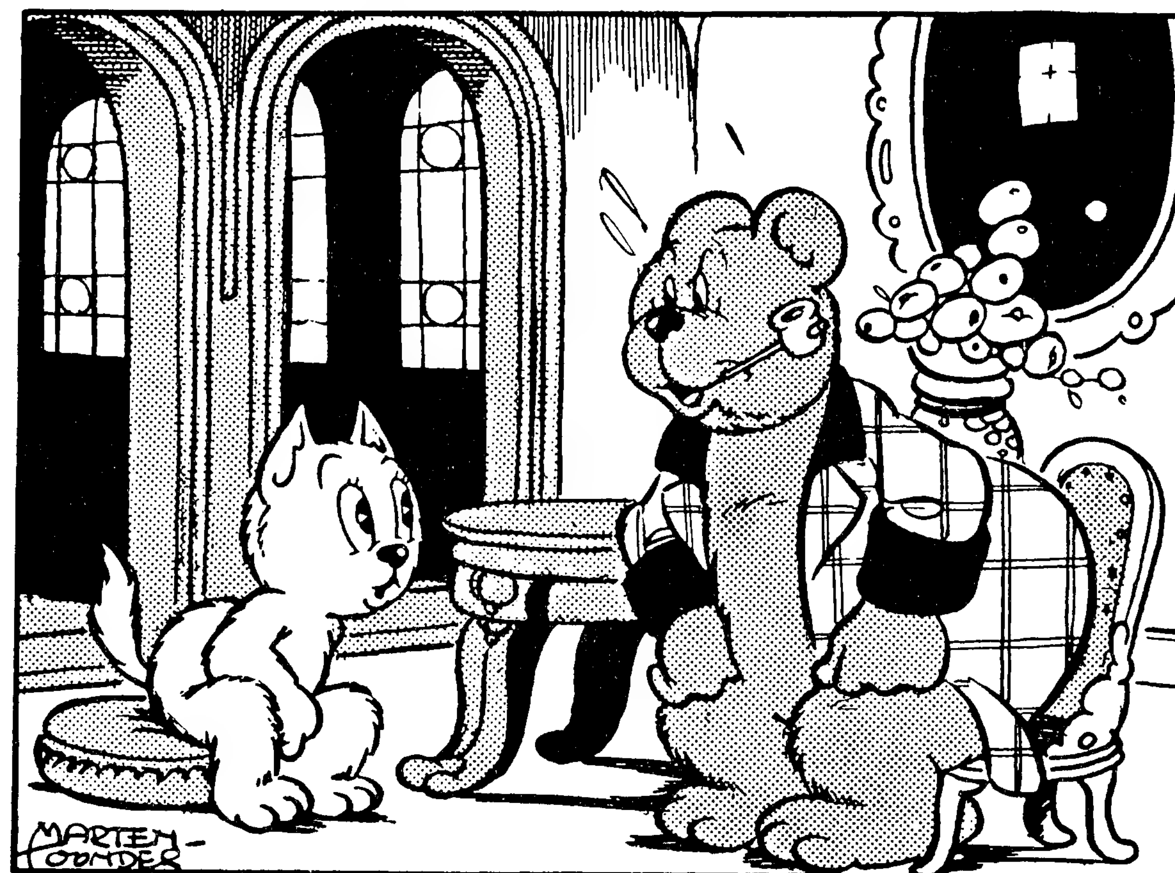
Heer Bommel stapte kordaat op de Oude Schicht af en stak zijn hand al uit om het portier te openen. Maar toen aarzelde hij. 'Een aardige wagen! Een trouwe vriend!' mompelde hij. 'Een voortreffelijke motor en een deftige carrosserie... Hm! Maar toch...' 'Maar toch?...' vroeg Tom Poes. 'Wat?' 'Ik vraag me af... ik heb toch wel eens nieuwere wagens gezien!' zei heer Bommel. 'Een heer van mijn stand moest toch in zo'n nieuwe kar kunnen zitten, wat jij?'
Het was te zien, dat heer Ollie een korte, doch heftige innerlijke strijd voerde. Hij brak die echter eensklaps af, hief zijn knikker omhoog en sprak: 'Ik wens in plaats van de Oude Schicht een nieuwe auto op deze plaats! Een deviezen-auto!'
Op hetzelfde moment was de Oude, trouwe Schicht verdwenen en stond er een glimmend gevaarte met veel nikkel op de weg. 'Niet kwaad!' zei heer Bommel goedkeurend en blij. 'Zo'n talisman brengt je op dingen, waar je anders niet toe komt! Ik zou nooit een andere auto hebben gekocht, mijn oude was goed genoeg. Maar die knikker geeft je de macht in handen, jonge vriend! Hij geeft je de mogelijkheid om je volle persoonlijkheid te ontplooien als je snapt wat ik bedoel!' 'Hm!' zei Tom Poes.

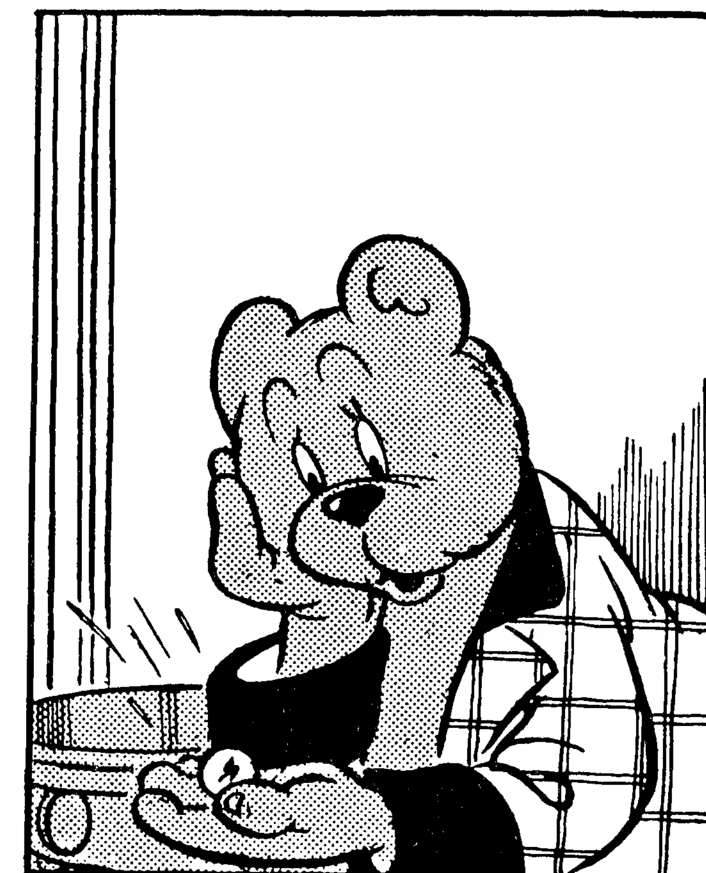

Heer Bommel en Tom Poes waren in de nieuwe auto vlugger thuis dan anders en heer Ollie nam direct zijn gemak op de divan. 'Nu moeten we eens rustig praten!' zei hij. 'We moeten overleggen wat we met onze talisman kunnen wensen! Het moet een verstandige wens zijn! Eén waar we geen spijt van kunnen krijgen! Laat ons denken, Tom Poes!' Maar ze kregen geen tijd om te peinzen. Joost, de bediende, stapte binnen, sloot zijn hakken aaneen en opende de portière. 'Excuseer, heer Bommel!' zei hij. 'Hier is een chauffeur, die u dringend wil spreken. Ik heb hem binnengelaten met uw welnemen. Hij verzekerde mij, dat hij mijn neus naar mijn achterhoofd zou verplaatsen, wanneer ik hem niet aandiende en ik...' 'Genoeg!' zei heer Ollie, terwijl hij overeind kwam. 'Laat hem binnen.' De gestalte, die in de deuropening verscheen was zwaar gebouwd en droeg een pet, waar hij tegenaan tikte. 'Avond!' zei hij zakelijk. 'Je hebt je vergist, vader! Als je mij wilt nemen moet je vroeger opstaan!' 'Eh... ik ben je vader niet, goede man!' zei heer Bommel verschrikt, 'en ik wil je ook niet nemen! Wat bedoel-je?' 'Ik bedoel,' zei de chauffeur, 'dat je de verkeerde wagen hebt genomen en dat vind ik geen werk! Je hebt je eigen gammele karretje in mijn garage gezet en mijn mooie wagen meegenomen! Gelukkig ken ik het uiterlijk van die Schicht van je en wist ik, waar ik zoeken moest! Ik ben er in gestapt en hier ben ik. Kijk, daar staat die machine van je! Waar is nu mijn kar?' 'Ik begrijp er niets van!' zei heer Bommel. 'Ik eh... ik heb jouw wagen niet genomen... ik bedoel... ik wist niet, dat het jouw wagen was... ik dacht, dat het mijn wagen was... ik had gewenst, dat het mijn wagen was en toen dacht ik, dat hij van mij was!' 'Wat een onzin!' zei de chauffeur.

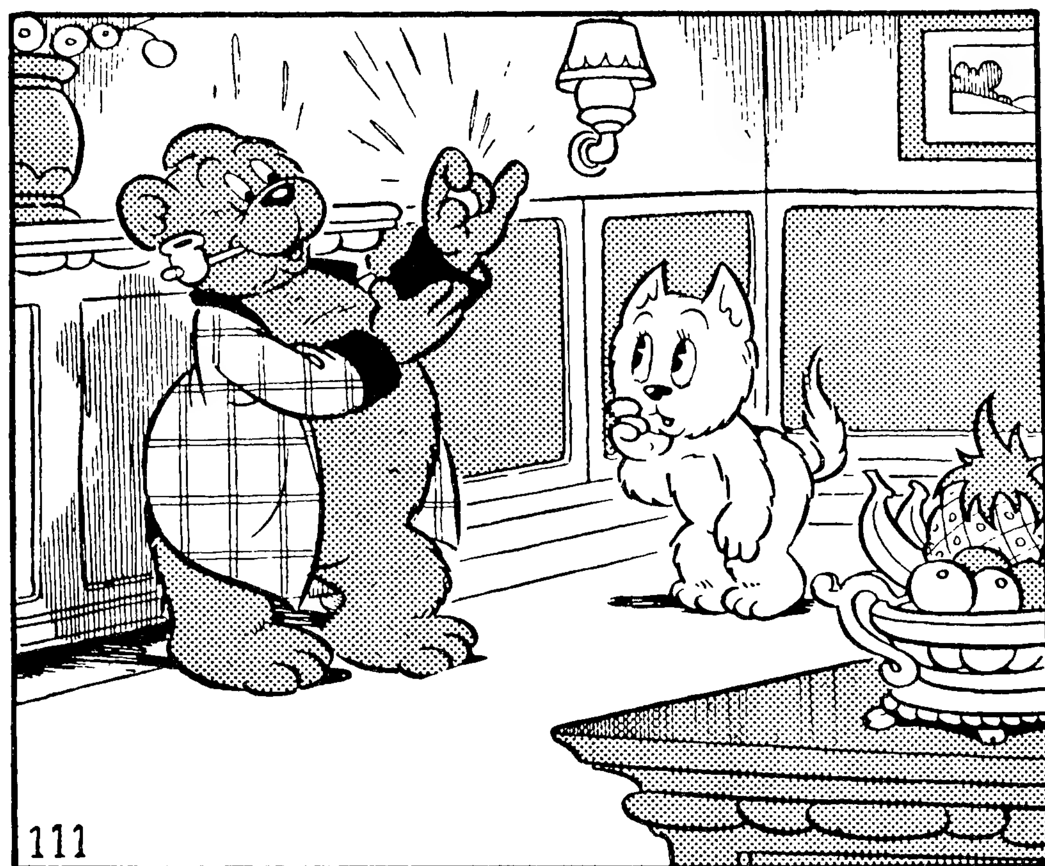

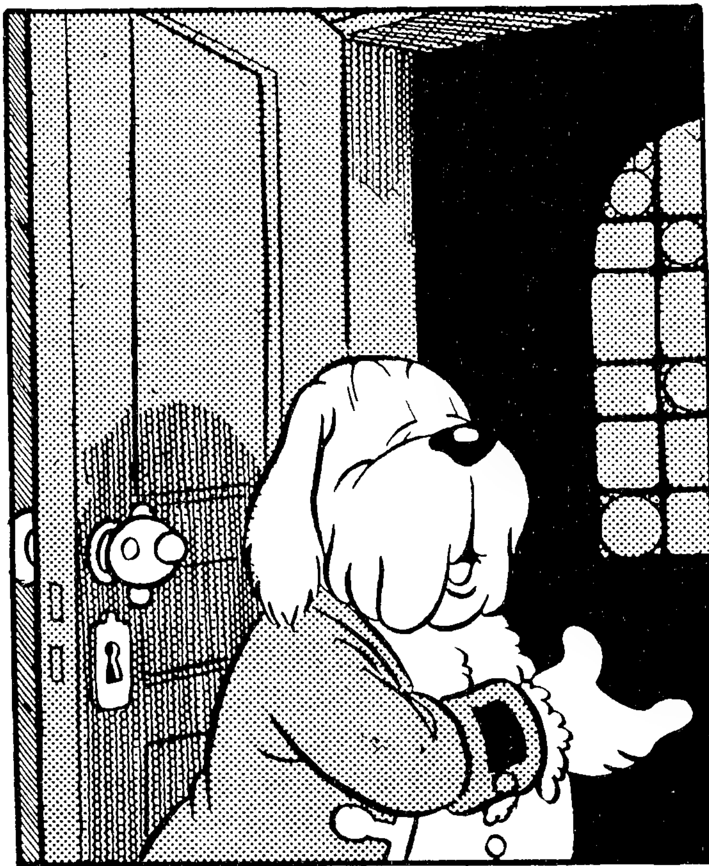
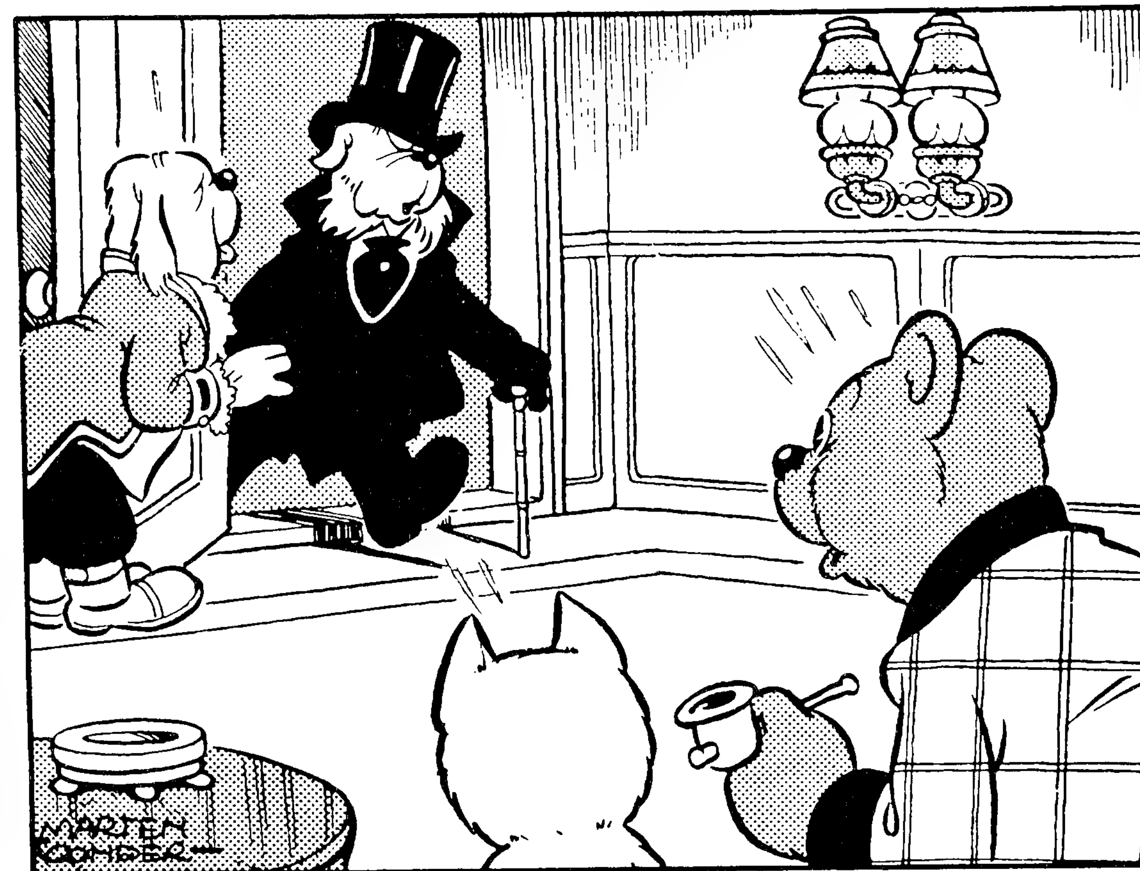

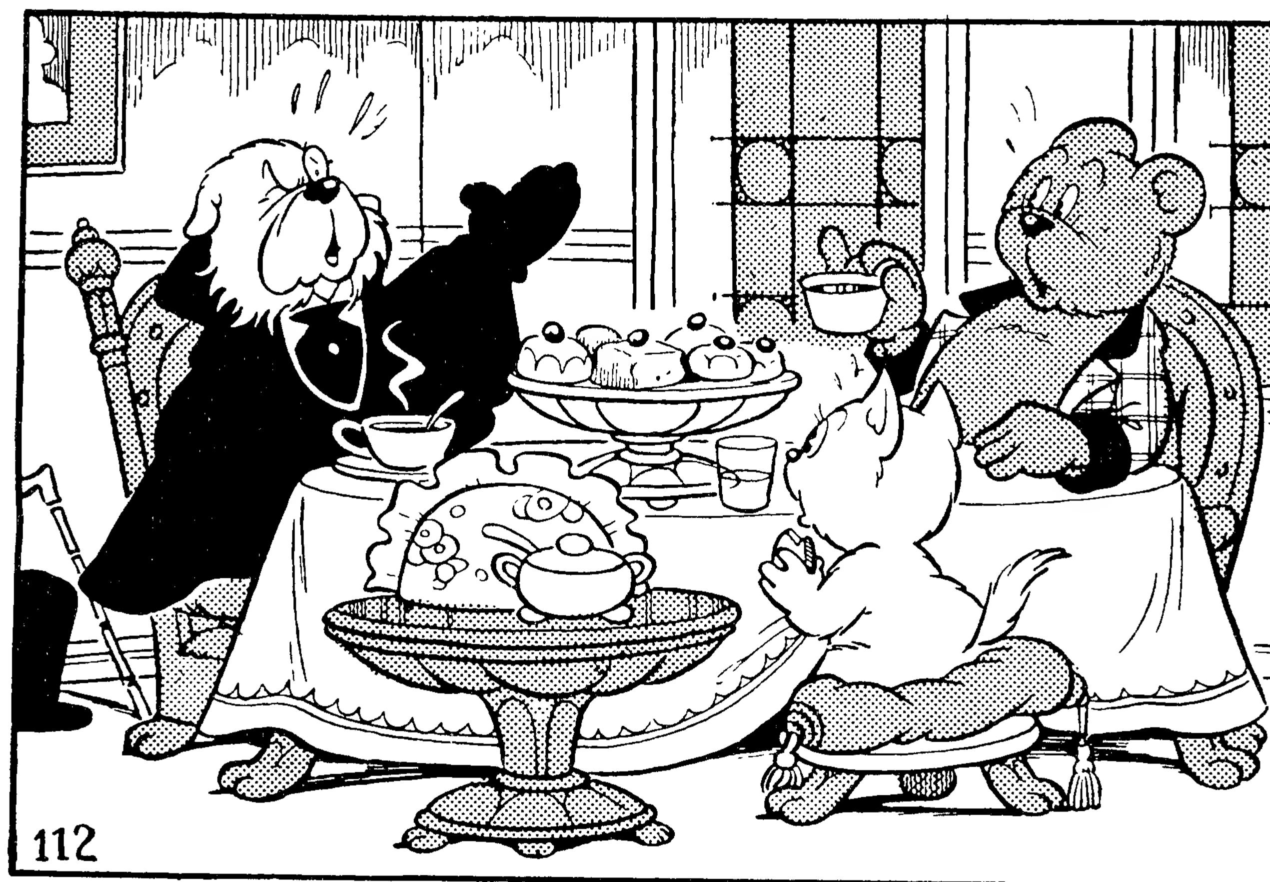
'Ik begrijp er niets van!' hield heer Bommel vol. 'Ik wilde helemaal niet de auto van iemand anders hebben! Ik wilde alleen maar mijn Oude Schicht ruilen...' 'Hahahaha!' zei de chauffeur. 'Je bent een grappenmaker, meneer! En toch lijkt u mij wel een net persoon! Ik wil aannemen, dat u zich hebt vergist. Geef mij een kleinigheid voor de moeite, dan praten we er niet meer over!' Heer Bommel frommelde zenuwachtig in zijn zakken en haalde met moeite een paar losse bankbiljetten te voorschijn, die daar door de baron waren vergeten. De chauffeur nam tevreden afscheid om zijn auto uit de garage te halen en heer Bommel ging zorgelijk op een stoel zitten.

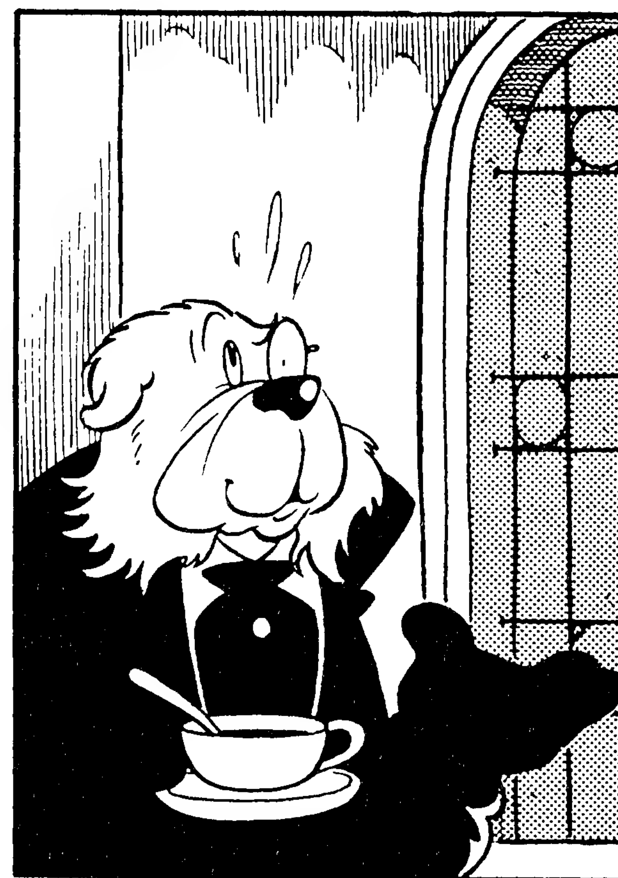
'Het is toch niet helemaal in orde met die talisman, jonge vriend!' klaagde hij. 'Het lijkt wel of een ongeluk rust op iedere wens, die ik doe. Zeg nu zelf. Als ik een auto wens, wens ik toch niet een auto van een ander!? Dat lijkt op diefstal! Dat kan een heer van mijn stand zich niet veroorloven! Hij zou een slechte naam krijgen, wat jij?' 'Als ik u was, zou ik dat ding terugverkopen aan die baron!' zei Tom Poes. 'We zijn nu klaar met die rookziekte van u, laten we er mee uitscheiden nu het nog tijd is! Ik heb het gevoel, dat er narigheid gaat komen!' 'Hm!' zei heer Ollie. Hij bekeek de knikker lang en aandachtig. 'Ik ga er nog één proef mee nemen!' zei hij. 'Ik heb een goed idee, Tom Poes!'

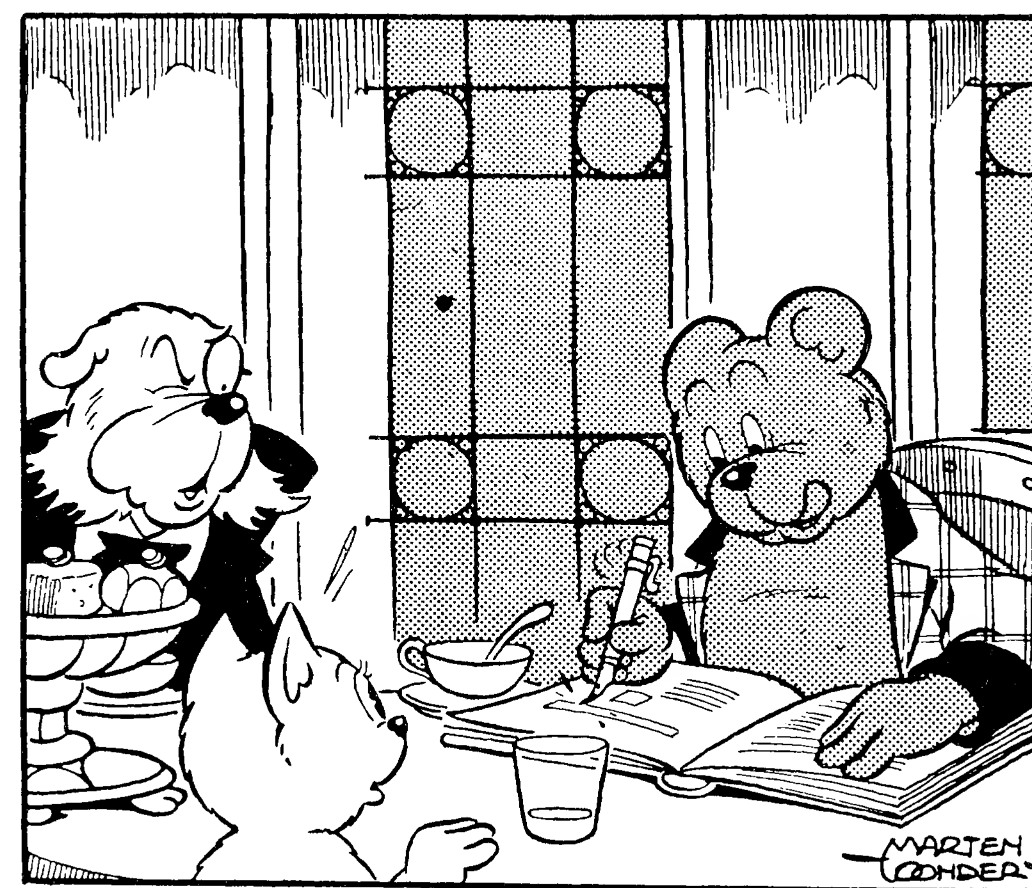

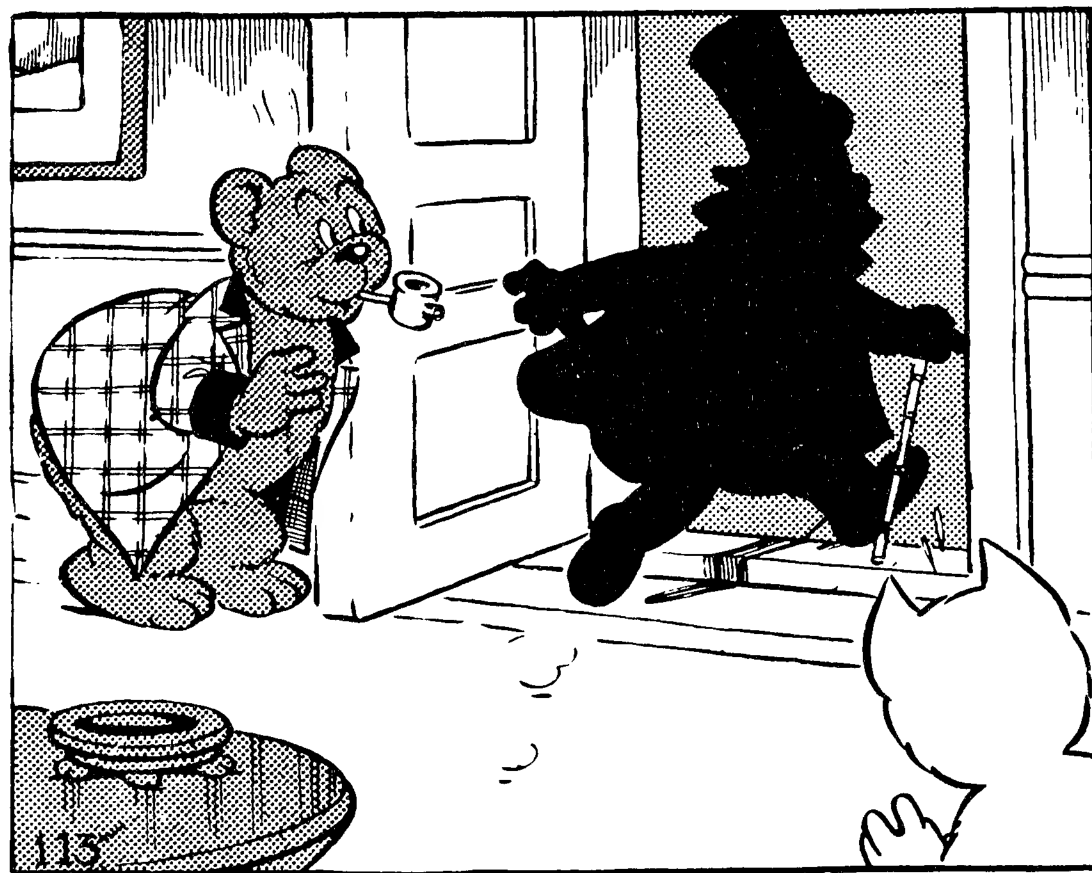
'Luister, Tom Poes, en let op!' sprak heer Bommel, terwijl hij de talisman omhoog stak. 'Ik zal je nu eens een wens laten horen van een heer van stand! De wens van een man van beschaving en van ontwikkeling! De wens van een burger, die het goed meent met het vaderland! De wens van iemand, die veel heeft nagedacht en er van overtuigd is, dat er veel dingen volkomen verkeerd gedaan worden!'
'Wat gaat u eigenlijk doen?' vroeg Tom Poes ongerust. 'Wat gaat u wensen? U praat zoveel, dat...'
'Kortom,' vervolgde heer Ollie, 'ik zal je de wens van een Bommel laten horen!' Hij kuchte, stak de knikker zo hoog mogelijk op en zei plechtig: 'Ik wens minister te worden! Morgenochtend vroeg!'
'Heer Ollie!' riep Tom Poes verschrikt. 'Wat doet u?! Dat is het gevaarlijkste, dat u kon wensen!'
'Ik weet wat mijn plicht is!' zei heer Ollie eenvoudig. 'Wanneer het vaderland roept, kan een Bommel niet achterblijven! Altijd vóóraan in de strijd, zoals mijn vader altijd zei... eh... Maar er gebeurt niets, Tom Poes! Zou de talisman soms...' Op dat moment trad de bediende Joost binnen.
'Excuseer, heer Ollie!' zei hij. 'Daar is een heer om u te spreken! Een gevolmachtigde van de regering, als u weet wat dat is! Met uw welnemen, heer Ollie!'
'B-binnen!' riep heer Bommel zenuwachtig. 'L-laat hem b-binnen, Jo-Joost!'
Joost gehoorzaamde en een deftig iemand stapte met forse tred de kamer in...

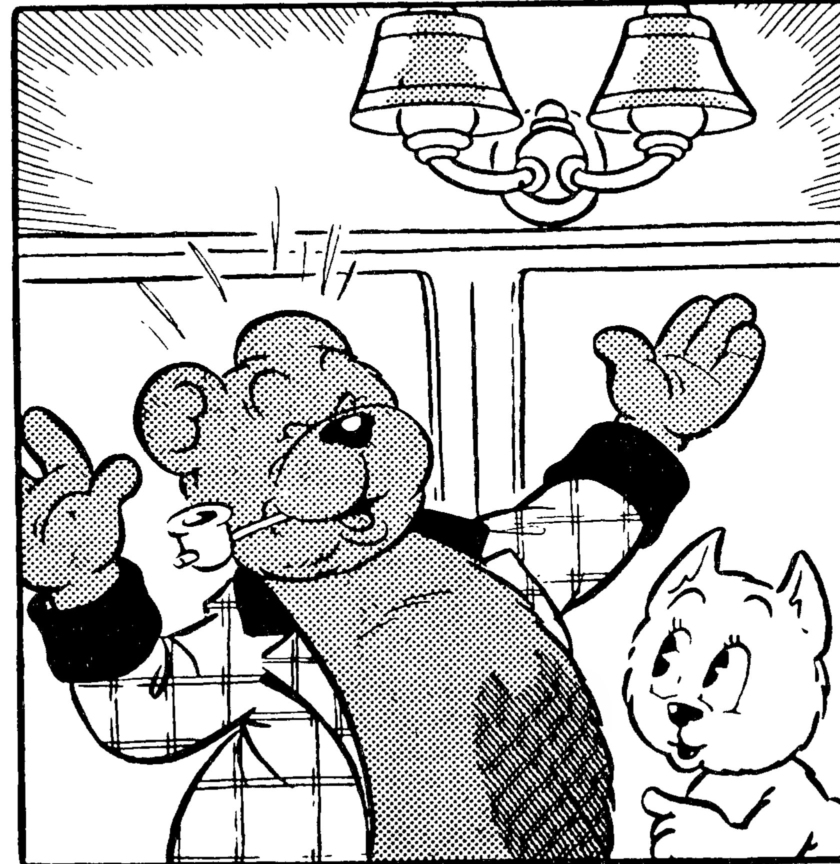

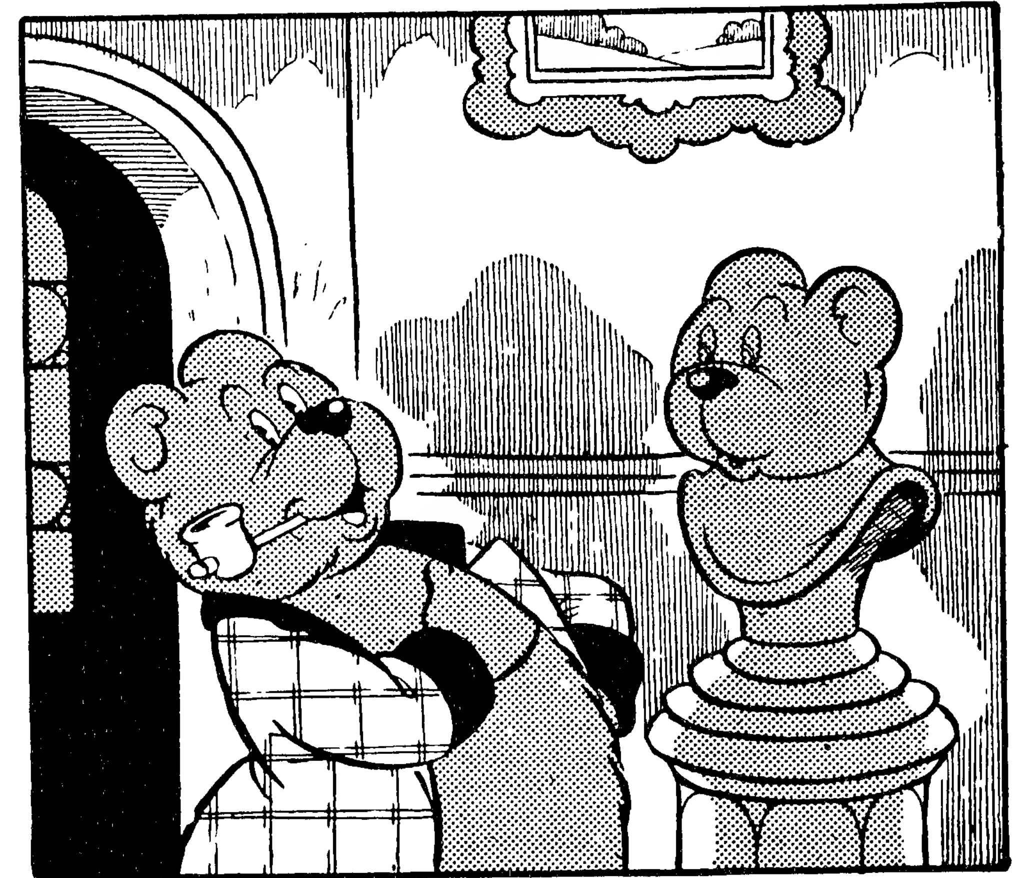

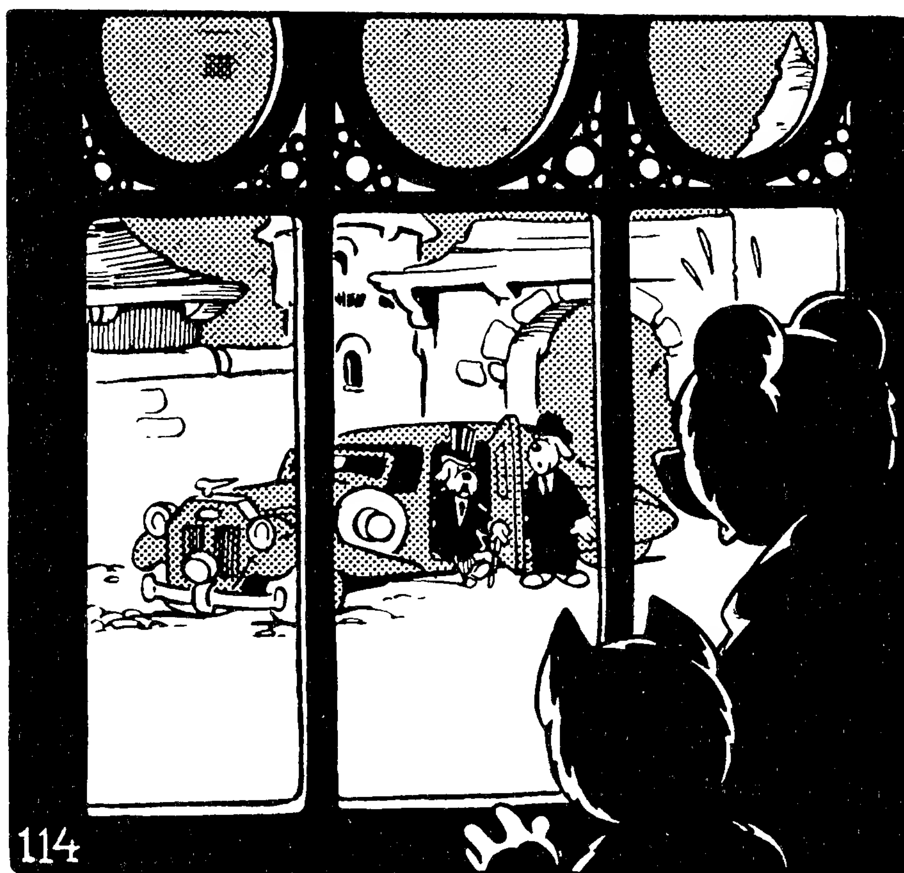
'Mijn naem is Beutszelaer!' sprak de vreemdeling toen hij gezeten was 'Beutszelaer van Dubbeldaedt! En u bent Olivier, heer van Bommelstein, indien ik goed ben ingelicht!'
'U bent erg goed ingelicht, heer Beuzelaar!' zei heer Ollie haastig. 'Wat is er van uw dienst?'
'Aengaende deze vraeg kan ik kort zijn,' antwoordde de vreemde. 'U zult in de kranten hebben gelezen van de impasse waarin de regering is geraekt...'
'Wáár is de regering in geraakt?' vroeg heer Bommel zenuwachtig.
'In een impasse!' zei de vreemdeling. 'Kortom, in een eh... impasse! Men heeft bereids een commissie tot instelling van een subcommissie ter voorbereiding van een hoofd-commissie benoemd, die de voorbereidingen zal treffen voor de vorming van een uiteindelijke definitie-commissie, die een rapport zal opstellen, dat zal leiden tot de vorming van een commissie-generaal. Vooruitlopende op deze... eh... manipulaties is deze laetste reeds gevormd...'
'Juist!' zei heer Bommel. 'Zeer duidelijk! En eh... wat nu? Hoe loopt het af?'
'Inderdaed!' zei de vreemdeling. 'Een juiste vraeg! Haehae!'
'Haehae!' zei heer Bommel, zijn voorhoofd afvegend.
'Men heeft,' vervolgde de vreemde, 'mij benoemd tot afgezant en gevolmachtigde om u aen te zoeken voor de vacante portefeuille van Bijzondere Zaeken! Wij zijn ons bewust van het feit, dat dit een zwaere post is, doch: Het Vaderland roept! Wanneer u bereid bent, verzoek ik u in dit boek, op deze bladzijde, uw handtekening te zetten...'
'Ben ik dan minister?' vroeg heer Ollie.
'Inderdaed!' zei de vreemdeling.
Heer Bommel greep het boek en zette zijn naam...

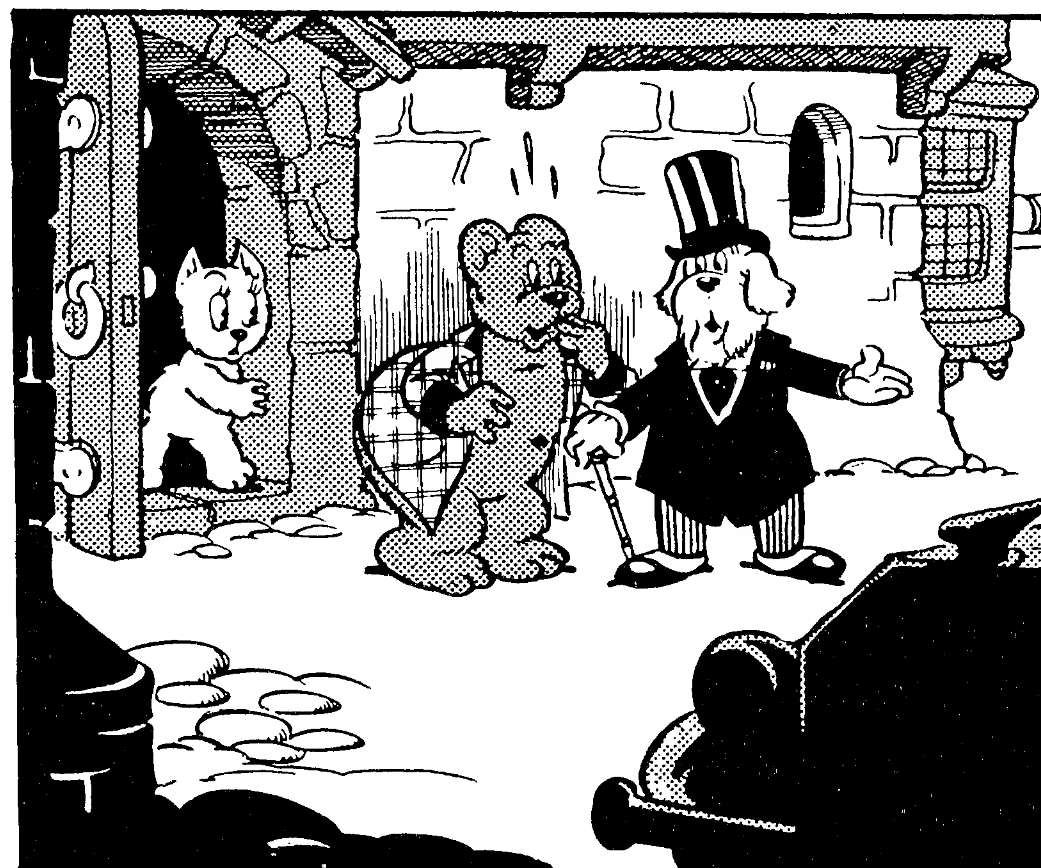
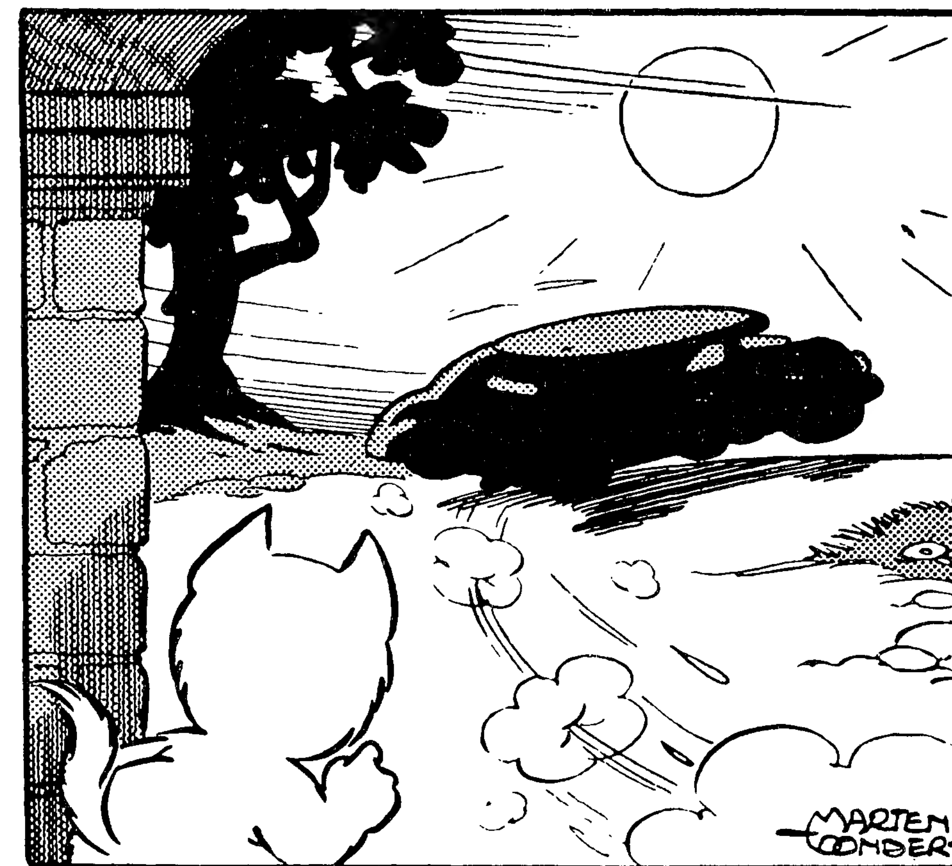

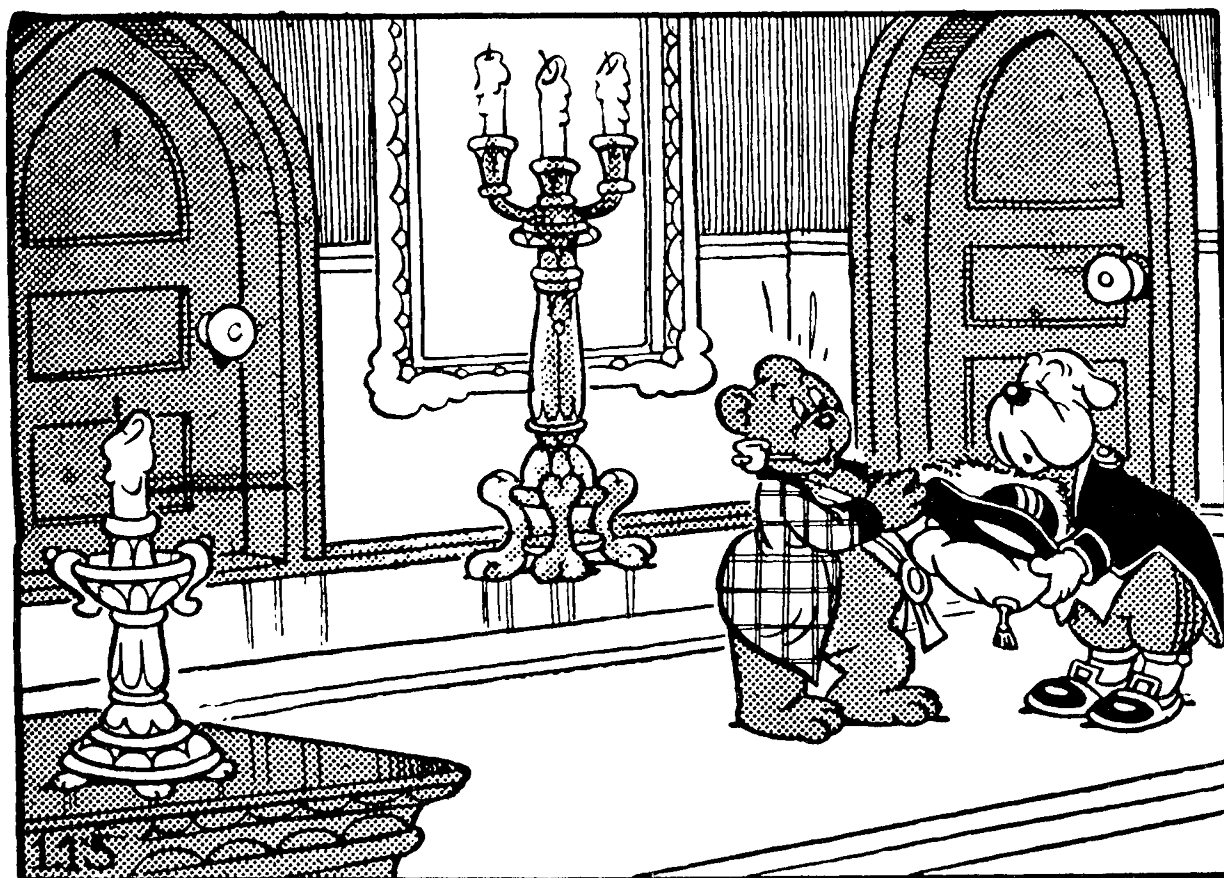

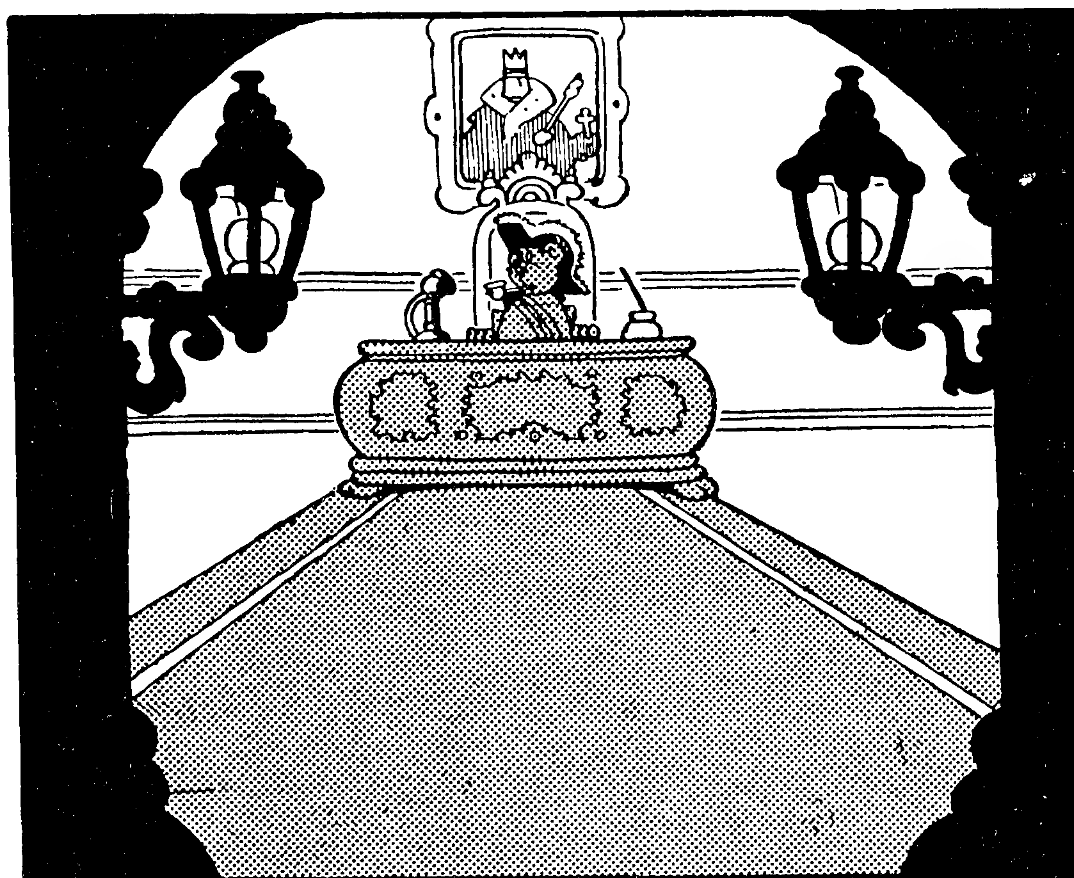
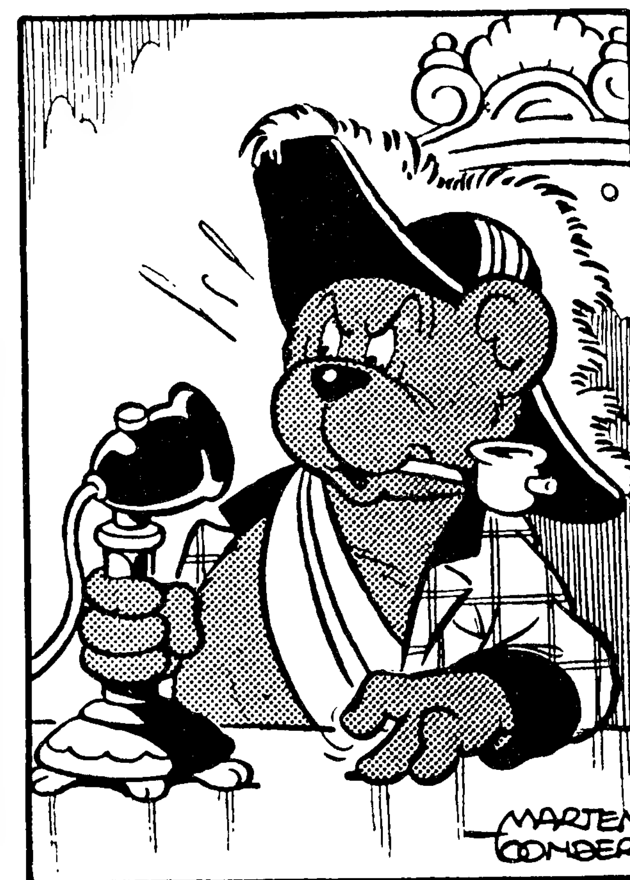
'Morgenochtend, op een niet te vèrgevorderd uur, zal een auto van uw departement u komen haelen!' zei de vreemdeling.
'Vaert wel! Ik wens u geluk!' Hij liep met grote passen en een wapperende mantel de deur uit, die heer Ollie buigend voor hem open hield.
'Dat is dàt!' riep heer Bommel verheugd. 'Excellentie Bommel klinkt niet gek, hè? Haehae! Minister van Bijzondere Zaeken! Let op, Tom Poes. Nu zal je wat beleven! Van morgen af zal alles anders worden! Het Vaderland is gered! Excellentie Bommel zal de zaek op pootjes zetten, dat beloof ik je!'
'Zou er niets achter zitten?' vroeg Tom Poes. 'Waarom hebben ze juist u dat baantje aangeboden?'
'Bah!' riep heer Ollie. 'Daar heb je Tom Poes weer! Altijd iemands pret bederven! Ze hebben mij uitgezocht omdat ze mijn daden uit de krant kennen en weten wat ik waard ben! Daarom natuurlijk! En eh... omdat ik met mijn talisman gewenst heb, dat ik minister zal worden! Dat kan niet missen!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Die talisman brengt altijd ongeluk! Dat weet ik zeker! Dat is ook de reden, dat die zogenaamde baron hem aan u heeft verkocht!'
'Zwijg!' riep heer Bommel. Hij stak zijn hand onder zijn jas en ging voor één van zijn borstbeelden staan.
'Dit had mijn goede vader moeten meemaken!' mompelde hij. 'Als ik het te zeggen had, zou de wereld er anders uit zien, zei die altijd. En nu heb ik het te zeggen en nu gaet de wereld er werkelijk anders uit zien! Let maer eens op!'

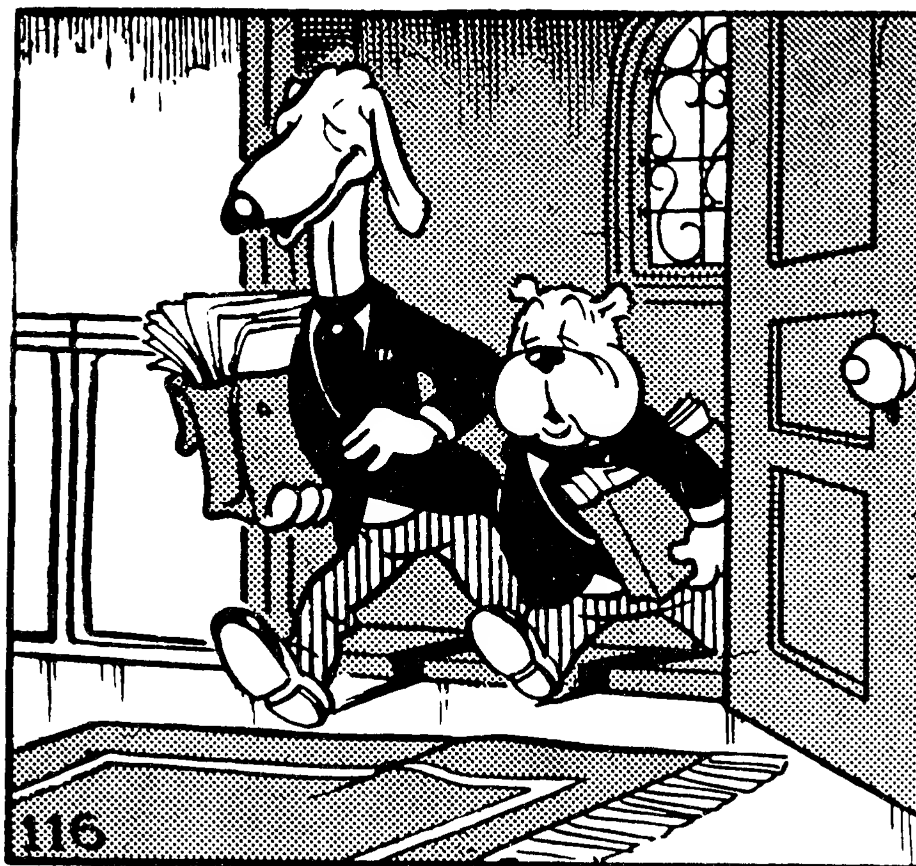

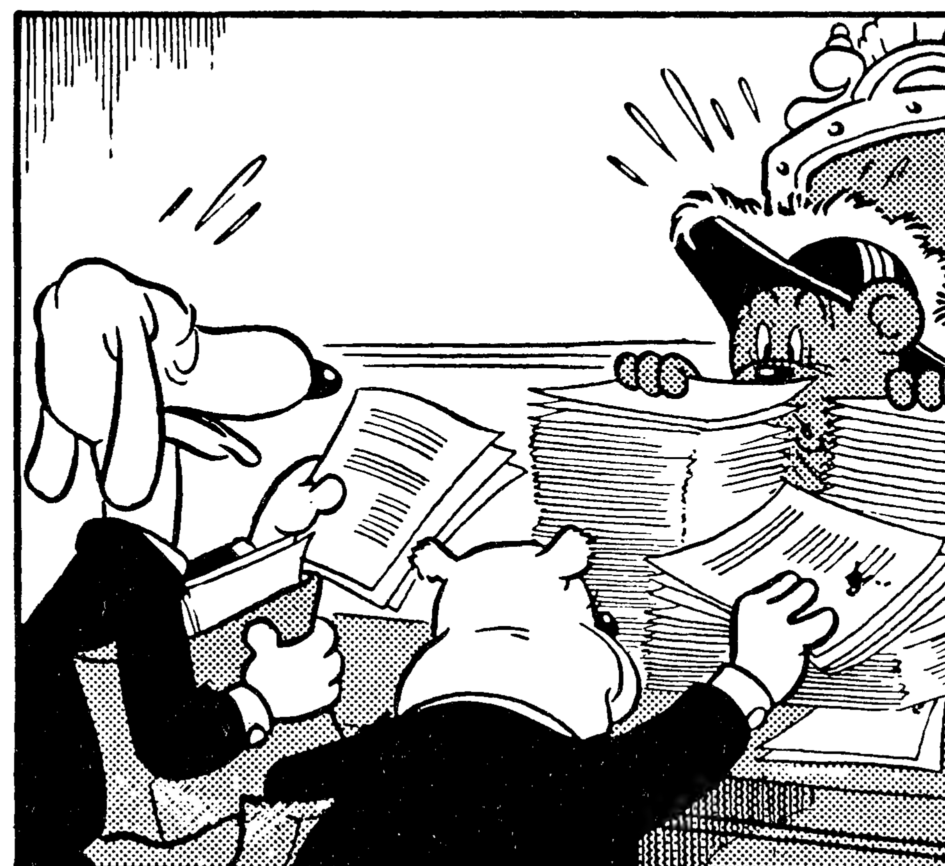
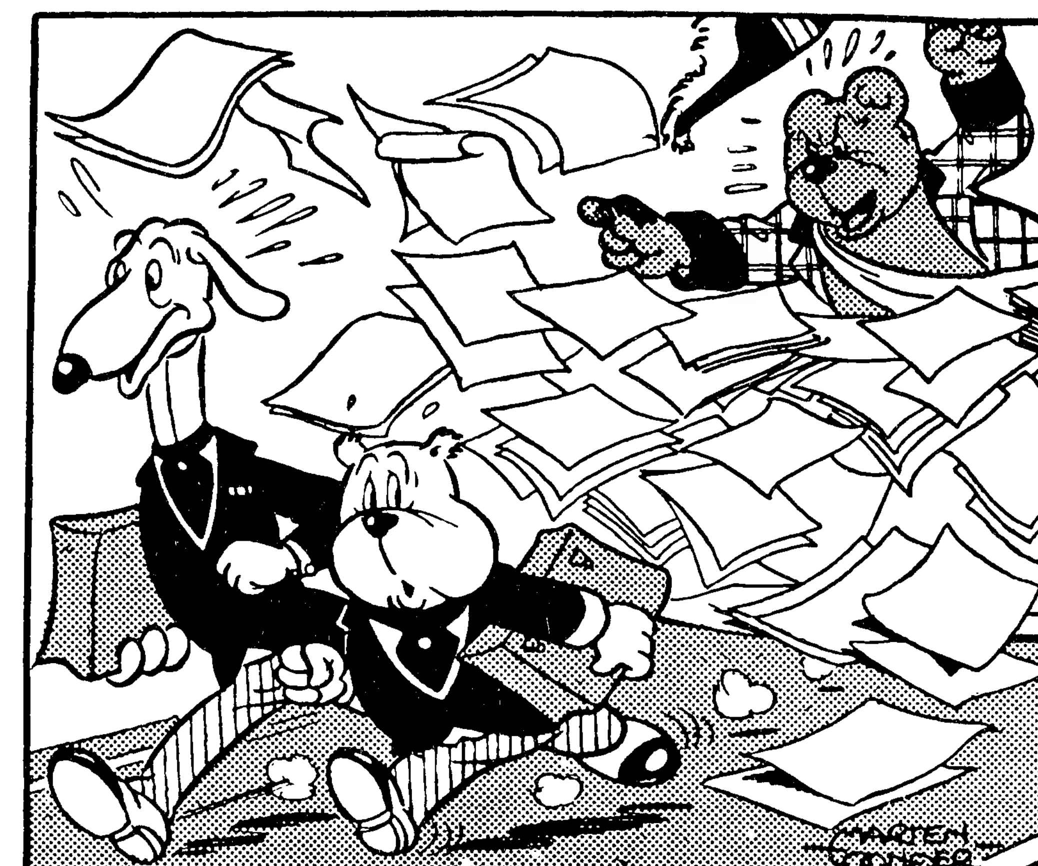
De volgende morgen vroeg reed een grote, glimmende De Vice Rolls-auto het binnenplein op en bleef schommelend voor de deur staan.
'Die komt mij haelen!' zei heer Bommel gejacht. 'Het is zo ver, jonge vriend! Vandaag ben ik minister... Excellentie Bommel, om precies te zijn! Maar ik blijf wie ik ben! Eenvoudig en sober in mijn gewoonten en zo. Jij mag gewoon Exie tegen mij zeggen... En nu nog wat! Vannacht, toen alles sliep, heb ik een programma opgemaakt. Ik heb opgeschreven wat ik allemaal doen ga! Kom mee naar beneden, jonge vriend en luister intussen! In de eerste plaats krijgt iedereen een auto en honderd goudstukken per week, zodat...'
'Waar wilt u al dat geld vandaan halen?' vroeg Tom Poes verbaasd.
'Van de belastingen natuurlijk!' zei heer Ollie verontwaardigd. 'Tot nu toe heeft nog niemand ooit pret van die belastingen gehad. Maar dat zal nu anders worden! En verder sluit ik de scholen! Alle kinderen vinden de school vervelend, dus waarom ze verder te plagen?' Heer Ollie was al pratend op de binnenplaats aangeland waar hij werd opgewacht door een deftig heer.
'Ik heb geen tijd om je alles verder uit te leggen!' zei heer Bommel. 'Ik moet gaan, het vaderland roept! Het beste met je, Tom Poes!'
'Inderdaed!' zei de deftige heer. 'Het vaederland roept! Uw wagen wacht, excellentie! Treed binnen!'
De auto startte geruisloos en gleed weg, terwijl Tom Poes hem hoofdschuddend nakeek.
'Daar komt ellende van!' mompelde hij. 'Hoe moet dat aflopen?'

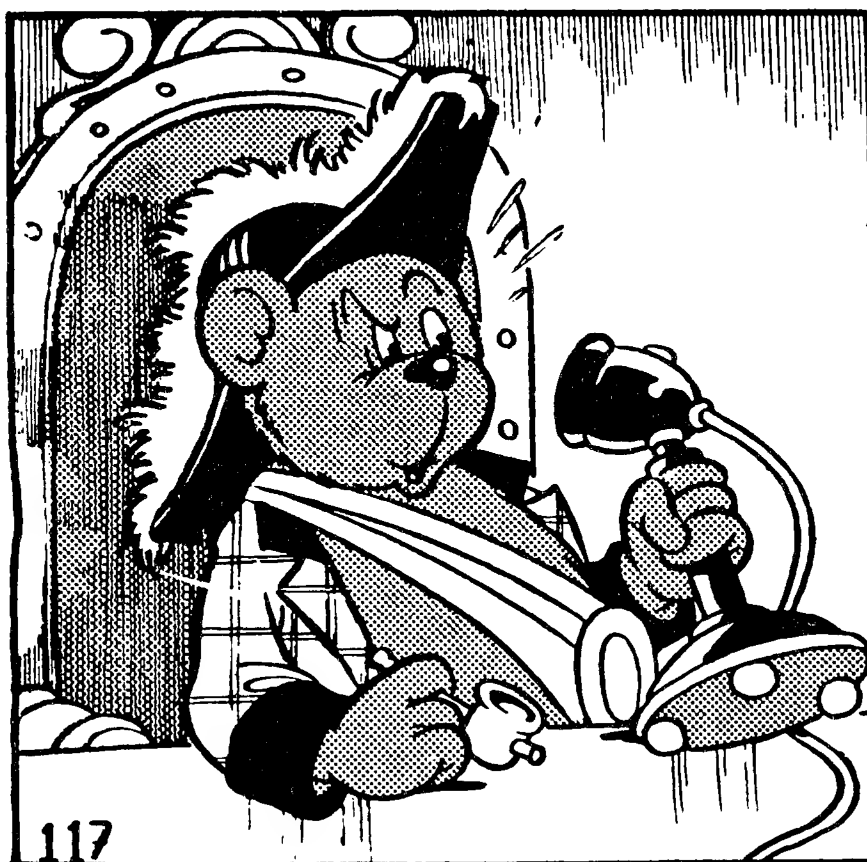

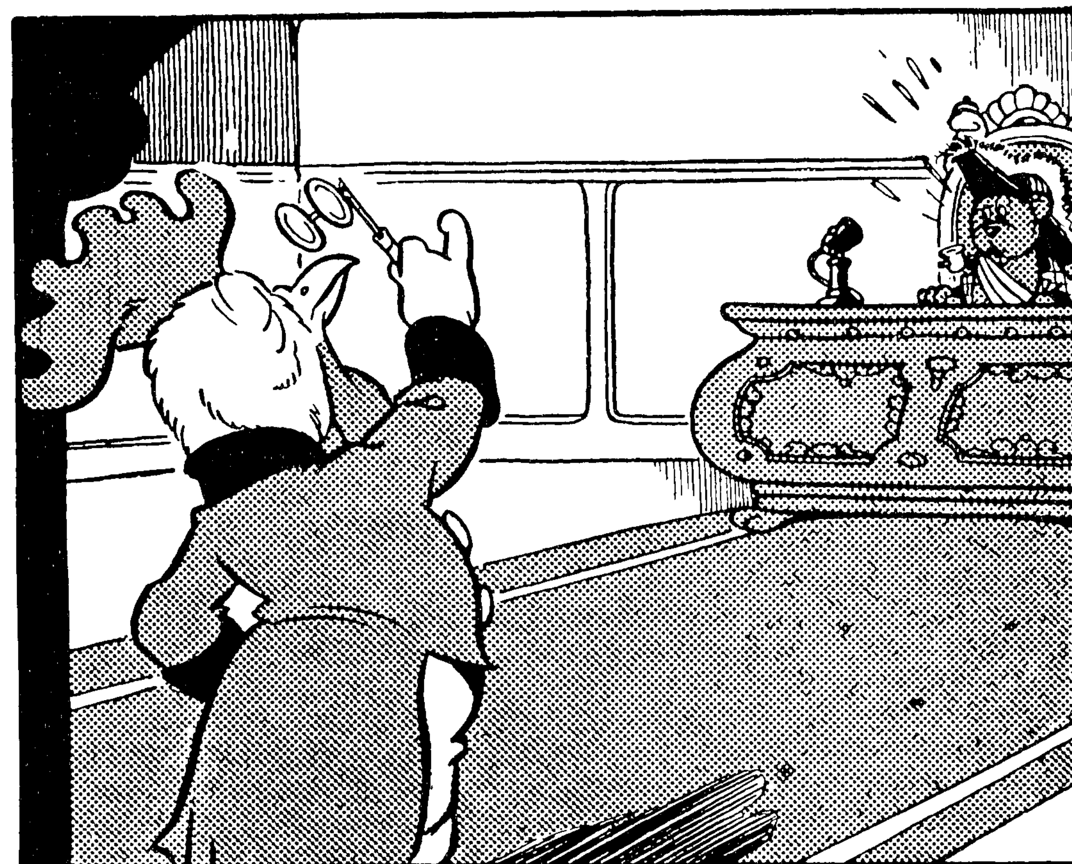
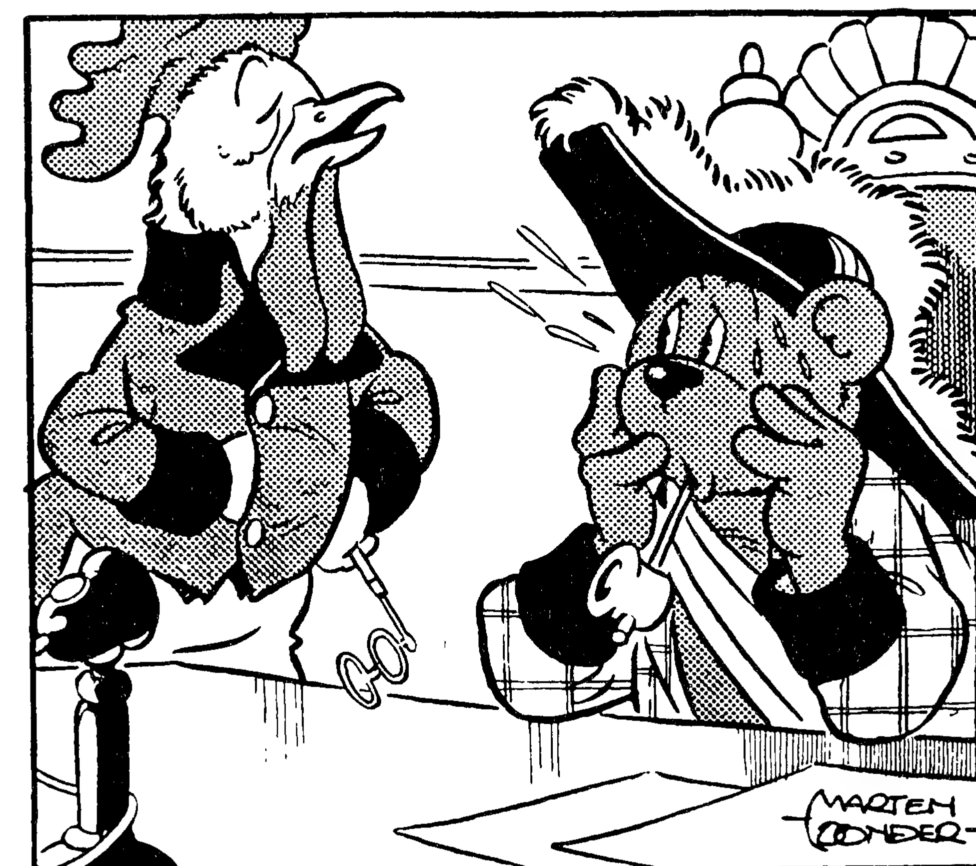
Heer Bommel werd alleen gelaten in een grote zaal van het ministerie van Bijzondere Zaken. Daar was het erg groot en zó stil, dat heer Ollie het horloge van zijn grootvader in zijn zak hoorde tikken met het geluid van een smederij in vol bedrijf. Hij stond een poosje te wachten. Hij bekeek een schilderij, waaronder 'Zomer' stond. Hij wiebelde van het ene been op het andere. Hij kreeg het erg warm en veegde aan een stuk door zijn voorhoofd af en nèt, toen hij het schilderij van de Zomer nog eens wilde doornemen, verscheen er een bode.
'Hier zijn de versierselen van uw ambt, excellentie!' sprak de bode.
'De wàt?' vroeg heer Bommel. 'O, versierselen! Ambt! Ah! Juist! Eh... wat moet ik daarmee doen, goede vriend?'
'Dit lint behoort op uw rechter schouder te rusten!' legde de bode uit. 'Rugwaarts en borstwaarts wordt het geacht losjes naar beneden te hangen, totdat de rozet, die de beide einden verenigt, sierlijk op de linkerheup rust! En deze steek...'
'Ik weet het!' riep heer Ollie haastig. 'Die is voor mijn hoofd. Geef hier, jonge vriend! En wijs me nu mijn werkkamer, want ik verlang er naar aan het regeren te slaan!'
Zo zat heer Ollie even later achter een groot bureau in een lange zaal en staarde nadenkend voor zich uit.
'Komaan, aan de slag!' sprak hij. 'Es even denken... Eerst de belasting afschaffen en dan natuurlijk de scholen, dat zal genoeg zijn voor vandaag! Hier is een telefoon, ik zal maar eens iemand laten komen!'
Hij bracht de hoorn voor zijn mond en riep: 'Hier is excellentie Bommel! Het regeren kan beginnen!'

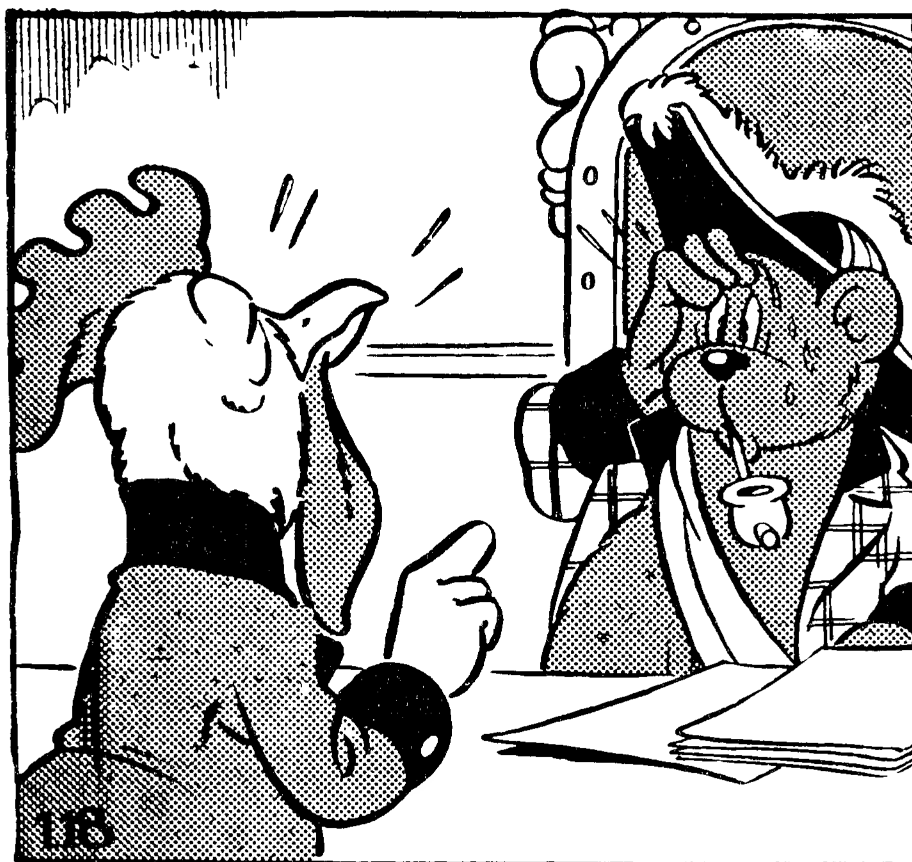

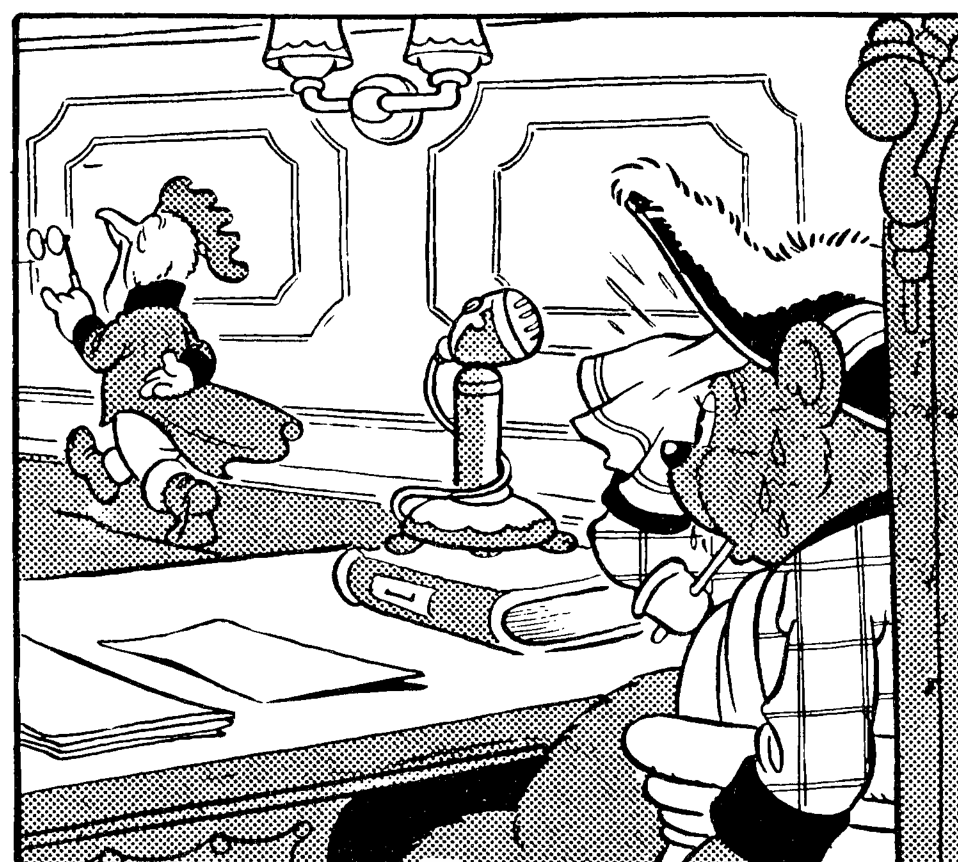
Heer Bommel had de telefoon nog niet neer gezet of er traden twee deftige heren binnen met actentassen onder de arm. Ze maakten een buiging en de langste legde een stapel papieren op heer Ollie's bureau.
'Mijn naam is Kamgaren!' sprak hij. 'Jonathan P. Kamgaren Pzn! Uw secretaris, om u te dienen, excellentie! Hier is een ontwerp betreffende de wet tot afschaffing van het rookverbod in wachtkamers van referendarissen-tweede-klasse ten departemente. Hier kunt u uw handtekening zetten! En hier is een plan tot uitbreiding van het aantal vergunningen voor het aantal te bouwen hondenhokken voor renstalbezitters ten plattelande. Hier tekenen, excellentie! En hier is...'
'Stop!' riep heer Bommel zenuwachtig. 'Ik wil grote dingen doen! Zorg dat ik...'
'Hahaha! Heel aardig, excellentie!' riepen de beide heren lachend. De dikste stapte nu naar voren en legde een stapel papieren naast die van de secretaris.
'Mijn naam is Opdenkeeper, C. Opdenkeeper, directeur-generaal van uw departement. Hier heb ik een aanvrage tot verstrekking van een vergunning voor het berijden van een driewieler door de inwoner der gemeente Rommeldam, D. K. Kreukmeniet. De afwijzende beschikking ligt er reeds bij. Hier ondertekenen, excellentie!'
Hij haalde een nòg grotere stapel papier te voorschijn en legde die naast de eerste.
'Dit is de uitgewerkte conclusie...' begon hij. Maar heer Ollie had er genoeg van.
'Je bent zèlf een uitgewerkte con... eh... dinges!' riep hij, de papieren door de kamer gooiend. 'Ik wil de belasting afschaffen en jullie komen met driewielers en hondenhokken aan! Er uit!'

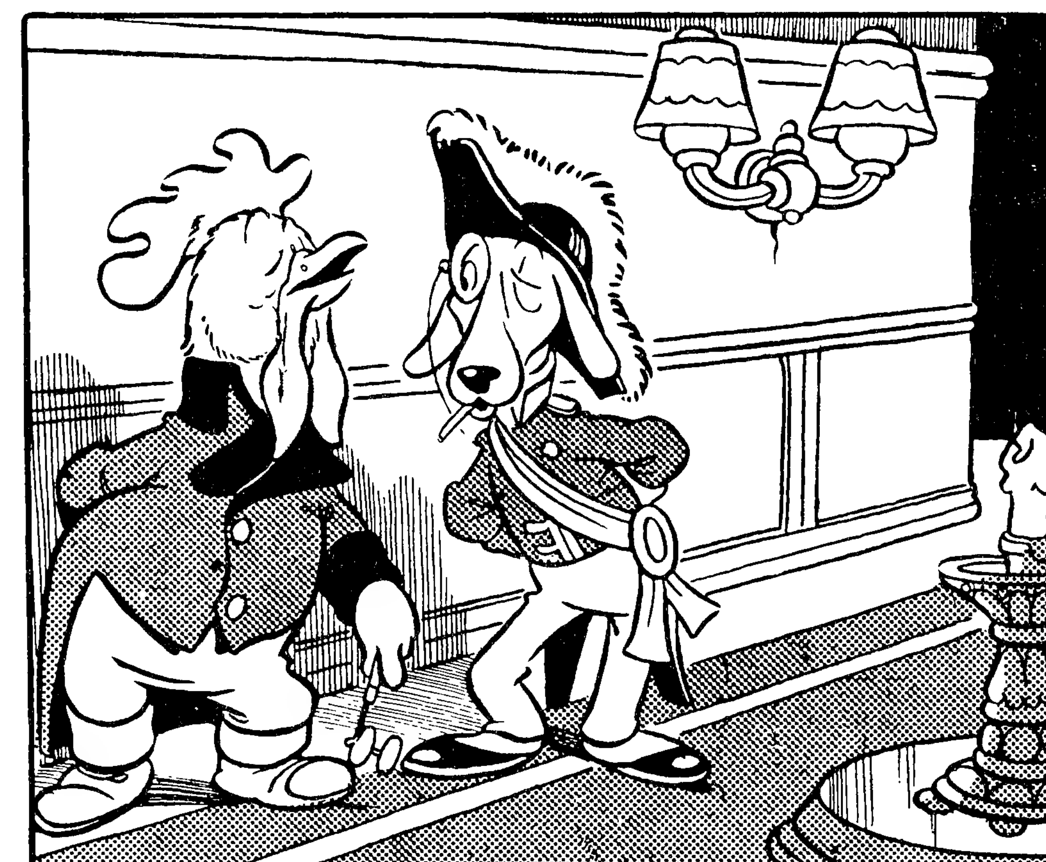

Heer Bommel schoof zijn steek van voren naar achteren, greep de telefoon en schakelde in.
'Hallo!' riep hij. 'Hier excellentie Bommel! Ik wens te regeren! Ja, regeren! Stuur me iemand, die weet wat dat is! Wàt zegt u?... Iemand om mij te spreken! Wel, laat die dan eerst binnen komen. Maar zoek dan intussen iemand op, die weet, wat regeren is! Ik wens aan de slag te gaan!'
Heer Ollie zette met een slag het toestel neer en leunde met een voldaan gevoel achterover.
'Ziezo!' mompelde hij. 'Ik zal hier de boel wel eens op pootjes zetten! Het vaderland roept!'
Er werd aan de deur geklopt en een deftig iemand stapte binnen. (Het was de markies Cantecler de Barneveld om volledig te zijn.)
'Ha, die markies!' riep heer Bommel een beetje zenuwachtig. 'Gaat u zitten! Waarmee kan ik u van dienst zijn? Wilt u een pijp stoppen?'
'Merci!' sprak de markies. 'Heb ik de eer te spreken met zijne excellentie de minister van Bijzondere Zaken?'
'Met wie?' vroeg heer Ollie. 'Ah, juist, ja, natuurlijk! Zijne excellentie de... ja, ja, dat ben ik!'
'Eh bien!' hernam de markies. 'Mag ik dan misschien weten, hoe u deze gewichtige functie hebt gekregen?'
'Eh... tja... z-ziet u...' begon heer Bommel. 'Ik heb gewenst, dat ik minister zou worden en toen gebeurde er niets en toen kwam er een man en die zei, dat ik minister kon worden en toen zette ik mijn handtekening en toen kwam er een auto en toen...'
'C'est ridicule!' zei de markies. 'Evenwel begrijp ik er alles van! Ge zijt een profiteur!'

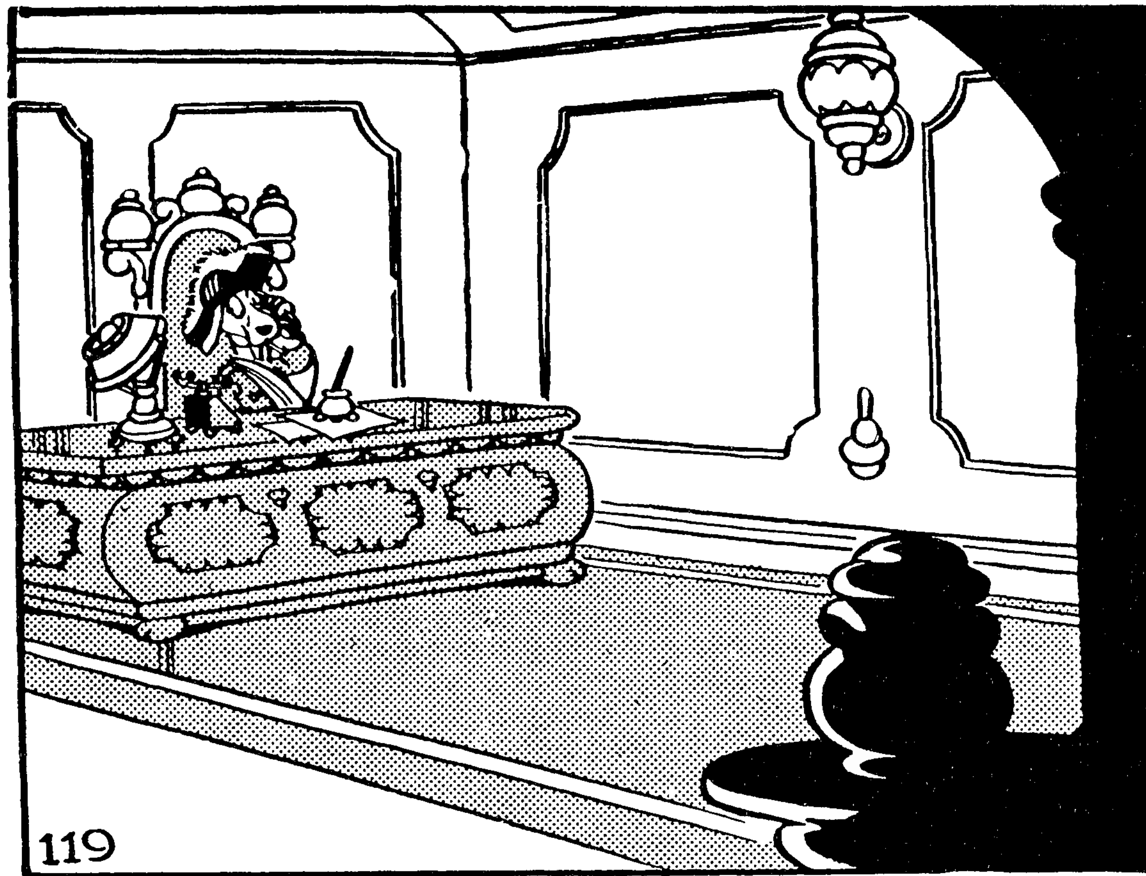

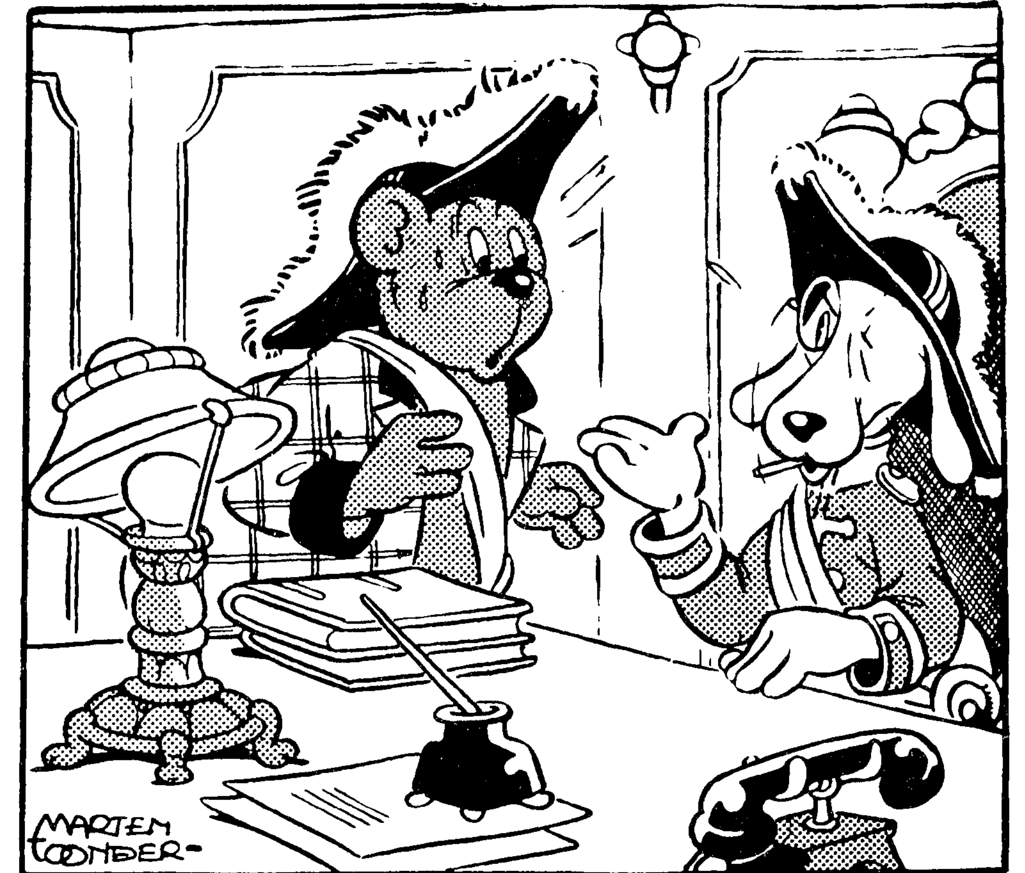

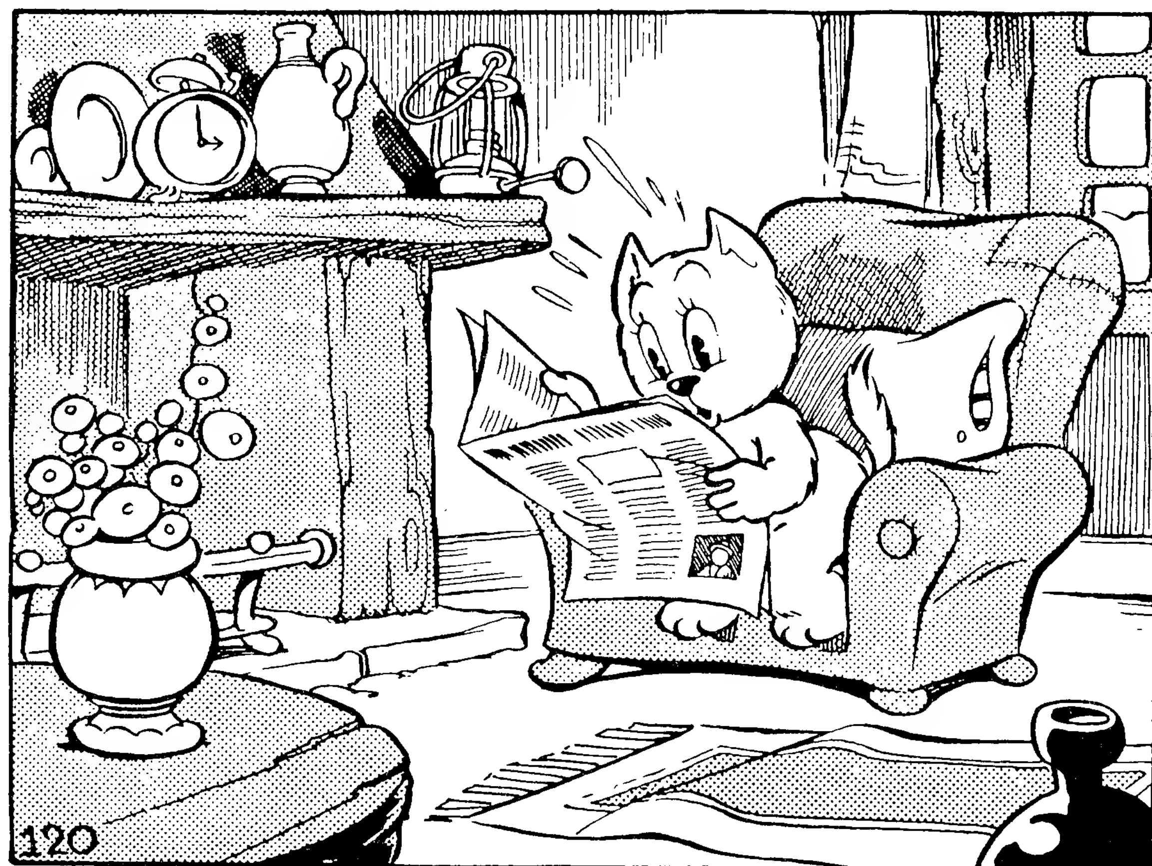
‘Ik zal u eens iets zeggen!’ zei de markies streng. ‘In de eerste plaats hebt ge u schuldig gemaakt aan diefstal van een talisman waaraan ik zeer gehecht was...’
‘Niet waar!’ riep heer Bommel. ‘Dat heeft Tom Poes gedaan! En bovendien was dat ding toen nog niet van u maar van...’
‘Ge bekent dus!’ sprak de markies met een fijne glimlach. ‘Daar wilde ik u hebben! Met behulp van die talisman hebt ge u in een functie gedrongen, die voor mij bestemd was! De functie van minister van Bijzondere Zaken! Ge zijt een profiteur!’
‘Ik bèn geen eh... geen pro-profiteur!’ riep heer Ollie. ‘Ik ben een heer van stand! Ik wens te regeren! Ik heb met jou niets te maken! Ik...’
Maar de markies luisterde niet naar hem. Hij schreed naar de deur en verliet het vertrek, terwijl heer Ollie zich verslagen het voorhoofd afveegde.

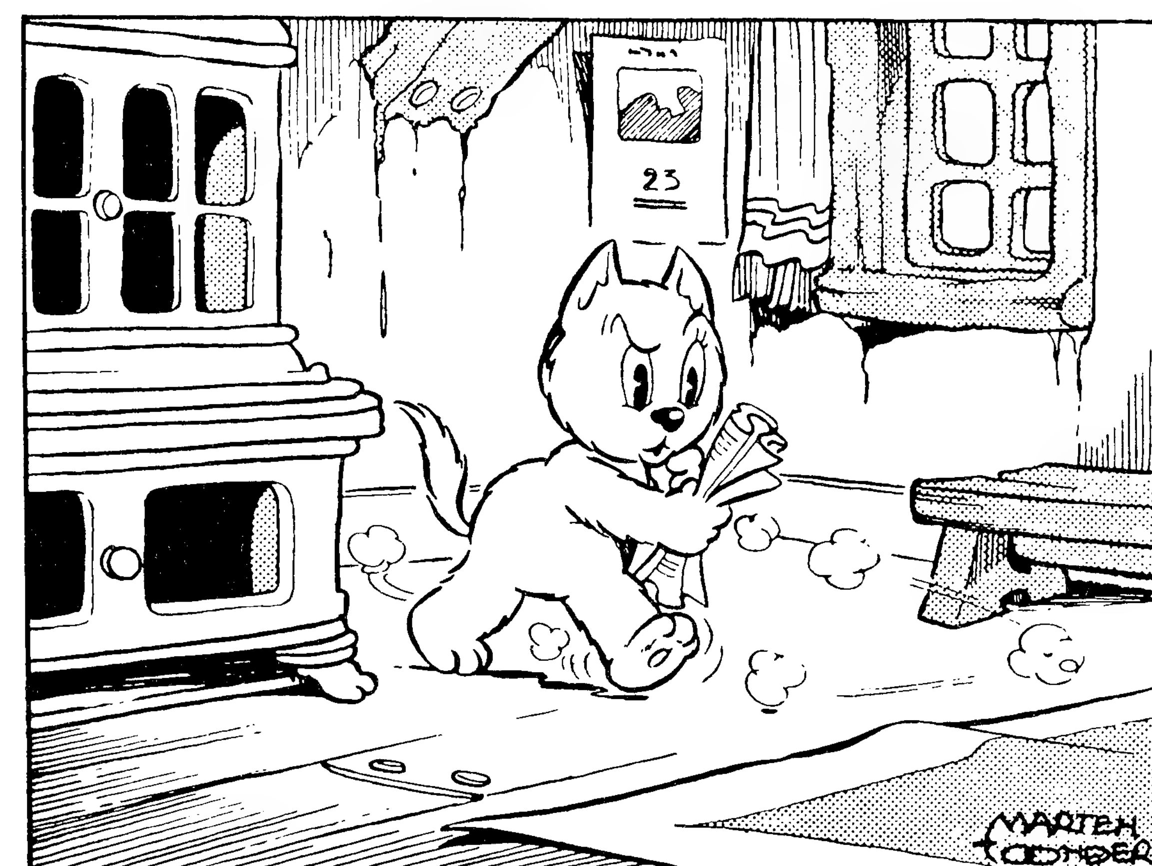
‘Profiteur!’ mompelde hij. ‘Nog nooit heeft iemand mij zó genoemd. Ik zal die kerel aanklagen wegens belediging van een ambtenaar in functie!’
Intussen had de markies de minister van Justitie opgezocht en omdat hij daar goede vrienden mee was kreeg hij hem direct te spreken.
‘Ik heb gehoord,’ zei de markies, ‘dat er een nieuwe minister van Bijzondere Zaken is benoemd. Een zekere Bommel!’
‘Jae, jae, ach zo!’ zei de minister van Justitie. ‘Kom, kom!’
‘Deze Bommel is een oplichter!’ vervolgde de markies. ‘Vergeef me de uitdrukking. Een oplichter! Hij heeft zich door omkoperij en afpersing in een positie gedrongen, die mij toekomt! Hoogst betreurenswaardig. Ik reken er op, dat gij hem zult weten te vinden!’
‘Inderdaad!’ sprak de minister van Justitie. ‘Hoe fameus! Welk een impasse!’

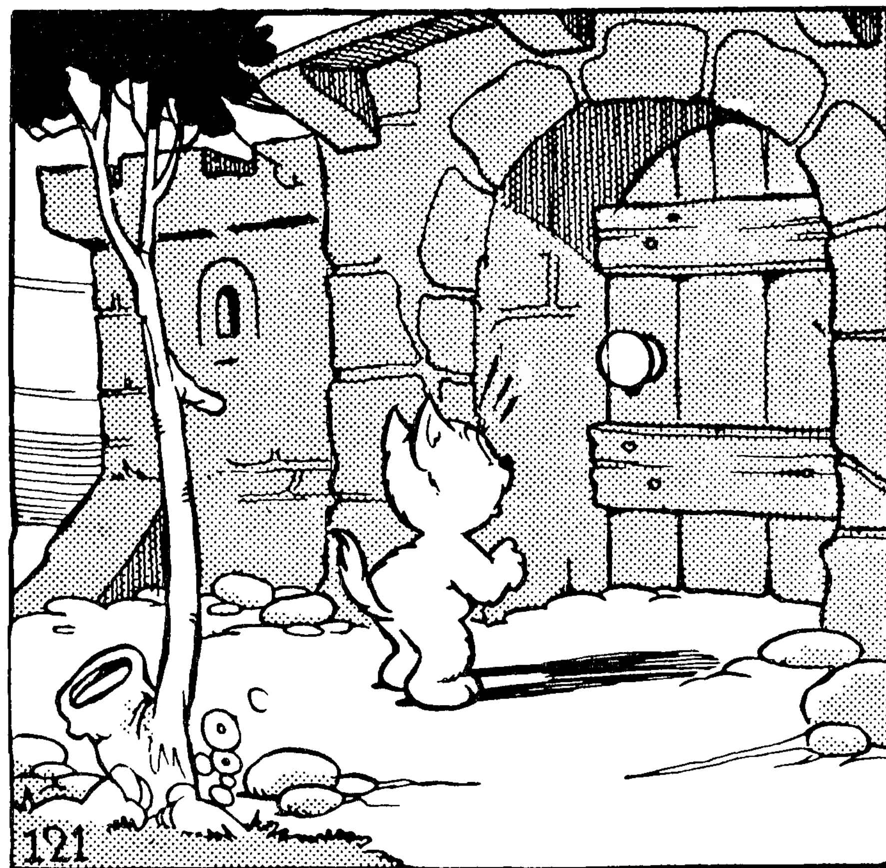

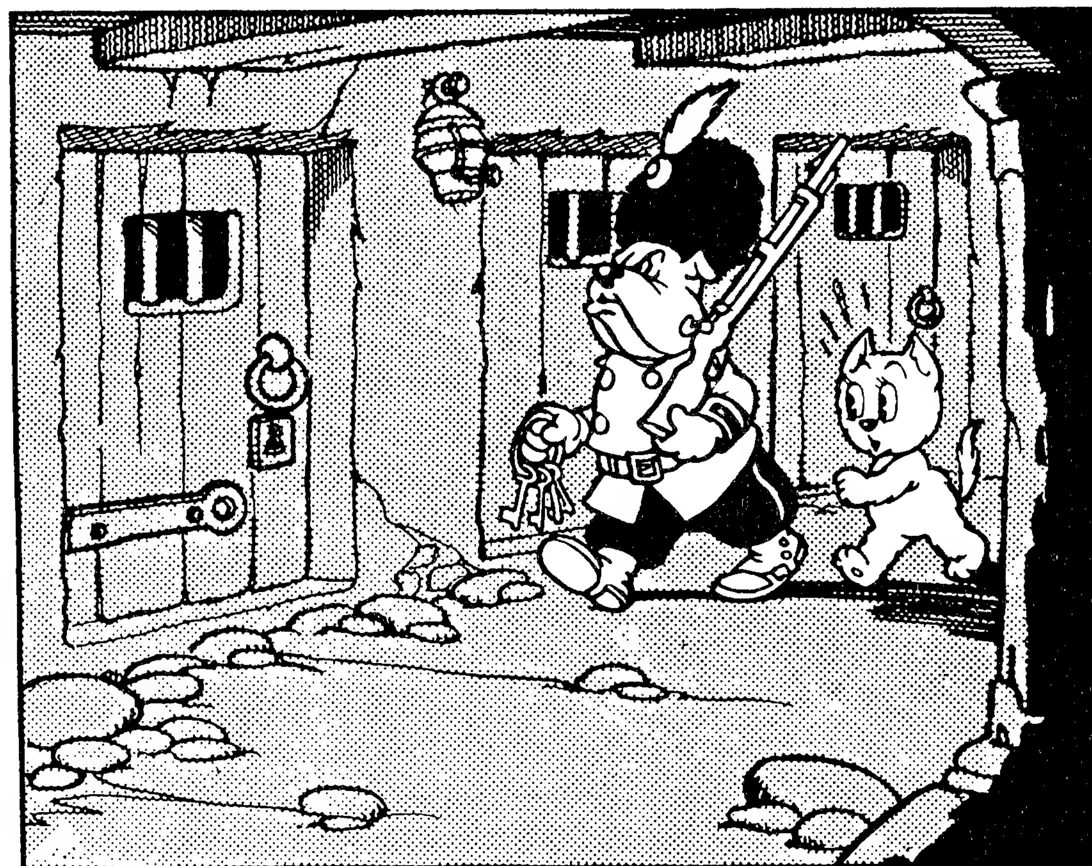
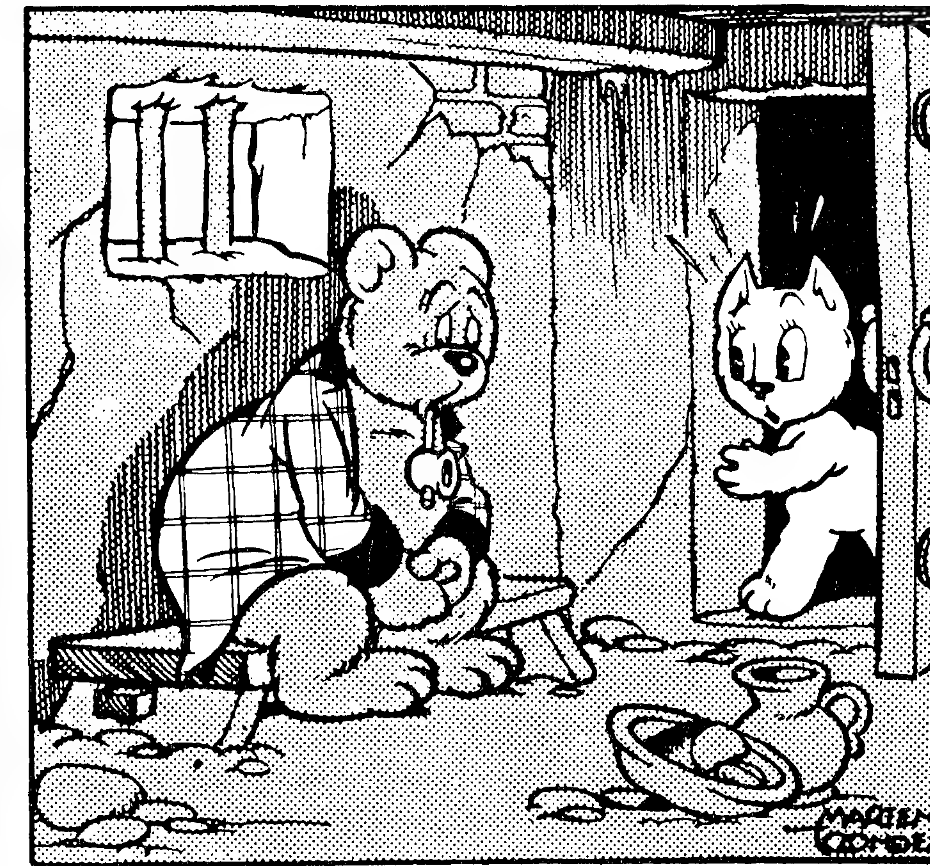
De minister van Justitie zette zich achter zijn bureau en vroeg het nummer van de minister van Bijzondere Zaken aan.
'U spreekt met uw ambtgenoot van Justitie!' sprak hij.
'Jae, ambtgenoot! Collegae! Jae! Van Justitie! Justitie! Ju-sti-tie! Jae! Politie! Juist! Inderdaad! Spreek ik met zijne excellentie Bommel? Jae! Juist... excellentie! Ik ben verplicht u een persoonlijke vraag te stellen, ambtgenoot!... Ik zeg: ambtgenoot! Jae, juist... ambtgenoot! Ik moet u een vertrouwelijke vraeg stellen... Een vraeg! Ik zeg: Een vraeg stellen! Inderdaed! Luister, uit welken hoofde bekleedt gij de hoge positie... Ik zeg: Uit welken hoofde... hoofde! Neen, neen, niet uw eigen hoofd! Ik zeg: Uit welken hoofde bekleedt gij... Neen, ik weet, dat gij geen hoofden bekleedt... gij bekleedt de positie van minister, niet waer? Ach kom, ik zeg niet, dat gij een bekleder zijt, neen, ook geen behanger... Wacht, ik kom persoonlijk tot u!'
Heer Bommel, die het erg warm had, zat nog steeds achter zijn bureau toen de minister van Justitie binnentrad.
'Ik heb reden om aen te nemen, dat gij door onzuivere handelingen minister zijt geworden!' sprak deze.
'Niets onzuiver!' riep heer Bommel zenuwachtig. 'Ik heb gewoon gewenst minister te worden! En toen...'
'Ik weiger, deze defaitistische tael aen te horen!' sprak de ander. 'Gij zijt onder arrest!'
'Onder wàt?' riep heer Ollie.
'Onder arrest!' legde de minister van Justitie uit. 'In het cachot met u!'

Terwijl al deze wonderlijke zaken met heer Ollie B. Bommel plaats vonden, leefde Tom Poes in zijn kleine huisje onder de berken en verzorgde zijn bloemen en planten. Maar helemaal rustig was hij toch niet. Iemand, die heer Bommel net zolang kent als Tom Poes dat doet, zal dat kunnen begrijpen.
Tom Poes was dan ook niet zo héél erg verbaasd, toen hij de krant openvouwde en het gezicht van zijn vriend op de voorpagina zag staan.
'Luchtje aan benoeming van minister van Bijzondere Zaken?' stond er met vette letters boven. En daaronder volgde een lang artikel, dat aldus begon: 'Zijne Excellentie Olivier B. Bommel is heden, op last van de minister van Justitie, in arrest gesteld. Vermoed wordt, dat hij op een onregelmatige wijze aan zijn portefeuille is gekomen. Toen onze bijzondere correspondent de heer Bommel in zijn cel bezocht en hem vroeg, wat hij van de toestand dacht, werd hij echter vriendelijk ontvangen.
'Het is allemaal smeerlapperij, jonge vriend!' aldus de heer Bommel. 'Ik heb gewoon gewenst, minister te worden – nu... toen werd ik het! Mijn pluimhoedje en mijn lint kreeg ik van zelf! Maar toen ik wenste te regeren en grote dingen wilde doen, ging de zaak verkeerd! Gebrek aan medewerking, vat je?'
Het komt ons voor, dat de uitlatingen van de heer O. B. Bommel, hoewel ondubbelzinnig, toch ruimte laten voor vele vragen. Bijvoorbeeld...'
'Ja, ja!' zuchtte Tom Poes. 'Daar heb je het al! Heer Ollie in de cel! Wat nu?... Maar wacht eens even!... Hij heeft toch een talisman?'

Niet lang daarna stond Tom Poes voor de ingang van de Bijzondere Gevangenis voor Politieke Twijfelgevallen, waar heer Ollie zolang was opgesloten. Het kostte hem niet veel moeite om zijn vriend te spreken te krijgen, omdat deze nog niet veroordeeld was en dus alleen nog maar in voorarrest zat. 'Hebt u hier véél gevangenen?' vroeg Tom Poes aan de cipier, die hem zwaargewapend door een lange gang voorging.

'Negenduizendachthonderdvijfenzeventig!' zei de cipier grommend. 'Allemaal twijfelgevallen! Er is geen aardigheid aan, meneer! Het zit hier vol met ministers en secretarissen-generaal en procureurs-fiscaal en die worden om beurten vrijgelaten om een poosje te helpen regeren. En als ze dan klaar zijn komen ze weer terug en dan kan ik de stemming er weer inbrengen! Maar hier is de cel van uw vriend. Treed binnen en gaat uw gang. Als de tijd om is zal ik wel waarschuwen!'

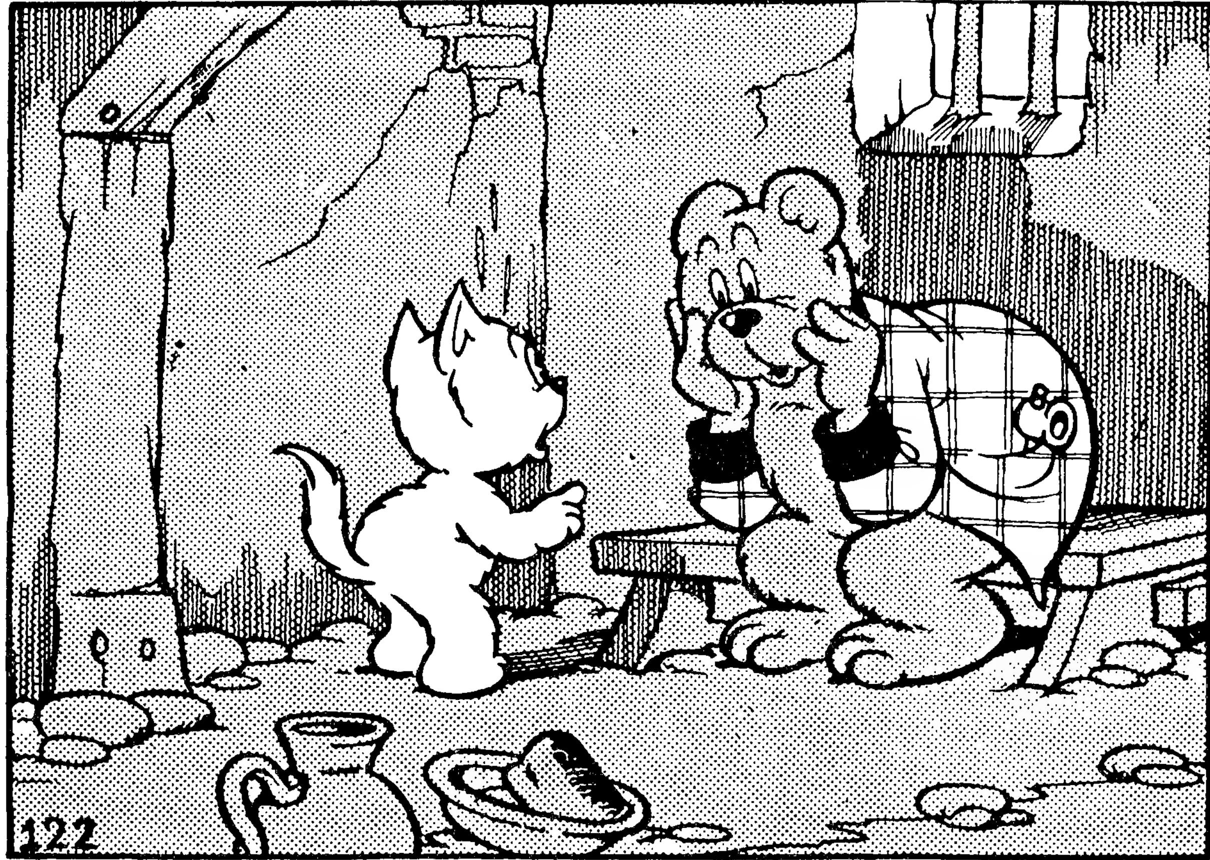
'Heer Ollie!' riep Tom Poes toen de deur openging.

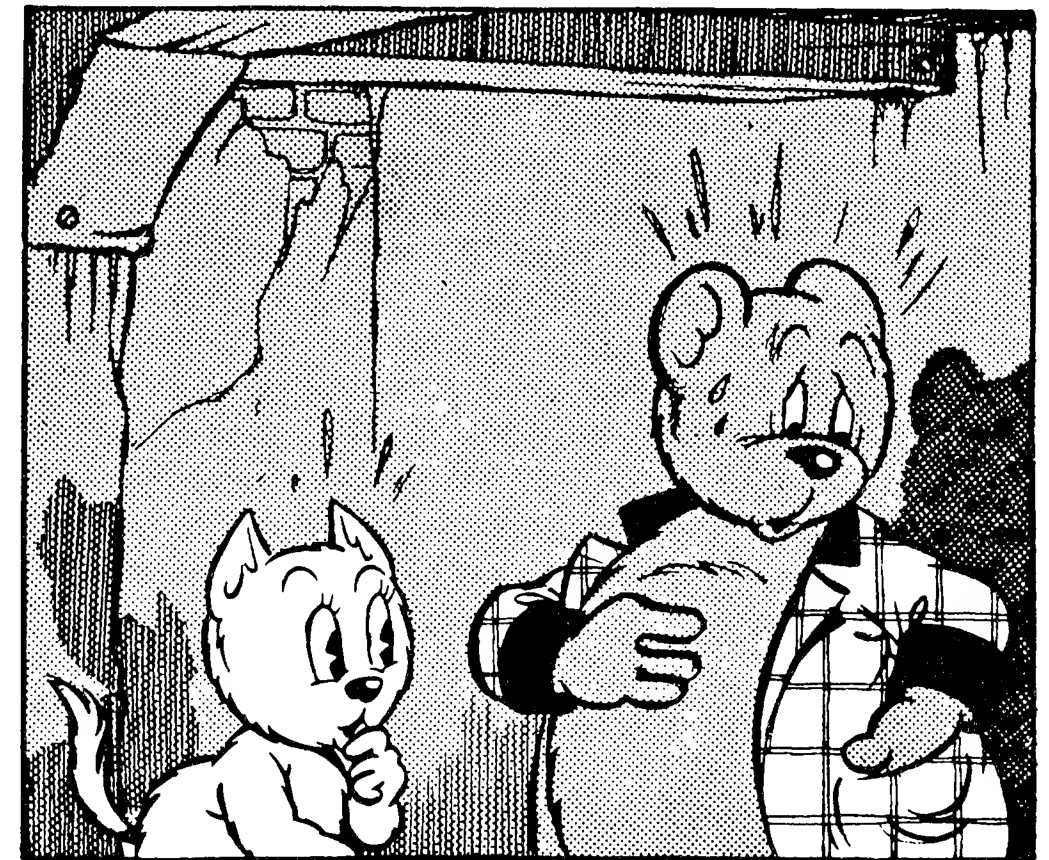
'Tom Poes!' zei heer Bommel somber. 'Eindelijk! Ik dacht al, dat je me vergeten was! Je valt me tegen, jonge vriend! Dat leeft maar en is vrolijk en zingt en danst, terwijl zijn beste, zijn trouwste vriend en metgezel zijn jeugdig bestaan in een gevangenis verkwijnt!'

'Bedoelt u mij?' vroeg Tom Poes verbaasd.

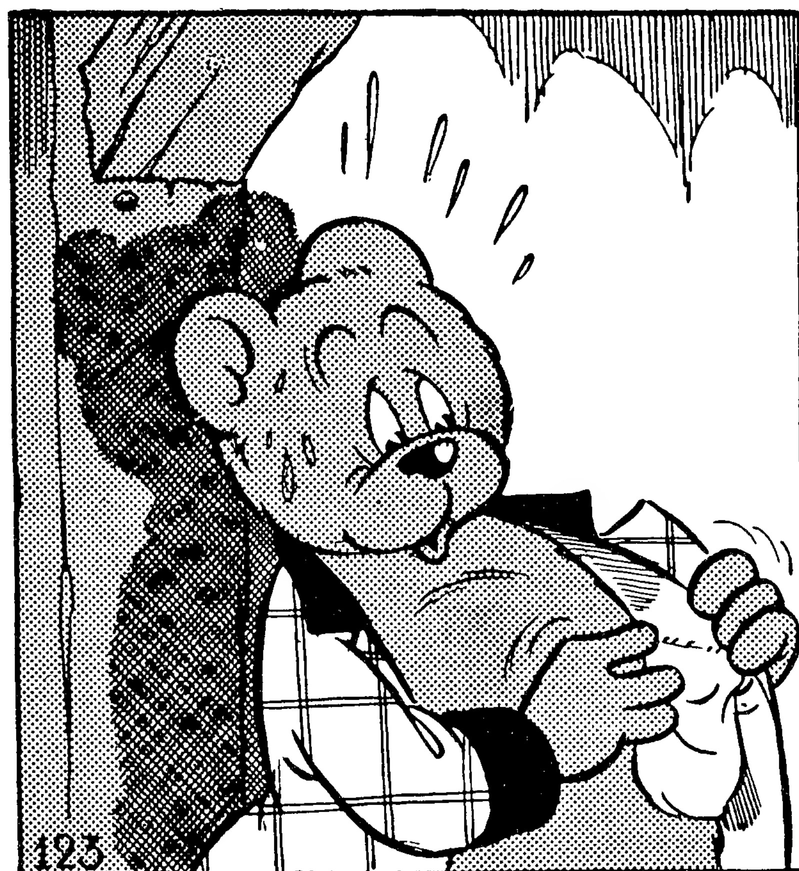
'Natuurlijk!' zei heer Bommel. 'Wie anders? Je laat me hier maar zitten! Jij vindt het al lang goed!'

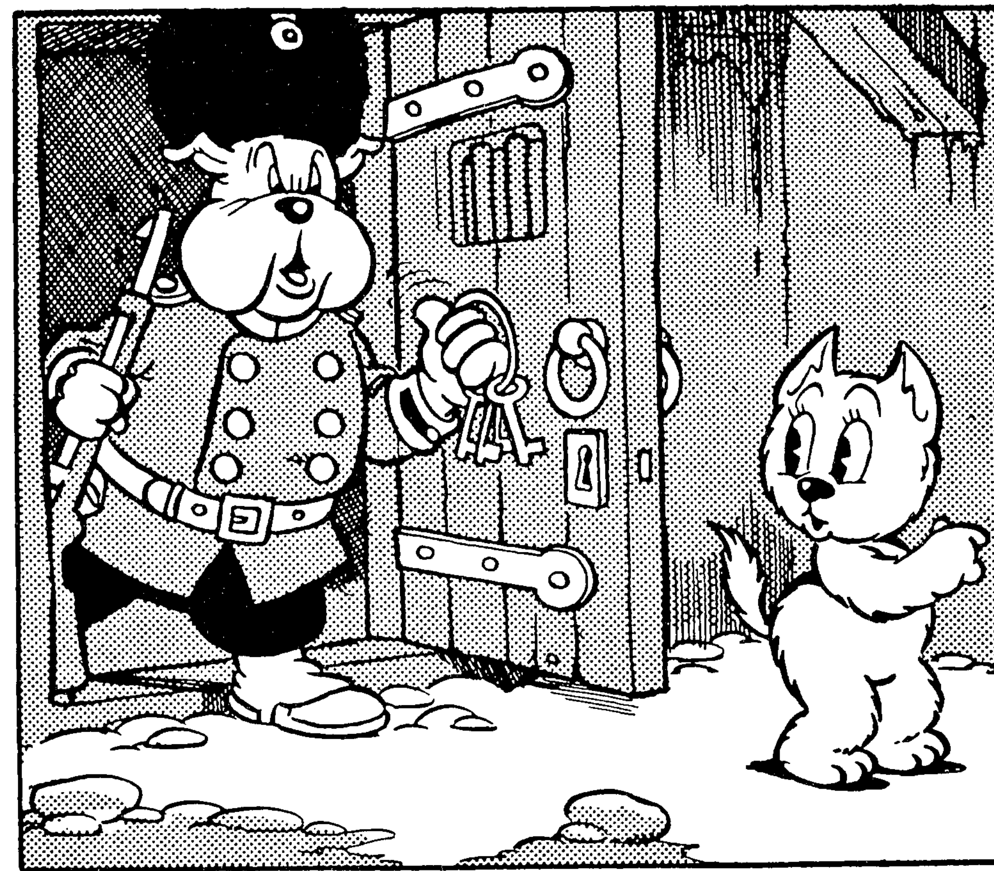
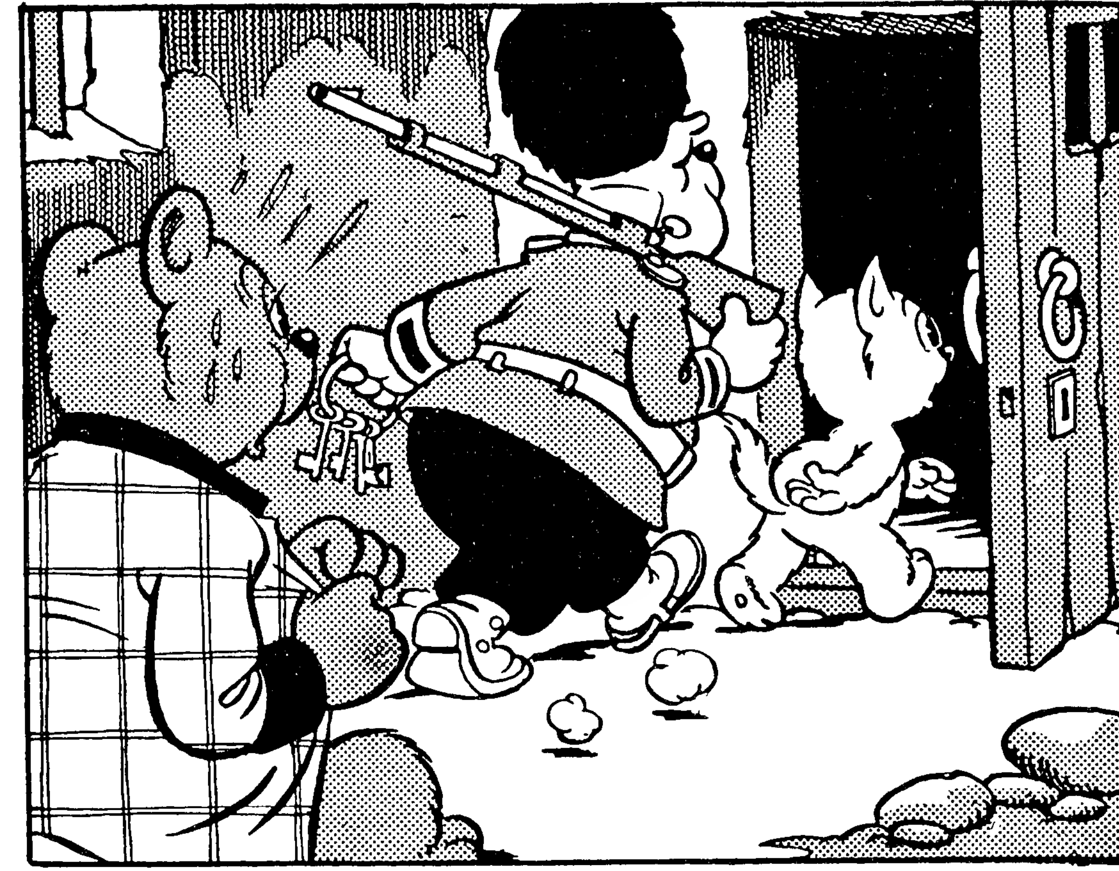
'Dat is het toppunt!' riep Tom Poes kwaad. 'U zit hier door uw eigen schuld, heer Ollie! Ik heb niet gevraagd of u minister wilde worden! Als u zo iets stoms wilt doen, moet u ook de gevolgen maar dragen!'

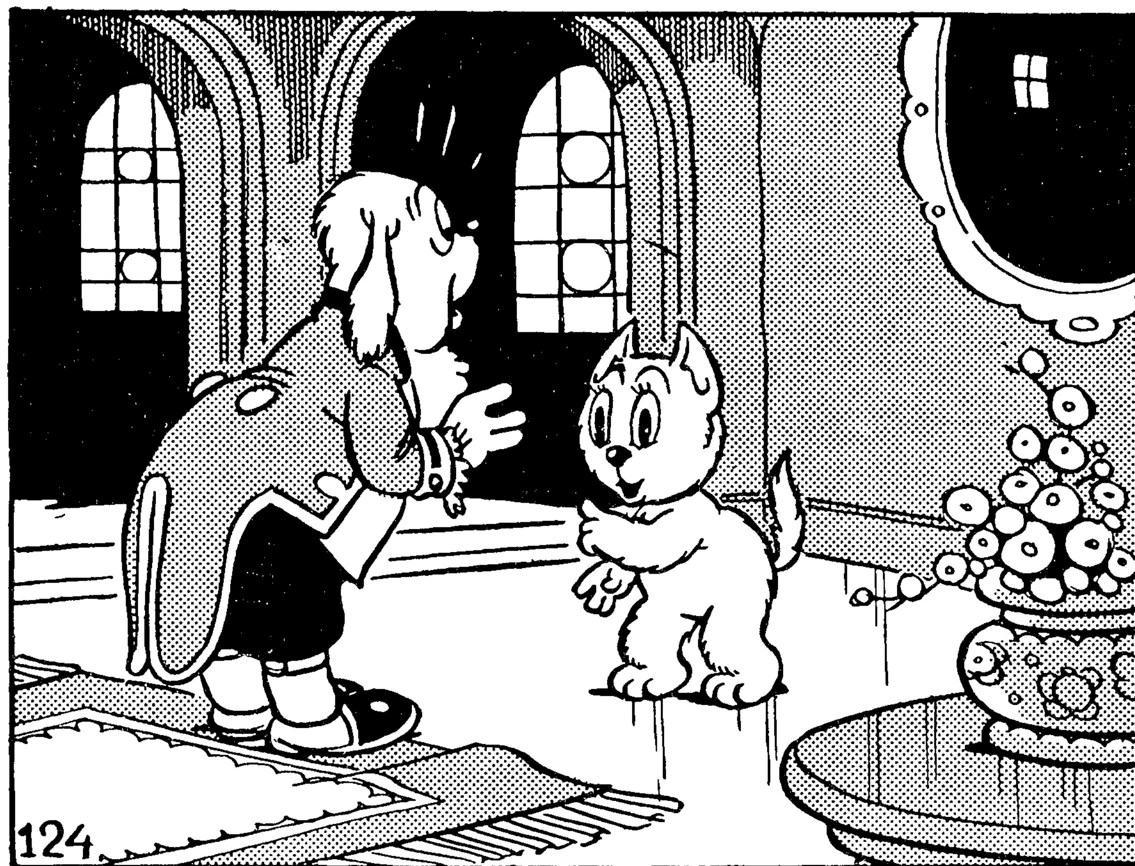

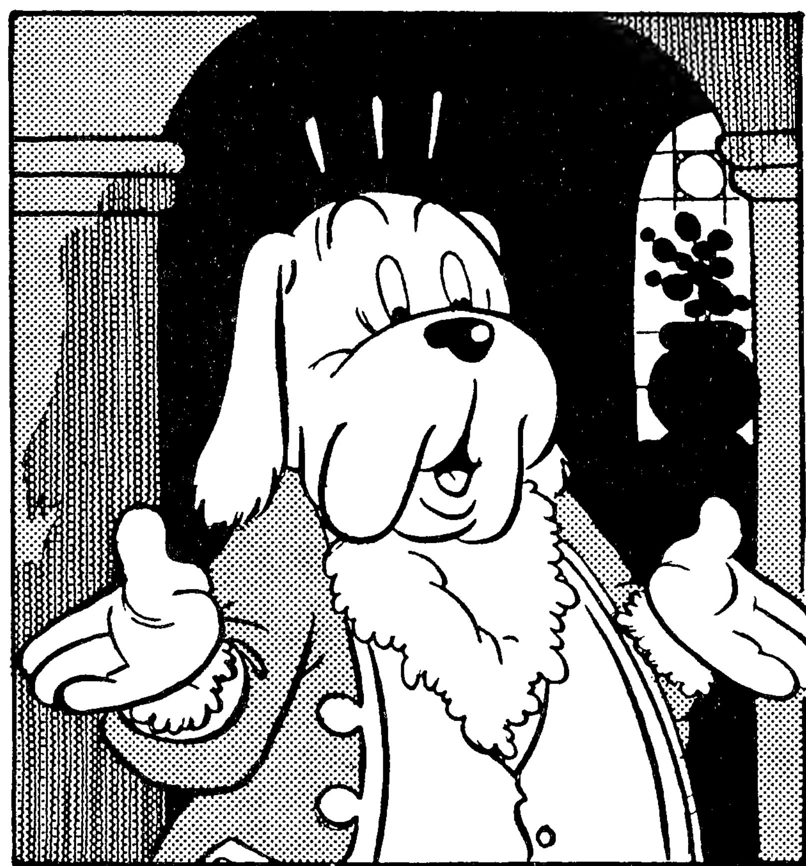
'Je bent wel aardig!' zei heer Bommel bitter. 'Ben je hier gekomen om mij de les te lezen? Zolang alles goed gaat ben je mijn vriend en wanneer het geluk mij in de steek laat keer je je van mij af en gaat je eigen weg. Ja, ja! Ik heb van lieden als jij bent gelezen! Ach, ach! Ik, ongelukkige Bommel! Altijd eenzaam... Altijd alleen...'
'U bent een sukkel!' zei Tom Poes.
'Vooruit maar!' zei heer Ollie. 'Ga je gang maar! Nog schelden ook! Netjes is dat! Zó heeft nog nooit iemand mij genoemd! Mij, een Bommel, sukkel te noemen! Het is... Maar waarom zeg je dat eigenlijk, jonge vriend?'
'U hebt toch een talisman?' vroeg Tom Poes.
'Natuurlijk heb ik die?' zei heer Ollie. 'Daardoor ben ik immers minister geworden? Wat wilde je met die vraag?'
'Dat spreekt!' zei Tom Poes. 'Waarom gebruikt u dat ding niet, nu u in nood zit?'
'Waarom gebruik ik dat ding niet... nu ik... in nood...' mompelde heer Ollie. 'Natuurlijk!' riep hij. 'Ik heb een talisman! Ik kan wensen wat ik wil! Zie je wel, jonge vriend! Een Bommel is niet voor één gaatje te vangen, zoals mijn vader altijd zei! Altijd ziet hij een uitweg! Ik neem gewoon die knikker in mijn hand... hand...'
Heer Ollie was vrolijk begonnen met het zoeken in zijn zakken maar langzamerhand werd hij rustiger en op het laatst zocht hij zonder systeem alleen nog maar wat aarzelend rond.
'Waar is die talisman?' mompelde hij eindelijk benauwd...

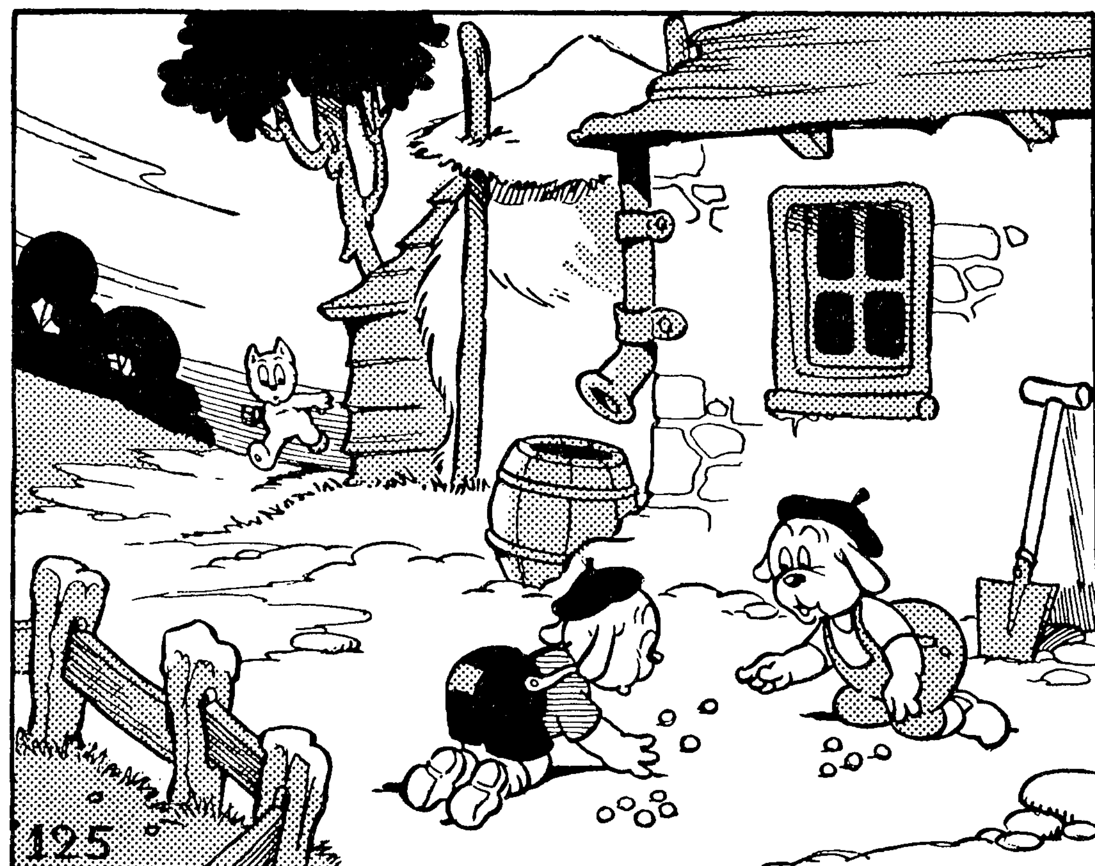

Heer Bommel trok al zijn zakken binnenste buiten, maar vond niets, dat ook maar op een talisman leek.
'W-wat een toe-toestand!' mompelde hij. 'Hij is ter-n-niet, Tom Poes! W-waar kan hij gebleven zijn?'
'Misschien hebt u hem thuis gelaten!' zei Tom Poes. 'U had zo'n haast om te gaan regeren, dat u hals over kop het huis bent uitgelopen. Weet u nog wel?'
'Je overdrijft!' zei heer Ollie. 'Een heer loopt niet hals over kop! Maar eh... het is natuurlijk mogelijk, dat ik die talisman niet in mijn zak heb gestoken... een regerend minister heeft zó veel dingen in zijn hoofd... Wat moet er nu gebeuren, jonge vriend? Mijn laatste hoop is vervlogen... Het vaderland roept nog steeds en ik, de man, die hulp kan bieden, zit hier opgesloten... Doe iets, Tom Poes! Doe dan toch iets!'
Op dat moment werd de celdeur knarsend geopend en de zwaar gewapende cipier trad binnen.
'Tijd!' sprak de man. 'Afgelopen! Volg me!'
'Laat het maar aan mij over!' fluisterde Tom Poes haastig. 'Ik zal wel iets vinden!' Toen draaide hij zich om en verliet de cel. De cipier schoof de grendels weer voor de deur en draaide enkele sleutels om en daar zat heer Bommel weer, eenzaam en peinzend.
'Wanneer ik weer minister ben, zal ik de gevangenissen afschaffen!' mompelde hij. 'Een heer is géén kanarievogel!'

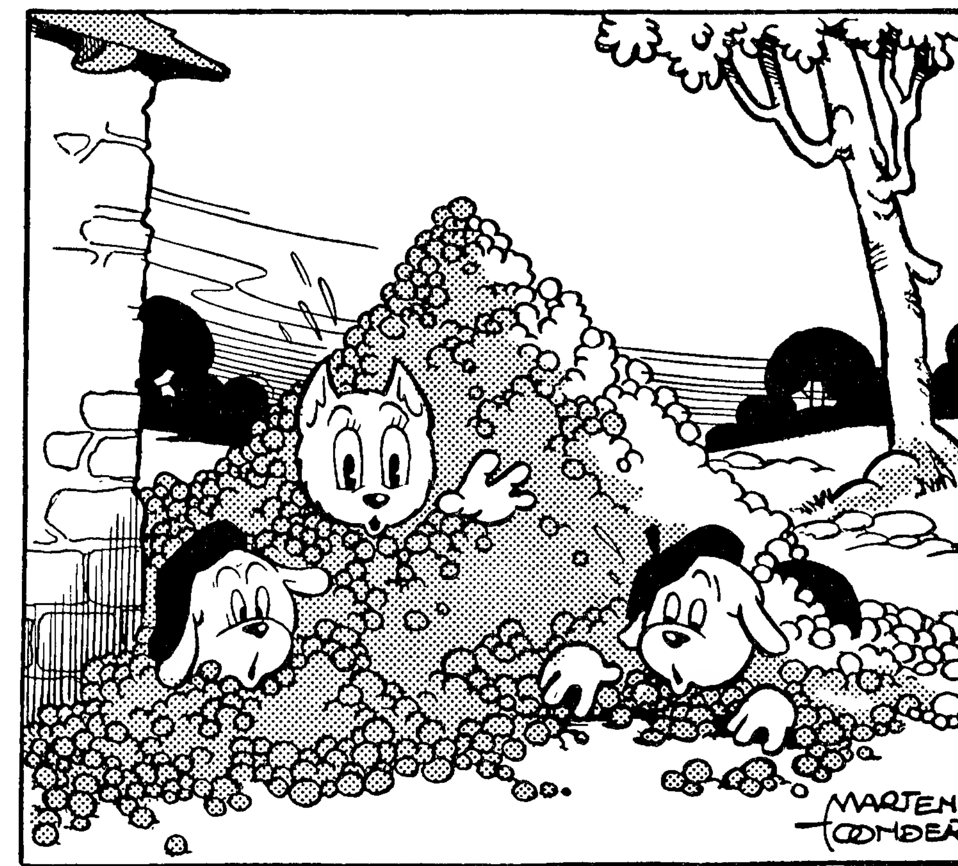

Tom Poes begaf zich regelrecht naar het slot Bommelstein en belde aan.
'Heer Bommel is niet thuis!' zei de bediende Joost, die open deed. 'Hij is doende de staatszaken te regelen, met uw permissie!'
'Ik weet het!' zei Tom Poes haastig. 'Ik kom om iets anders! Heb je bij het opruimen van heer Bommel's kamer niet een grote knikker gevonden, Joost?'
'Een knikker?' vroeg Joost. 'Met uw welnemen zal ik even denken... Een knikker... U meent zo'n rond, klein voorwerp... zo'n balletje waar kinderen mee spelen, wanneer ik zo vrij mag zijn het op deze wijze uit te drukken...'
'Ja, juist!' zei Tom Poes ongeduldig. 'Heb je zo iets gevonden, Joost? Denk goed na!'
'Een knikker...' hernam Joost. 'Tja, nu u mij er opmerkzaam op maakt... een dergelijk speeltuig vond ik hedenmorgen – in heer Bommel's afwezigheid – onder de stoel waaraan zijne excellentie zijn jas placht op te hangen – als ik zo vrij mag zijn...'
'Ja, ja!' zei Tom Poes gejaagd. 'En waar is hij nu?'
'Met uw welnemen heb ik het voorwerpje aan mijn neefje gegeven,' zei Joost verlegen. 'Zulks ter uitbreiding van zijn collectie glazen stuiters... ik was mij er niet van bewust, dat het kleinood waarde had... met uw permissie...'
'Waar woont dat neefje?' riep Tom Poes. 'Vlug man! Waar is hij?'
'Thuis,' zei Joost. 'Het is het jongste zoontje van mijn broer, die een boerderij drijft aan het Molenpad, alhier!'
Intussen werd heer Bommel door een bewaker uit zijn cel gehaald. 'Verhoor!' sprak de man. 'Volg mij! De rechter wacht!'

Tom Poes holde naar het Molenpad. Daar stond maar één boerderij, zodat hij dus niet lang hoefde te zoeken. Reeds van verre hoorde hij het geroep van knikkerende kinderen en toen hij de hoek van een schuurtje omsloeg zag hij daar twee jongskes zitten, die ingespannen bezig waren.

'Knikkers!' hijgde Tom Poes. 'Dat grut heeft natuurlijk niet in de gaten, dat er een kostbare talisman tussen hun speelgoed zit! Maar ik schijn nog op tijd te zijn, dat is de hoofdzaak!'

Intussen scheen er iets met het spel mis te gaan, want de beide knikkeraars kregen ruzie.

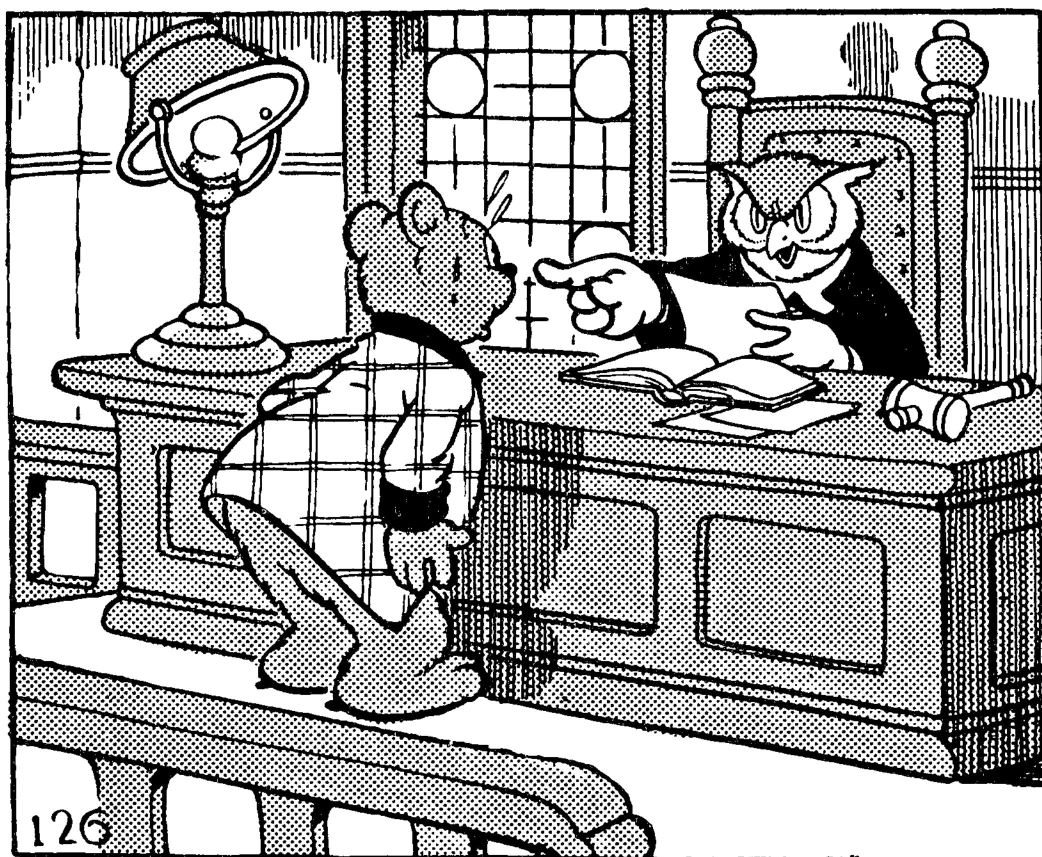
'Dit potje is van mij!' riep de ene, de knikkers naar zich toe graaiend. 'Jij bent blut! Je hebt alleen die ene stuiter nog!'

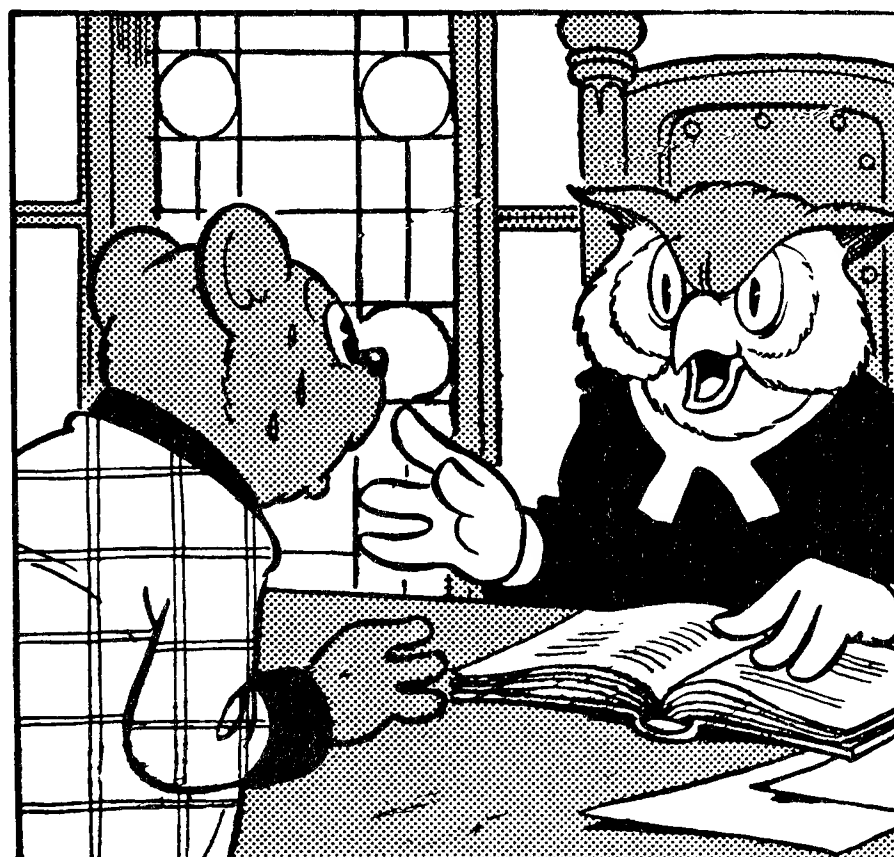
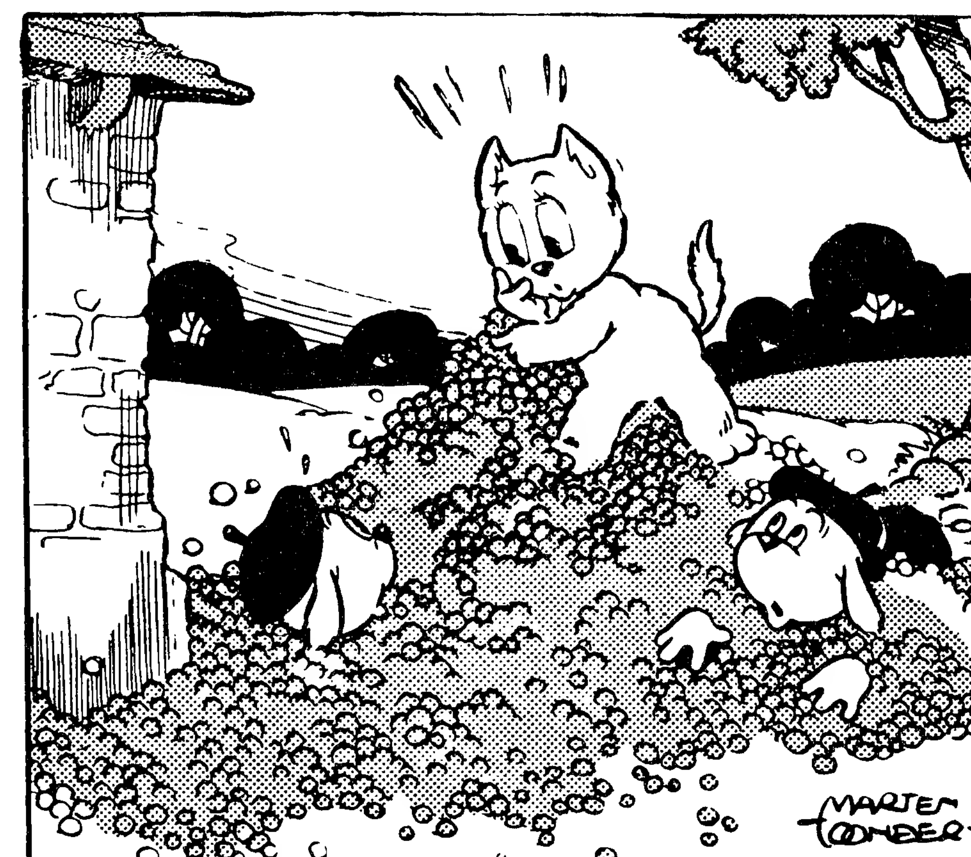
'Jij speelt vals!' krijste het andere jongetje. 'Jij hebt geschoffeld!'

'Nietes,' weerlegde de eerste. 'Jij kunt niet tegen je verlies! Maar ik zet al deze knikkers tegen jouw stuiter. Doe je het?'

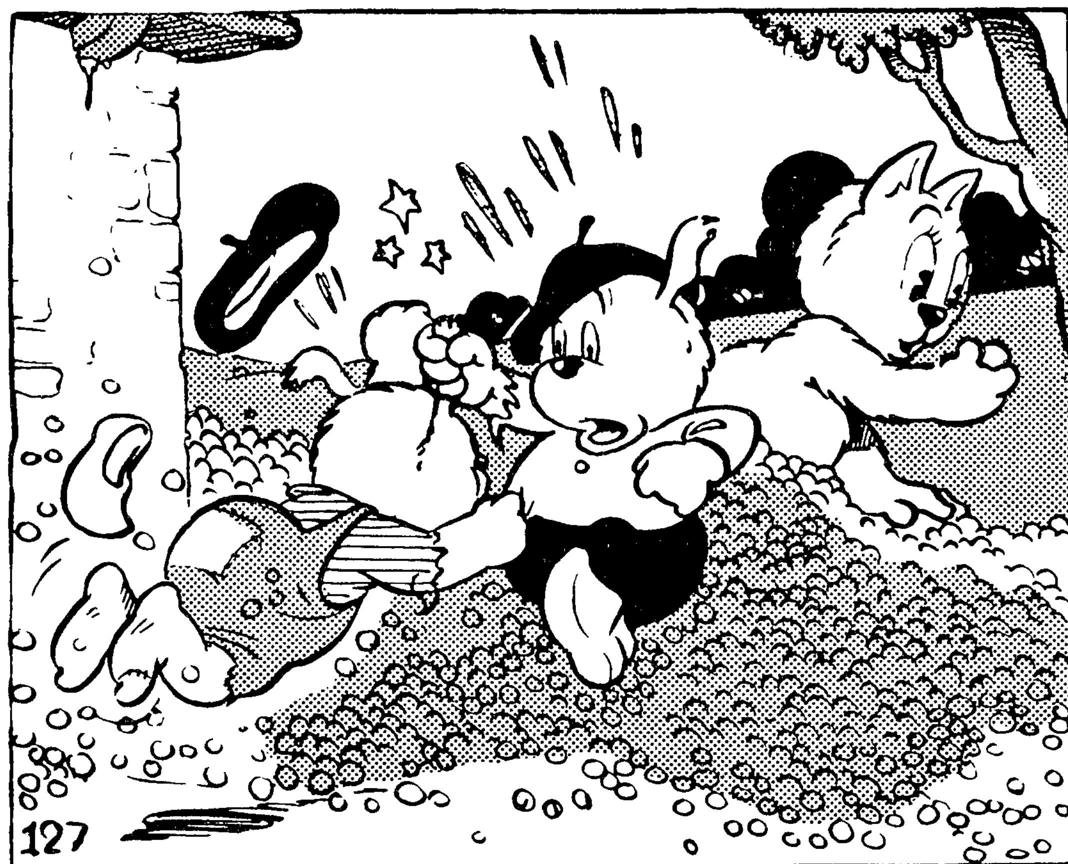
'Nee!' riep de tweede fier en klemde de kostbare knikker in zijn hand. 'Ik wou, dat ik alle knikkers van het dorp had, dan zou ik jou...'

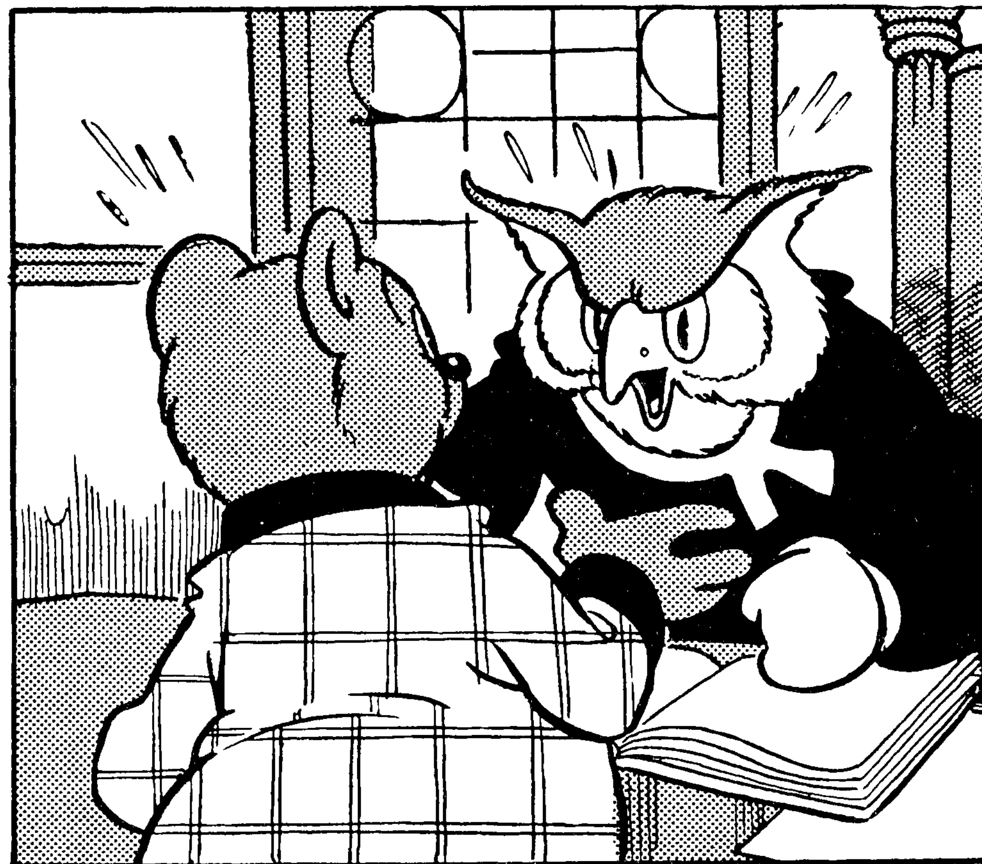
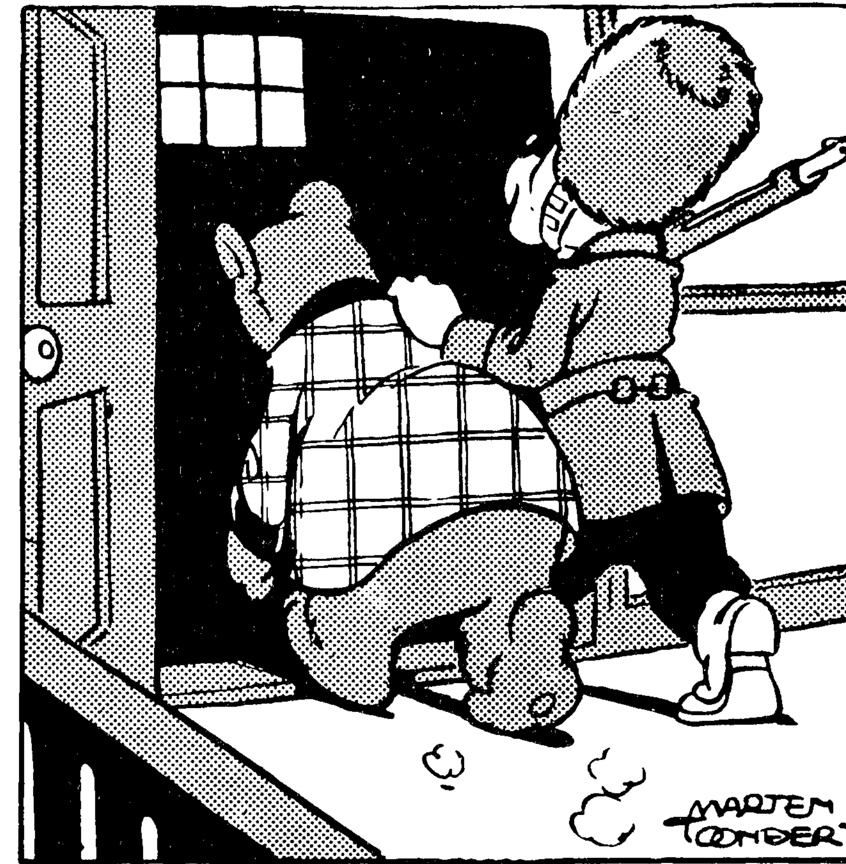
Wat het jongske van plan was weet ik niet, want op hetzelfde ogenblik was hij begraven onder de hoogste berg knikkers, die ik ooit geprobeerd heb te tekenen. En niet alleen hij, maar ook zijn spelmakker en Tom Poes waren bedolven! Dat komt er van wanneer men met een talisman gaat knikkeren...

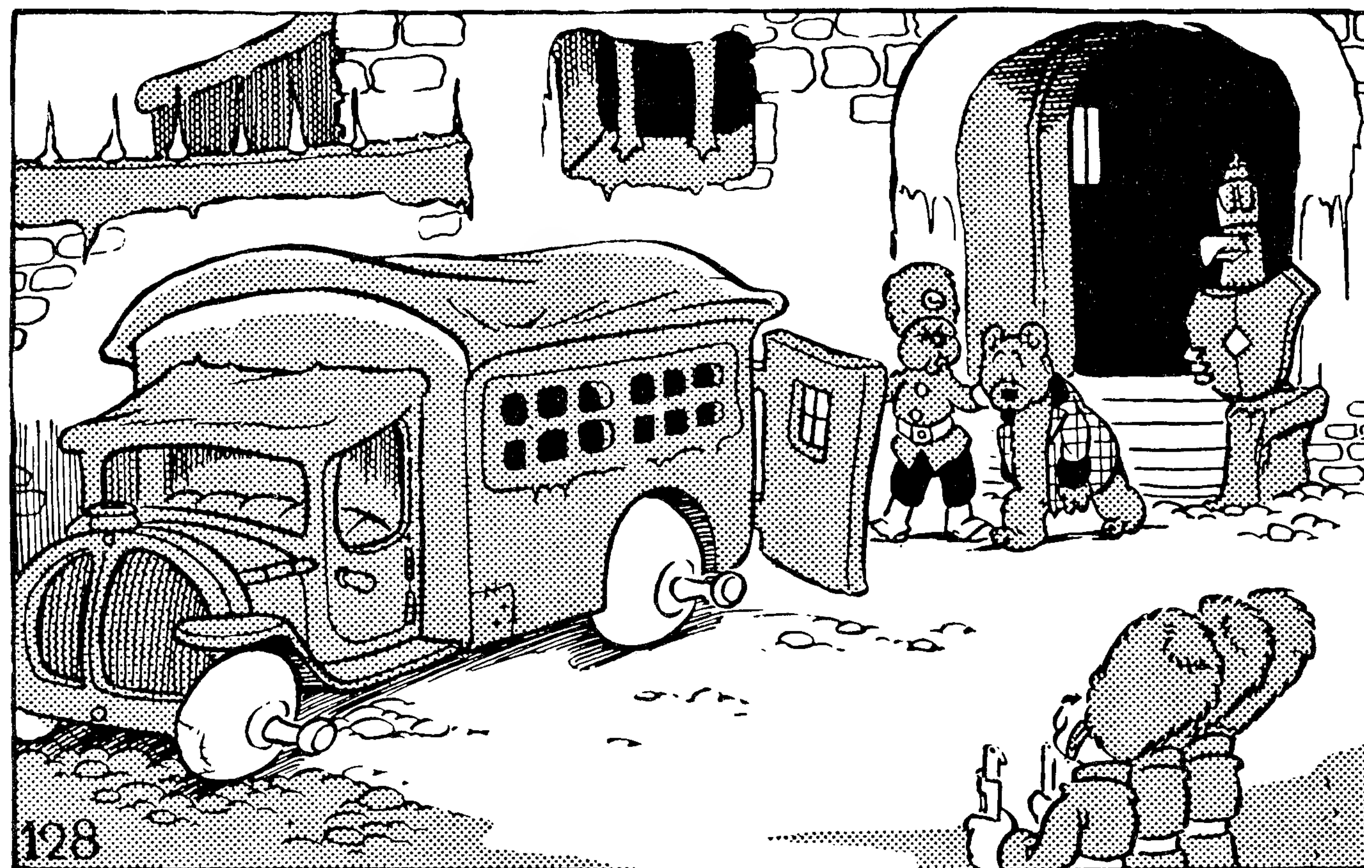
Heer Ollie werd door een bewaker in een stemmig vertrek gebracht. Achter een zwaar bureau zat een rechter in een zwarte toga, die hem doorborend aankeek.
'Wie hebben we hier?' kraste deze. 'Huh? Wie hebben we hier?'
'Ik weet het niet!' zei heer Bommel nieuwsgierig onder het bureau kijkend.
'Nee, nee!' snauwde de rechter. 'U zèlf! Huh? Jaspers! Klopt dat?'
'Ik weet niet wat er aan de hand is!' zei heer Bommel benauwd. 'Ik kèn geen kloppende Jaspers!'
'Géén spitsvondigheden!' grauwde de rechter. 'Jaspers J. ge wordt beschuldigd van het beledigen en nederslaan van een politieman in functie, zijnde deze doende, althans trachtende een einde te maken aan de redevoering, die gij, staande op een aldus genaamde zeepkist, bezig waart te houden en welke redevoering voornoemd... Huh? Klopt dat?'
'Er klopt niets van!' zei heer Bommel verontwaardigd. 'Ik wil nu eindelijk wel eens weten waarom ik, een Bommel...'
'Ha!' riep de rechter. 'Bommel! O.B.! Klopt dat? Hier heb ik u! Bommel O.B. ge wordt beschuldigd van spionage, subsidiair hoogverraad, subsidiair oplichting-van-de-staat! Huch? Klopt dat?'
Heer Ollie kreeg het vreselijk warm, haast even warm als Tom Poes het op datzelfde moment had. Tom Poes was bezig de talisman te zoeken en je begrijpt, dat dat niet meeviel onder die geweldige hoop knikkers! Vooral niet, omdat de neefjes van Joost, de bediende, hem niet hielpen, maar een geweldige ruzie begonnen waren...

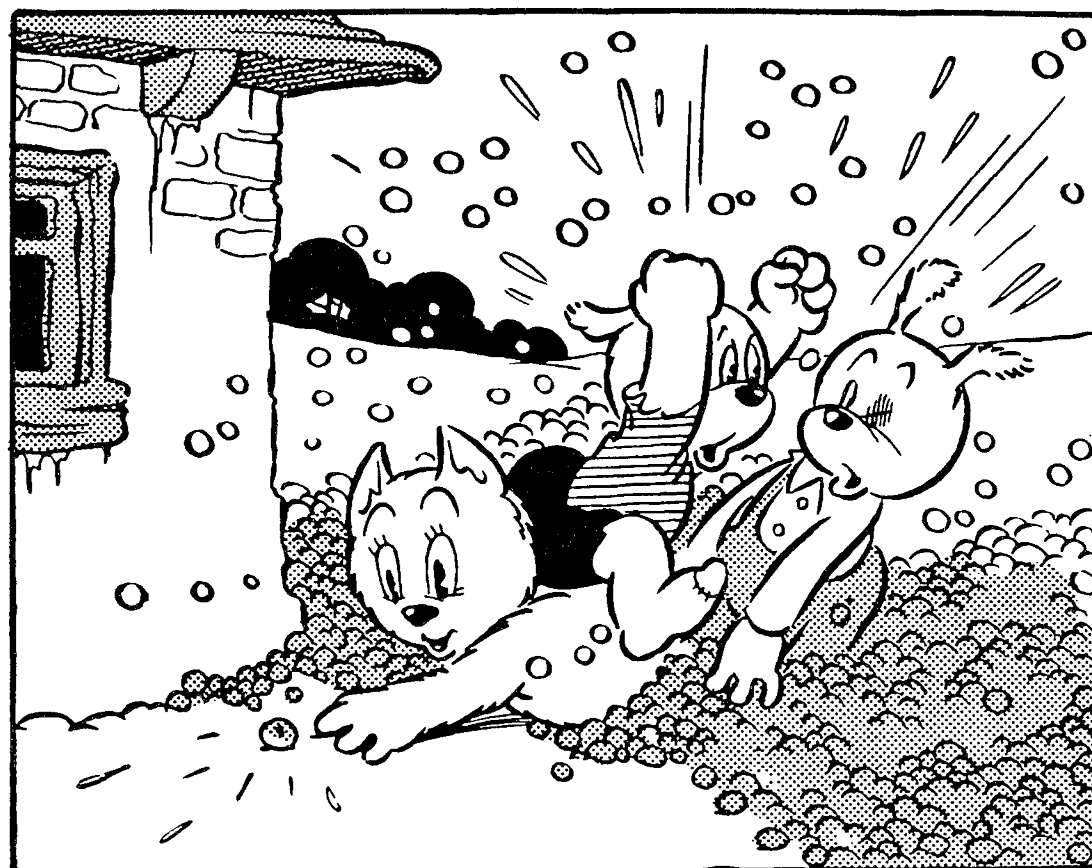

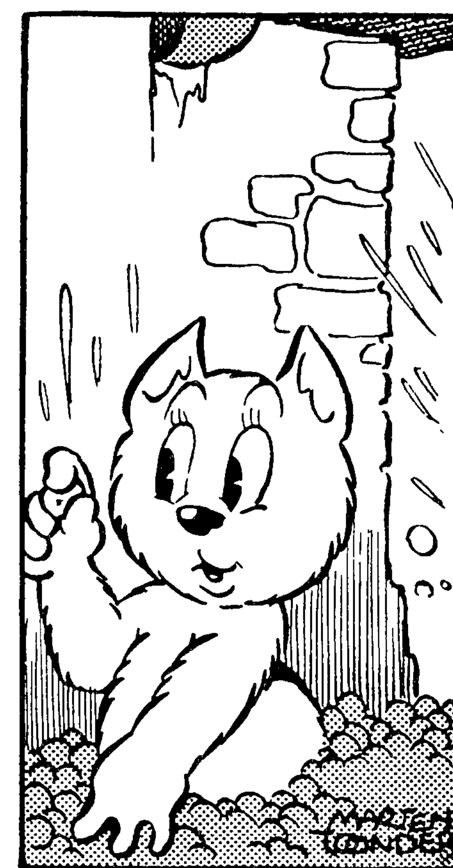

Ja, de neefjes van Joost begrepen helemaal niet hoe àl die knikkers weer op hun erf gekomen waren. Ze wisten immers niets van de talisman af? Maar nu de knikkers er eenmaal waren, begonnen ze er om te vechten zonder verder iets te vragen. Zo zijn neefjes nu eenmaal.
'Blijf van mijn knikkers af!' riep het ene jongetje.
'Het zijn mijn knikkers!' riep het andere. 'Ik had dit potje gewonnen! Alles had ik gewonnen, behalve die glazen stuiter!'
'Waar is die stuiter dan?' huilde het eerste ventje. 'Je bent een dief! Deze knikkers zijn van mij!'
Toen vlogen ze op elkaar af, terwijl Tom Poes ingespannen naar de glazen stuiter zocht. Want dat was immers de talisman!
Intussen was heer Bommel's verhoor bijna ten einde.

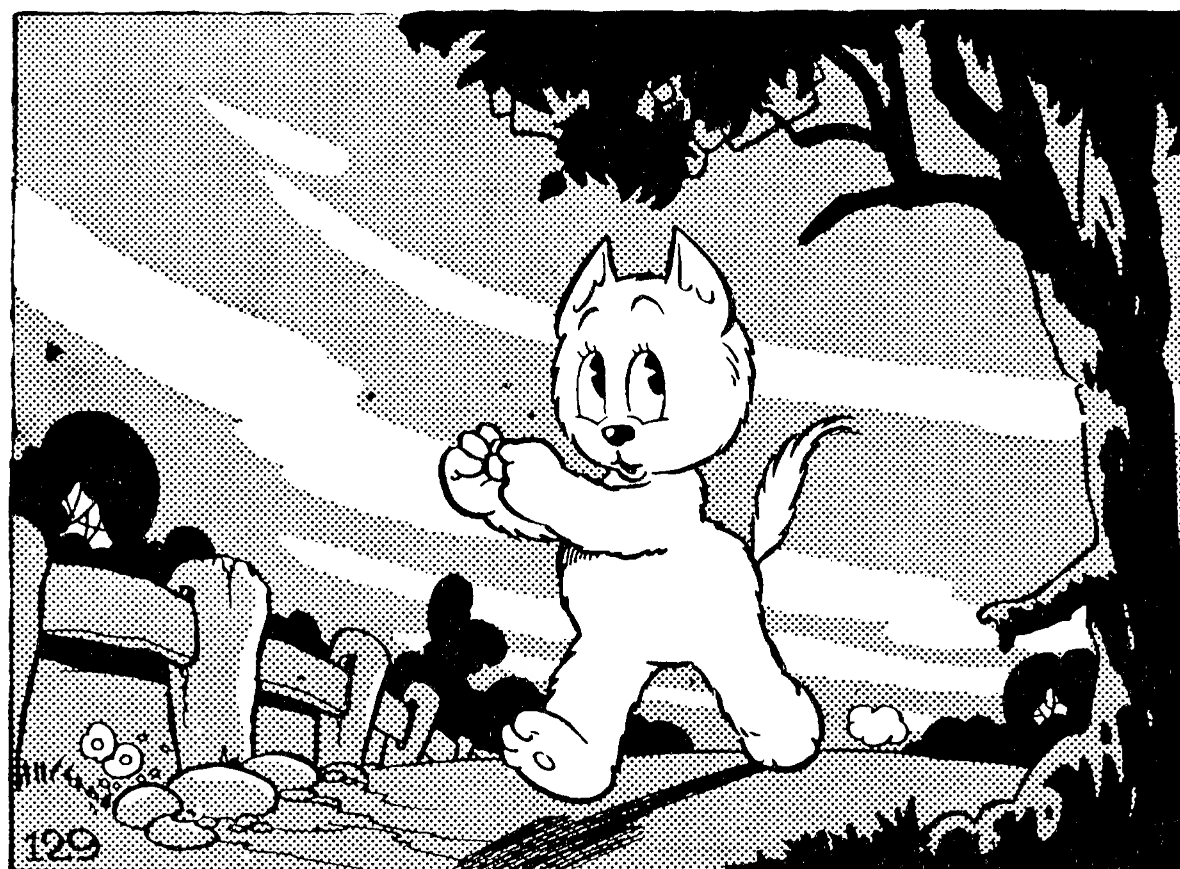
'Bekent gij het ten laste gelegde?' kraste de rechter. 'Huh?'
'Ik weet niet, wat je eigenlijk van me wilt!' jammerde heer Bommel.
'Maar reken er op, dat ik je zal weten te vinden, goede vriend! Ik zal je voor de rechtbank slepen! Er is nog rècht in dit land!'
'Bedreiging en belediging van het Hof!' snauwde de rechter. 'Ik verwijs deze zaak naar het Hof van Buitengewone Rechtspleging! Over vijf jaar word je weer verhoord en in die tussentijd word je verbannen naar een werkkamp! Je bent een gevaar voor de Staat! Wèg met je!'
Hij luidde een bel, er verscheen een bewaker en heer Bommel werd in de kraag gepakt en de deur uit geduwd...

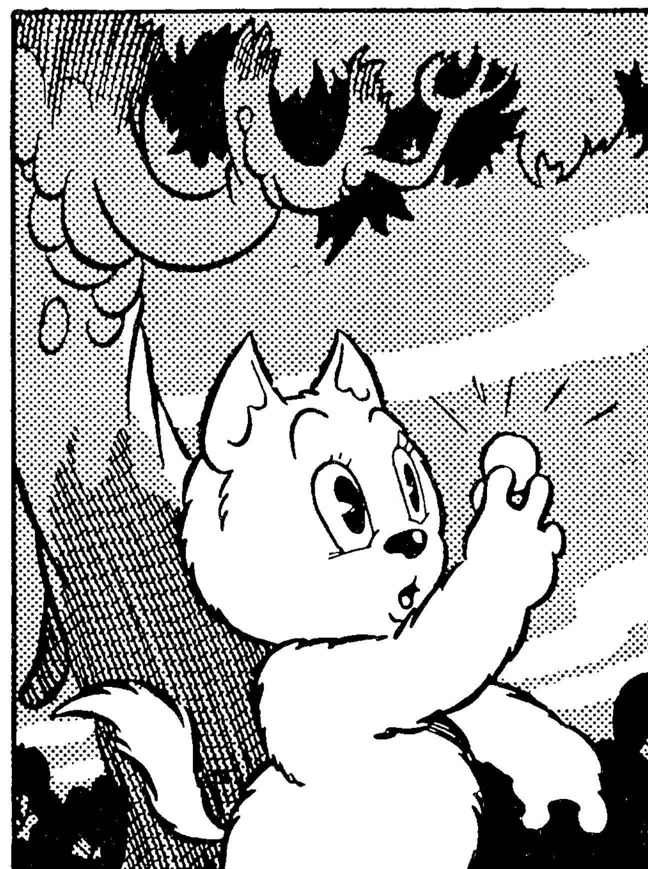

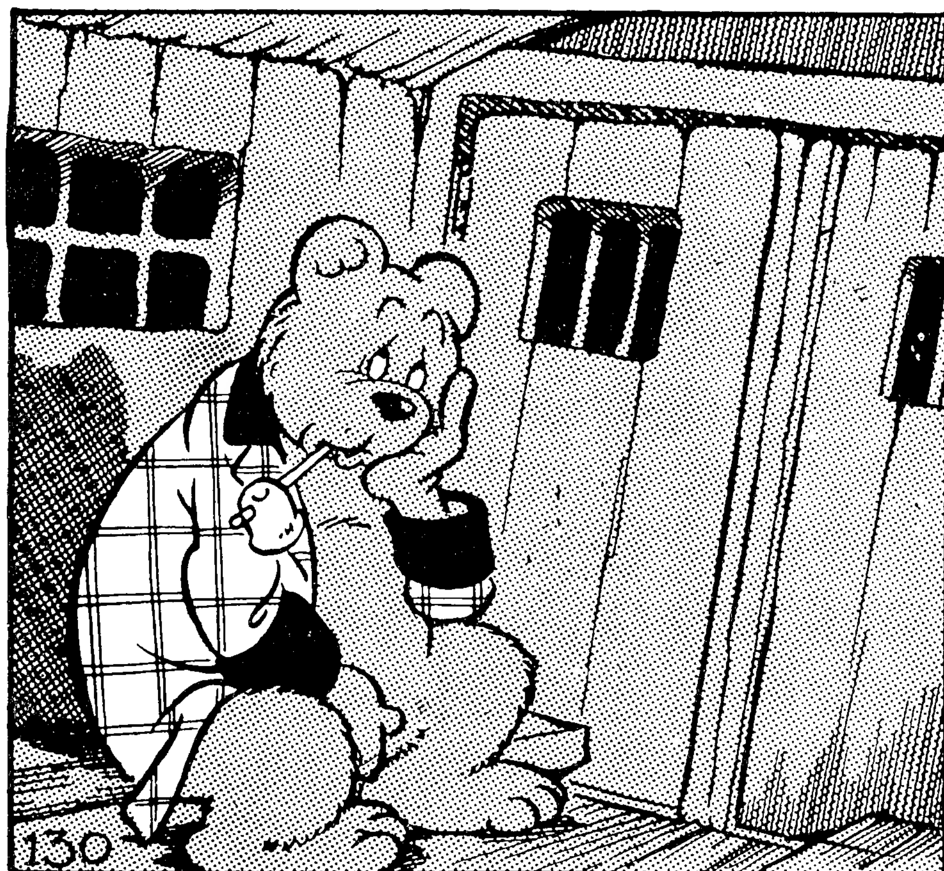

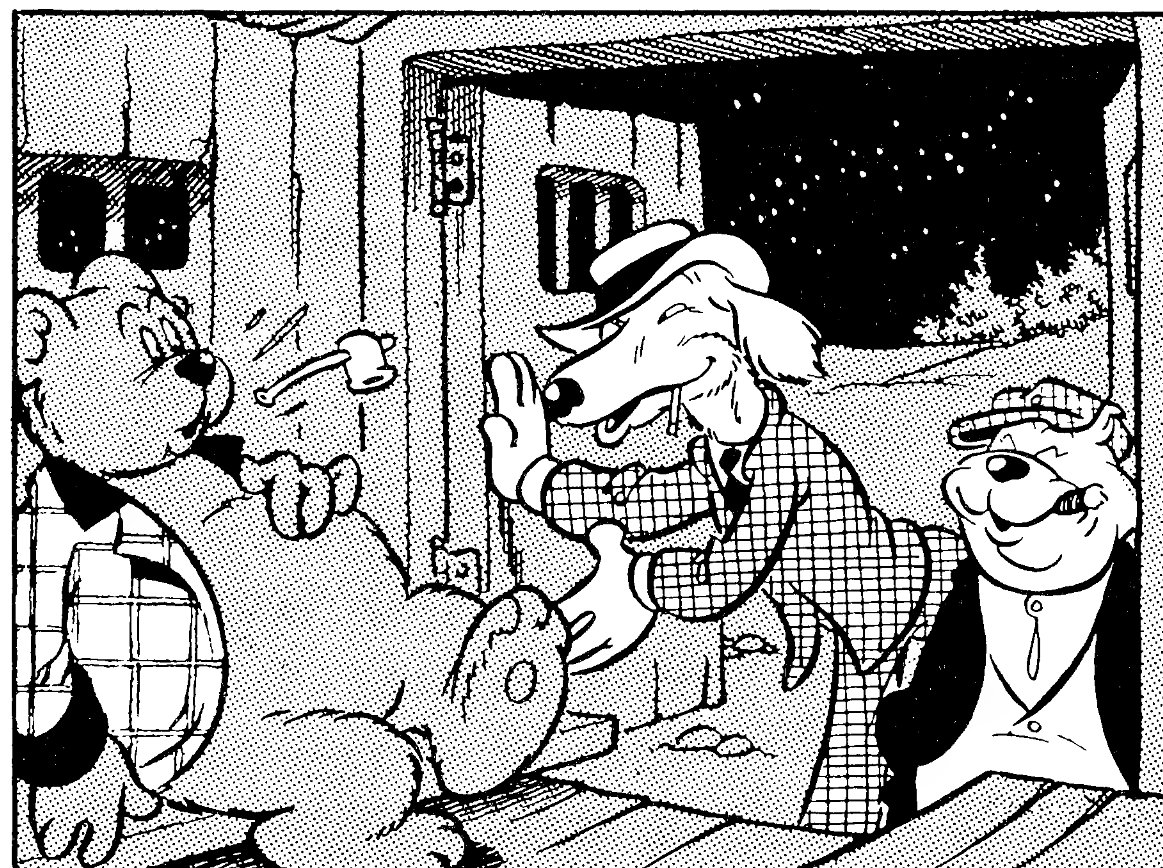
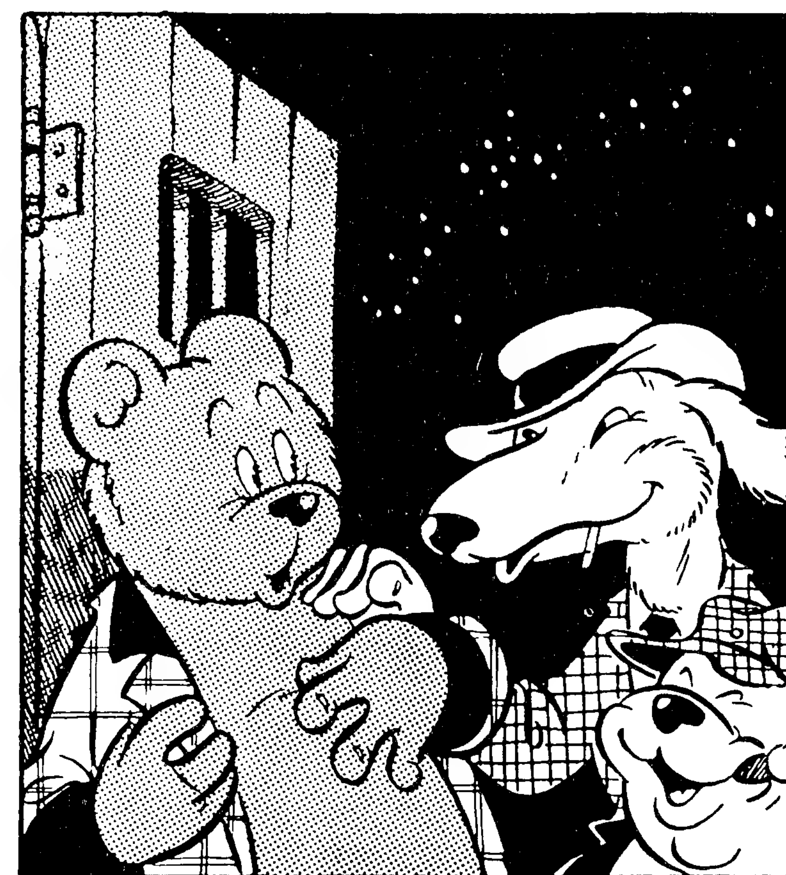
Op de binnenplaats van de gevangenis stond een grote, oude auto met tralie-raampjes en daarheen werd heer Bommel gebracht.
'Waar ga ik naar toe?' vroeg hij benauwd. 'Waar brengen jullie me heen?'
'Je gaat werken!' zei zijn bewaker. 'Wees blij man! Je kunt een goed vak leren! Als het een beetje wil, word je opgeleid voor zakjesplakker of slootgraver! Me dunkt, je mag niet mopperen! De wagen staat voor! Stap in en laat je rijden!'
Maar heer Bommel had geen smaak voor deze scherts.
Diep bezorgd en met gebogen hoofd beklom hij de auto en ging op het ongemakkelijke bankje zitten.
'Tom Poes laat me weer in de steek!' dacht hij. 'Die denkt natuurlijk alleen maar aan zijn eigen plezier... hij is mij vergeten! Ik, arme Bommel...'
Maar dat was niet waar, zoals we weten. Tom Poes was ingespannen bezig de Talisman te zoeken onder de stapel knikkers. Intussen ravotten de neefjes van de Bediende Joost om hem heen en maakten grote ruzie. Ze trokken elkaar aan de oren en mepten elkaar op het hoofd, ze schreeuwden en tierden, ze wierpen handen vol knikkers door de lucht en probeerden op alle manieren om in het bezit van de hoop knikkers te komen. En temidden van dat tumult zag Tom Poes plotseling een glazen stuiter uit de massa te voorschijn komen! 'De Talisman!' juichte hij, de knikker grijpend. Hij stak zijn hand met het balletje in de lucht en sprak: 'Ik wens, dat...' Toen aarzelde hij. 'Drommels! Wat moet ik eigenlijk wensen?!' mompelde Tom Poes.

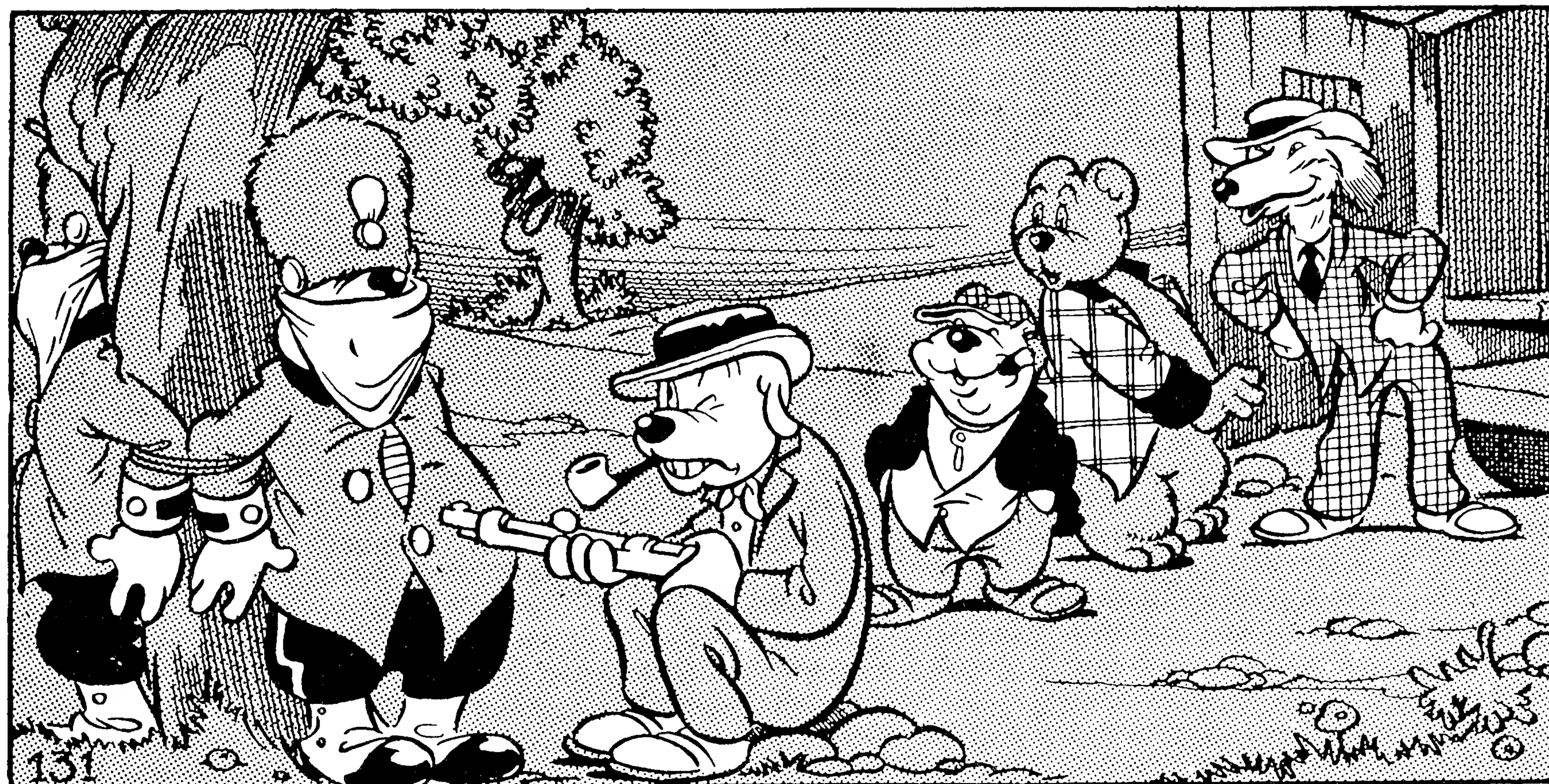

Tom Poes liep naar huis, de Talisman met beide handen vasthoudend en dacht diep na.
'Dat is erg moeilijk!' mompelde hij. 'Wanneer ik wens, dat heer Ollie weer Minister wordt, begint de hele narigheid weer opnieuw! Dat doe ik dus niet! Ik zou kunnen wensen, dat hij uit de gevangenis komt, maar misschien is hij allang ergens anders en dan helpt het niet! Laat ik maar heel gewoon maken, dat hij vrij wordt, dan kan hij naar huis komen en zelf zien wat hij verder wil!'
Tom Poes hief dus de Talisman omhoog en kuchte.
'Ik wens, dat heer Ollie vrijgelaten wordt!' sprak hij.
Heer Bommel merkte nog niet direct iets van deze wens. Hij zat schuddend en schokkend in de omgebouwde vrachtwagen. De maan scheen droefgeestig door de getraliede raampjes en verlichtte met een klein, schommelend lampje zijn sombere ogenblikken.
De auto hobbelde door een heuvelachtig landschap en begon zoemend en brommend de weg te beklimmen. Bovenaan op die weg stonden enige donkere gedaanten, die met grote belangstelling het naderende voertuig gadesloegen.
'Weet je zeker, dat dit de wagen is?' vroeg een van de gedaanten.
'Dat is-em!' verzekerde een andere. 'Een oude omgebouwde vrachtkar. Er moeten twee soldaten op zitten, meer niet! Dat wordt een karweitje van één, twee, hupsakee! Dat is een handomdraai! We zullen die vent gauw genoeg vrij hebben! Wat moet er eigenlijk met hem gebeuren?'
'Met hèm gebeuren? Niets!' sprak de andere plechtig. 'Hij is de Grote Man van onze Revolutie! Hij is niemand minder dan Kameraad Bommel!'

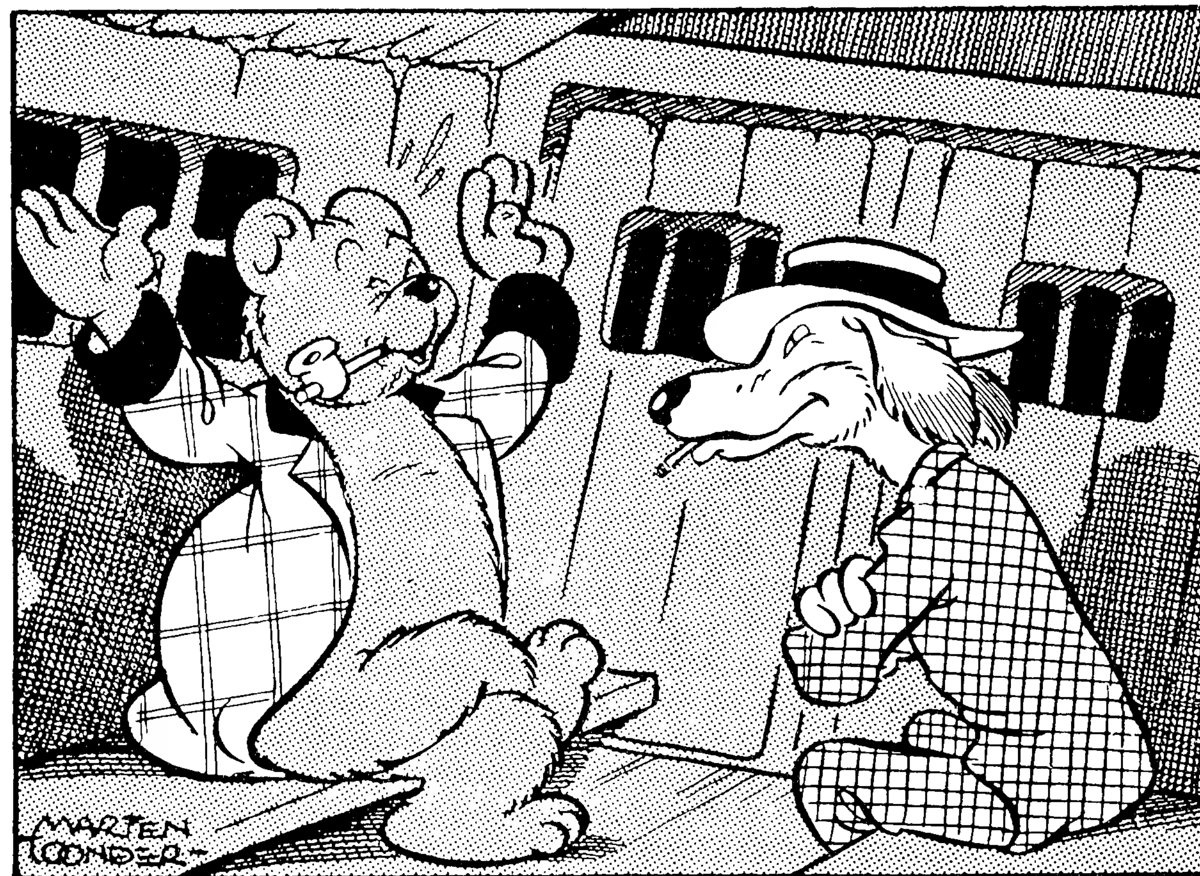

Heer Bommel zat op z'n ongemakkelijke bankje in de slecht verlichte gevangeniswagen en was verdiept in zwaarmoedig gepeinzen.
'Ik, arme Bommel!' mompelde hij zo nu en dan. 'Een véélbelovend, jong staatsman! Een minister, die van wànten wist! Iemand die durfde aanpakken! En wat komt er van terecht? Verbannen naar de een of andere uithoek! Een begraven en mislukt jeugdig leven!'
Wat overigens Tom Poes betreft...
Op dit moment remde de wagen piepend en stond met een hevige schok stil. Er klonk geroep en geschreeuw buiten, er werd gedraafd en gelopen en tegen de wanden gebonkt en daarna werd de sluitboom voor de deuren weggetrokken.
'We zijn er!' dacht heer Bommel, in elkaar krimpend.

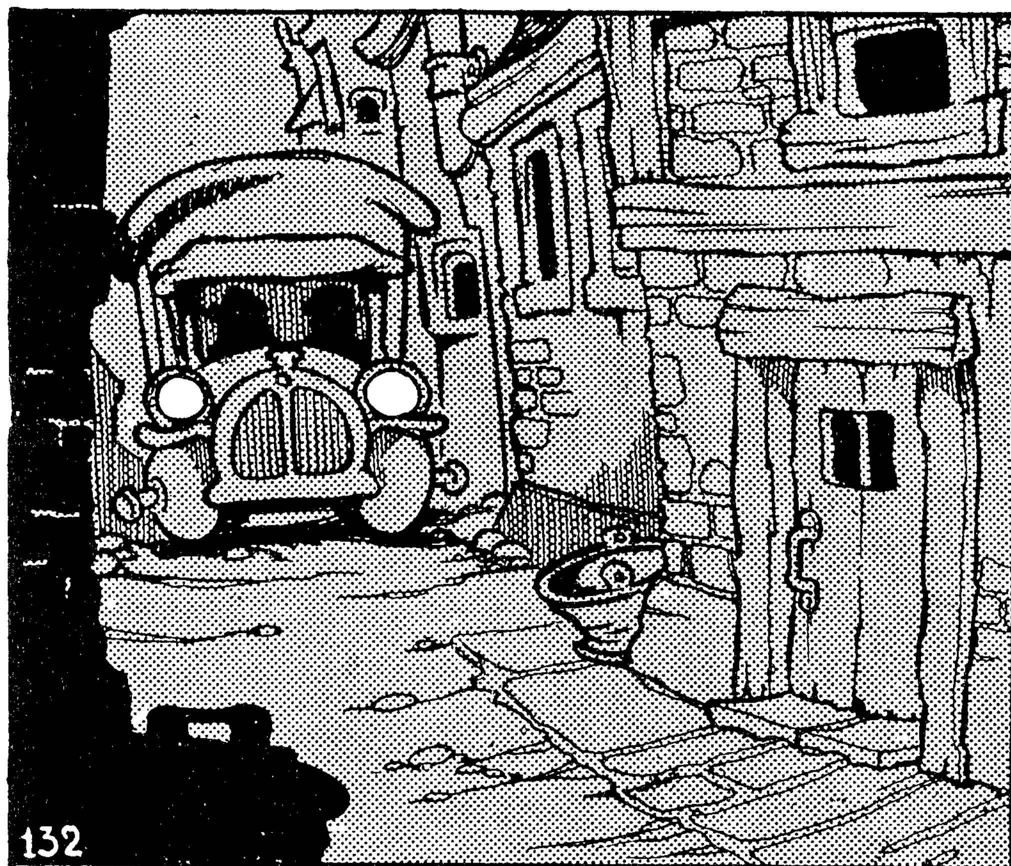
Maar tot zijn verbazing verschenen de bewakers niet. In plaats daarvan werd de deur geopend door een onbekende vreemdeling met een buitenlands uiterlijk.
'Prolsk!' sprak de vreemdeling met een aangename buiging. 'Prepr Prolsk!'
'Eh... inderdaad!!' stotterde Heer Ollie, 'eh... wat bedoelt u?'
'Dat is z'n naam,' legde een klein dik ventje uit, dat er ook bij was gekomen. 'En ik ben Kobbe Kuip!' voegde hij er aan toe. 'Wij zijn door de bovenste raad benoemd tot comité van bevrijding van makker Bommel! Dat ben jij toch, is 't niet?'
'Mijn naam is Bommel!' zei heer Ollie een beetje koel. 'Heer Olivier B. Bommel! En ik begrijp er niets van!'

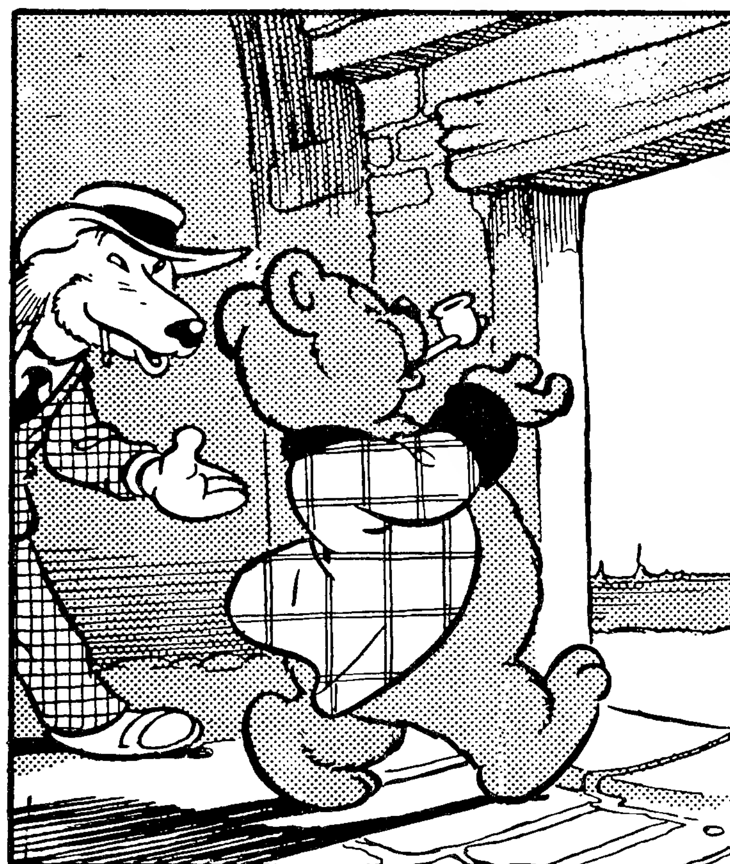
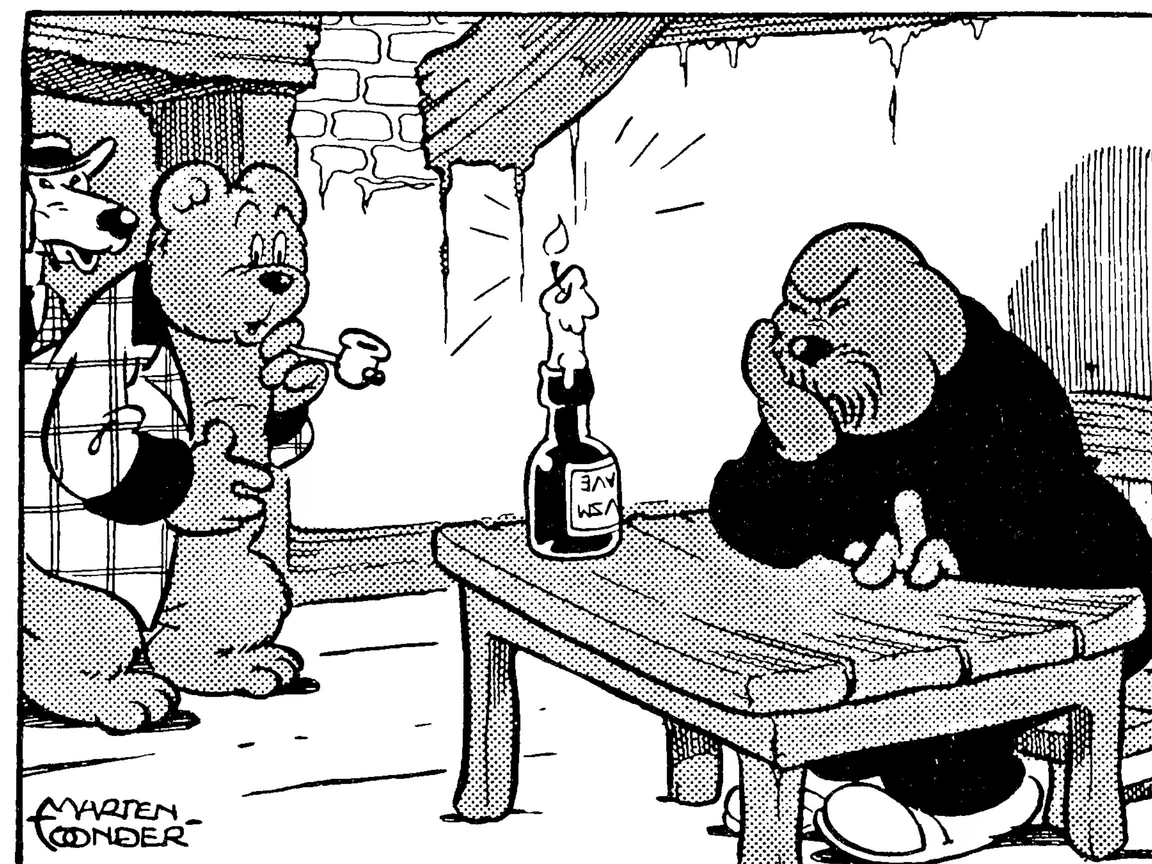

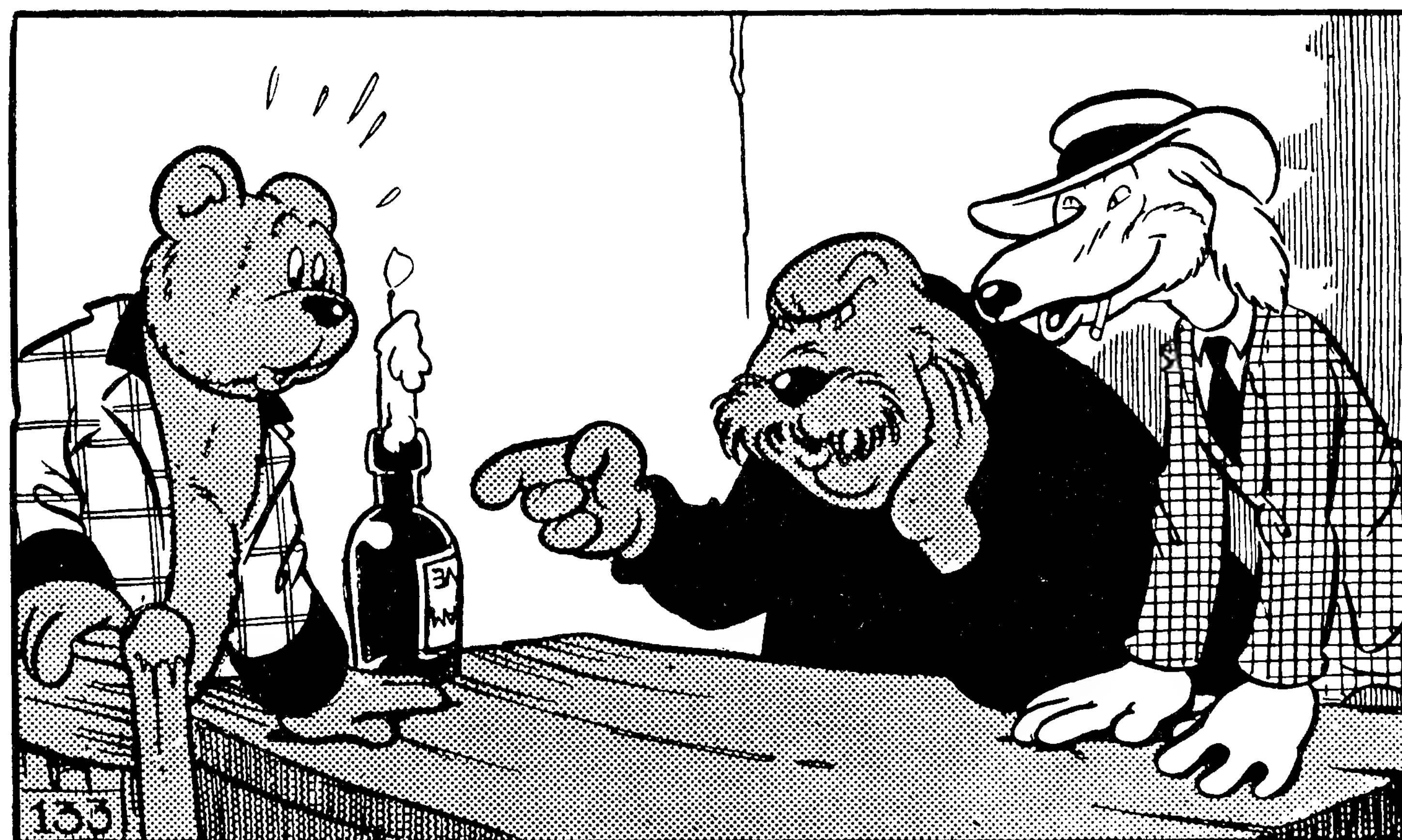
'Stap uit!' zei Kobbe Kuip, 'en kijk maar eens naar je bewakers! Daar staan ze, dáár tegen die boom! We hebben ze goed vastgebonden en hun hoedjes over hun ogen gedrukt! Volkomen onschadelijk. Hahahihihi! Je bent vrij, makker! Vrij om te gaan, waar je wilt!'
'Vrrij!' sprak de andere vreemdeling, die Prepr Prolsk zeide te heten. 'Ga waarr ge wilt! Beveel en de auto rijdt u waarr ge heen wilt!'
'Wel! Ik wil naar huis!' riep Heer Ollie blij. 'Jullie zijn nog eens aardig!'
'Naarr huis!' zei de heer Prolsk. 'Voorrtrreffelijk! Uitstekend! Natuurrlijk! Maarr ge zult zekerr even meegaan naarr de bovenste rraad, die u wil spreken! Stap in, bid ik u!'

Heer Bommel steeg weer in de auto, gevolgd door de vreemde, de deuren gingen weer dicht en de wagen begon opnieuw te rijden.
'Ben ik nu vrij of niet?' vroeg heer Ollie verbaasd.
'Vrrij!' verzekerde de ander hem. 'Kwestie is deze. Wij zijn leden van de Gorrgonistische Partij. Berreiden rrevolutie voorr! Zie? Snappie? We hebben van jou gehoord en de Bovenste Rrraad heeft besloten jou tot Hètman te benoemen! President, snappie?'
'Aha!' riep heer Bommel, 'revolutie! Markiezen wegjagen!! Minister van Justitie ontslaan! Prachtig! En ik President, zeg je? Schitterend! Dan kan ik dus eindelijk aan het werk gaan! Regeren! Het Vaderland roept! Prachtig!'

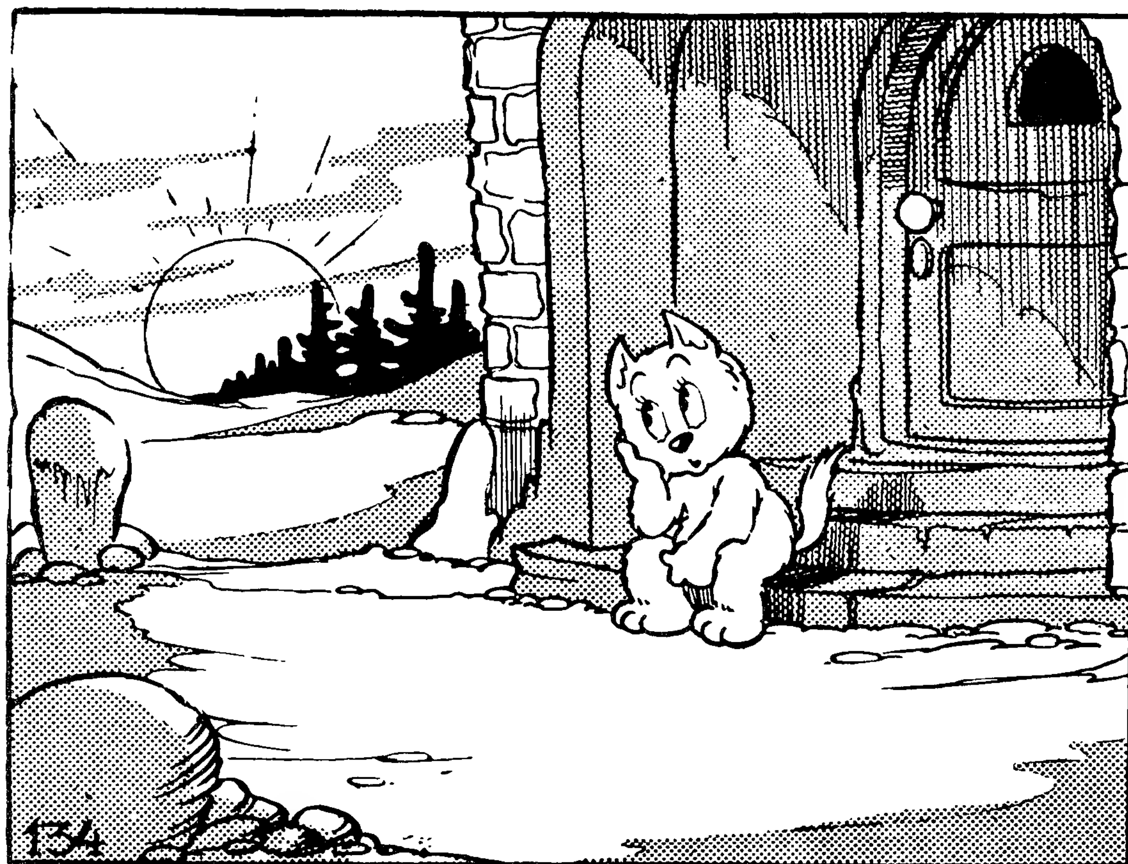

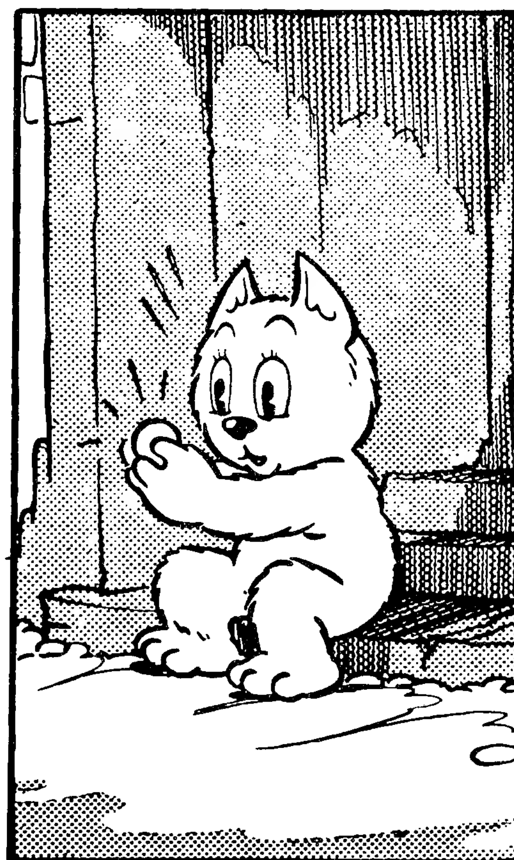
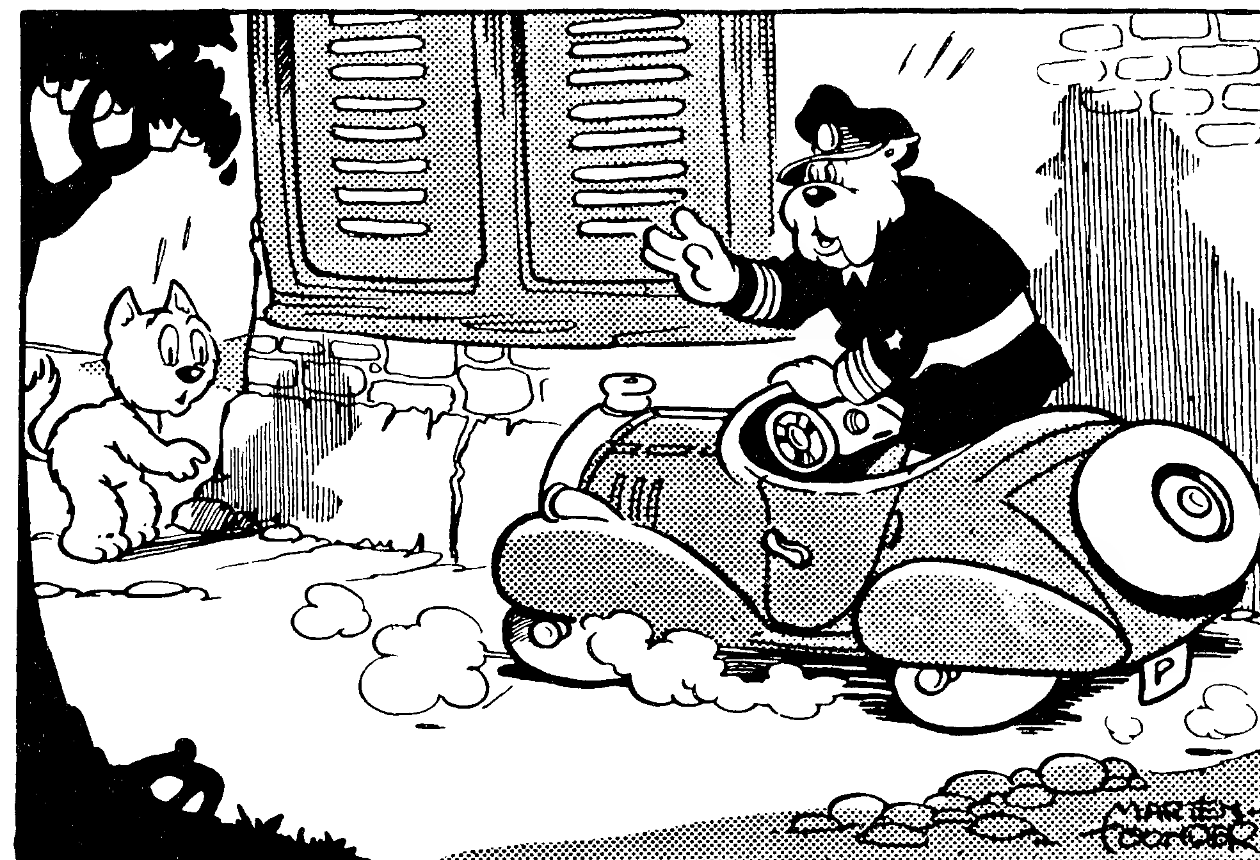
De vrachtauto reed terug naar de stad en zocht schuddend en hotsend zijn weg door smalle straatjes en kleine slopjes. Ten slotte stopte hij voor een oud vervallen huis.
'We zijn er!' riep Kobbe Kuip, opgeruimd de deuren openend. 'Uitstappen, makkers!'
'Trreedt binnen!' sprak de heer Pretr Prolsk. 'Ge wordt verwacht!'
'Héél goed!' zei heer Bommel. 'De zaak is goed geslaagd en ik moet zeggen, dat jullie me op een nette manier gered hebben! Alleen dit huis is niet deftig genoeg! We zullen een ander adres moeten zoeken, heren! Iemand van mijn stand kan hier niet vertoeven!'
'Dat worrdt gerrregeld!' zei de vreemdeling. 'We krrrijgen anderrr adrrres!'
'Mooi! Mooi!' zei heer Ollie en stapte een kamer binnen. Maar hij bleef enigszins beduusd bij de ingang staan. Achter een oud vervallen tafeltje zat een vreemde gedaante, die hem van achter een flakkerende kaars onbewogen aankeek.
'Dit is makkerr Boml!' zei heer Prolsk en hij voegde er glimlachend aan toe: 'Prltsjebsk versk omtgekolsk!'
'Kwartsk tgemsk kolsk!' riep de dikkerd achter het tafeltje.
'Pardon!' zei heer Ollie. 'Ik versta u niet! Wie bent u?'
'Men noemt mij Jantje!' zei de dikke gemoedelijk. 'Kortweg Jantje! En jij bent de nieuwe Hètman, als ik het wèl heb? Mooi weer, is 't niet? Ga zitten! Een beetje warm, is 't niet? Neem plaats!'
'Er is geen stoel!' zei heer Ollie benauwd.
'Zoals je wilt!' hernam Jantje vriendelijk. 'Heb je geld bij je!'

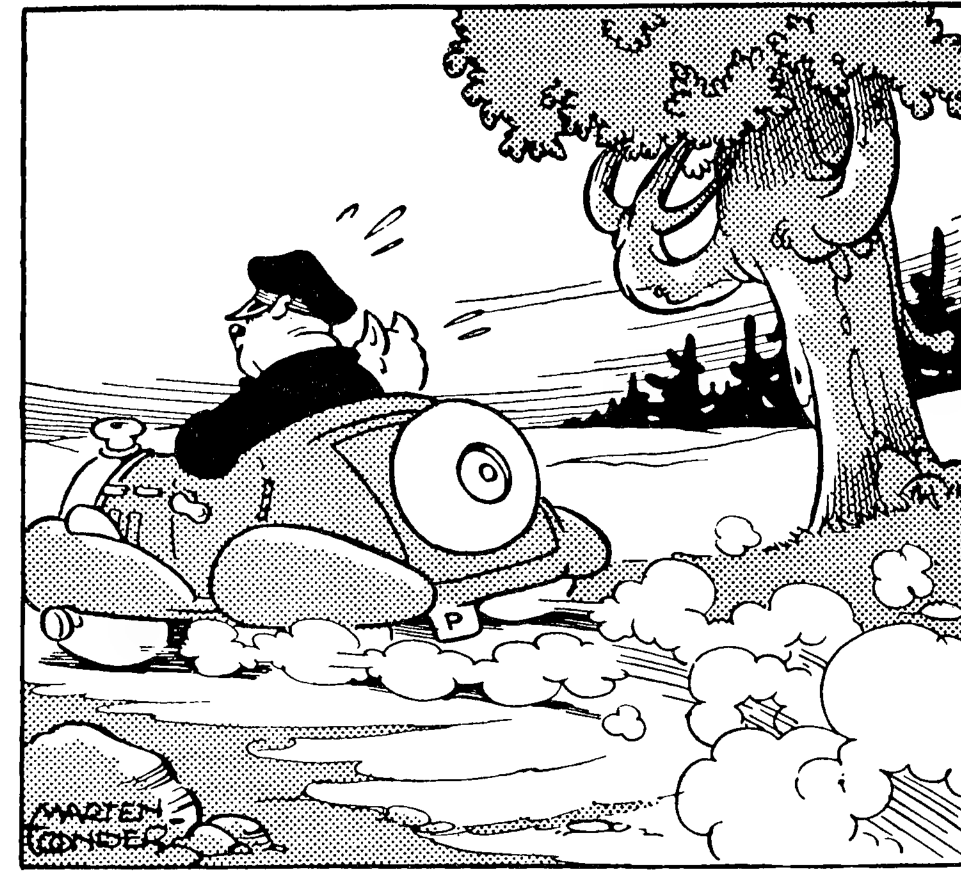

'Of ik geld bij me heb?' vroeg heer Bommel verbaasd.
'Natuurlijk! Een heer van mijn stand heeft àltijd geld bij zich! Er zijn altijd uitgaven te doen! Maar wat gaat u dat eigenlijk aan, heer Jantje?'
'Dat geld is nu van de partij!' zei Jantje. 'Het is niet goed, dat de een meer heeft dan de ander, vind je wèl? Iedereen evenveel en alles voor de partij, is 't niet?'
'Leg maarr op de tafel!' vulde de heer Prolsk aan. 'Alles! Porrtefeuille en zo! Jasje leeg maken!'
'Kijk,' hernam Jantje. 'Jij bent die minister, die de scholen wilde afschaffen en de belasting opheffen, is 't niet? Dat maakte ons op jou opmerkzaam, makker Bommel! Jij bent een goed Hètman! Jij zult de revolutie leiden en president worden, niet waar?'
'Ja zeker!' zei heer Bommel. 'De ministers ontslaan, de gevangenissen afschaffen en zo! Maar wat dat geld betreft...'
'Bravo!' riep Jantje. 'Je hebt nog een kasteel ook, is 't niet? Bommelstein, niet waar? Dat is nu ook van de partij! We zullen daar ons hoofdkwartier opslaan! Zorg, dat het morgen voor ons in orde wordt gemaakt!'
'Dàt gaat te vèr!' riep heer Ollie. 'Men kan een heer niet zijn geld en zijn huis afnemen! Ik wil niets met jullie te maken hebben! Goeden avond!'
'Eén ogenblik!' zei Jantje een sigaar opstekend. Toen stond hij op en begon zijn mouwen op te rollen.
'Het komt me voor,' sprak hij, 'dat je de beginselen van de partij nog niet goed dóór hebt. Ik zal je een lesje geven, zodat je ze niet meer vergeet! Trek je jas maar uit, makker!'

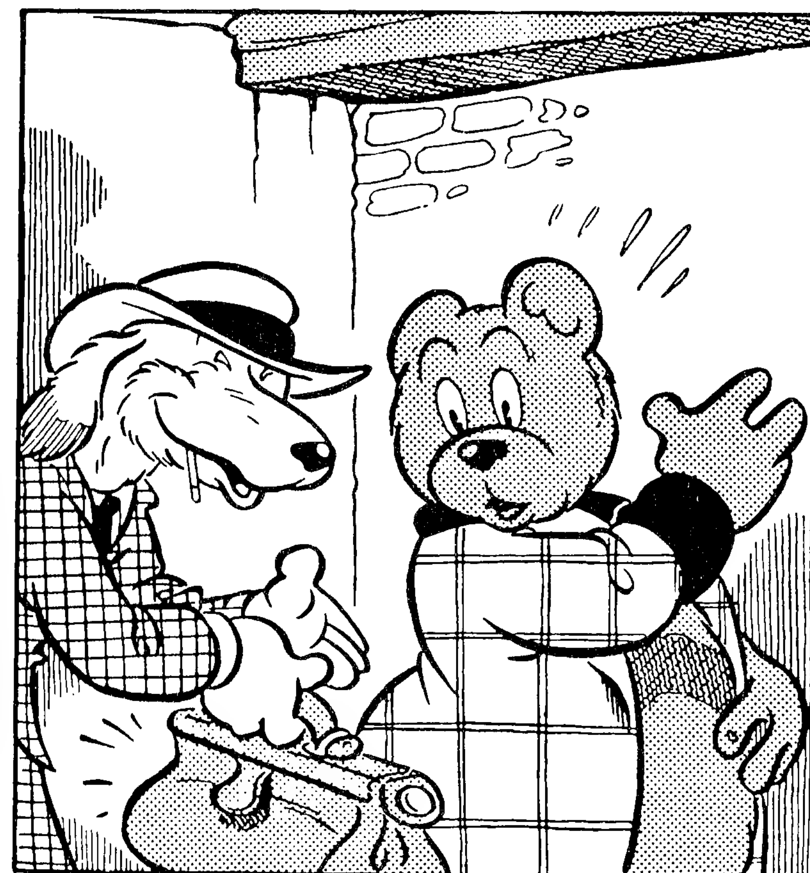
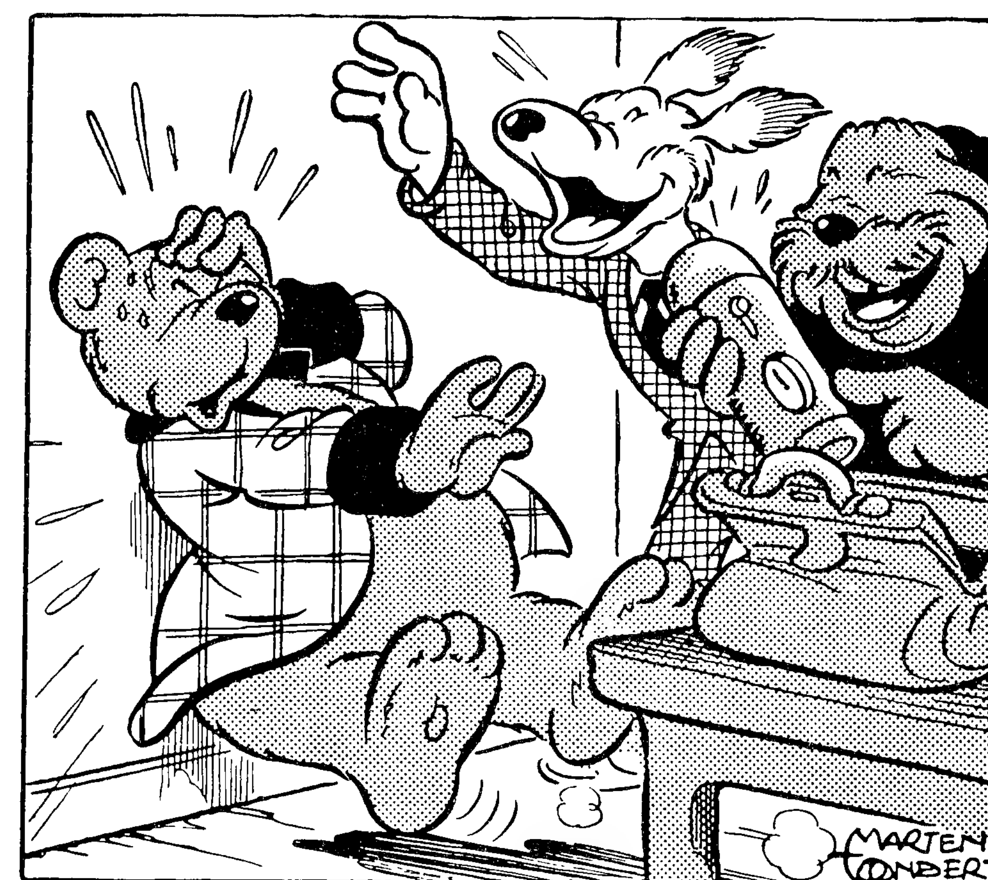
Intussen zat Tom Poes bij de ingang van slot Bommelstein en wachtte op de terugkomst van zijn vriend. Het duurde lang, dat wachten. De nacht verstreek en de zon rees boven de kim, maar er verscheen niemand.
'Ik begrijp het niet!' dacht Tom Poes. 'Ik heb gewenst, dat heer Ollie in vrijheid gesteld zou worden, maar ik merk er niets van! Het is mogelijk, dat hij wèl in vrijheid is gesteld, maar ergens wordt opgehouden. Het is verder ook nog mogelijk, dat hij wéér in de een of andere narigheid zit. En ten slotte zou het ook best kunnen, dat die talisman niet heeft gewerkt! Ik vertrouw dat ding niet en ik wilde wel, dat we het nooit hadden gezien. Er komt alleen maar narigheid van en dat is natuurlijk ook de reden, dat die namaak-baron hem niet voor zichzelf gebruikte!'
Hij bekeek de glazen knikker peinzend. 'Hm!' mompelde hij, 'het duurt me te lang! Er is iets met heer Ollie gebeurd! Ik zal hem maar uit de ellende proberen te halen!'
Hij stak de Talisman omhoog.
'Ik wens te zijn, waar heer Bommel is!' riep hij.
Maar er gebeurde niets. Ten minste niet direct.
'Het ding werkt niet!' bromde Tom Poes. 'Hoewel...! vaak merk je niet eens, dat hij werkt en gaat het heel gewoon! Ik zal nog maar even wachten!'
Op dat moment stopte er, met een krijsend gepiep van remmen een auto om de hoek en de commissaris van politie, Bulle Bas, stapte er uit.

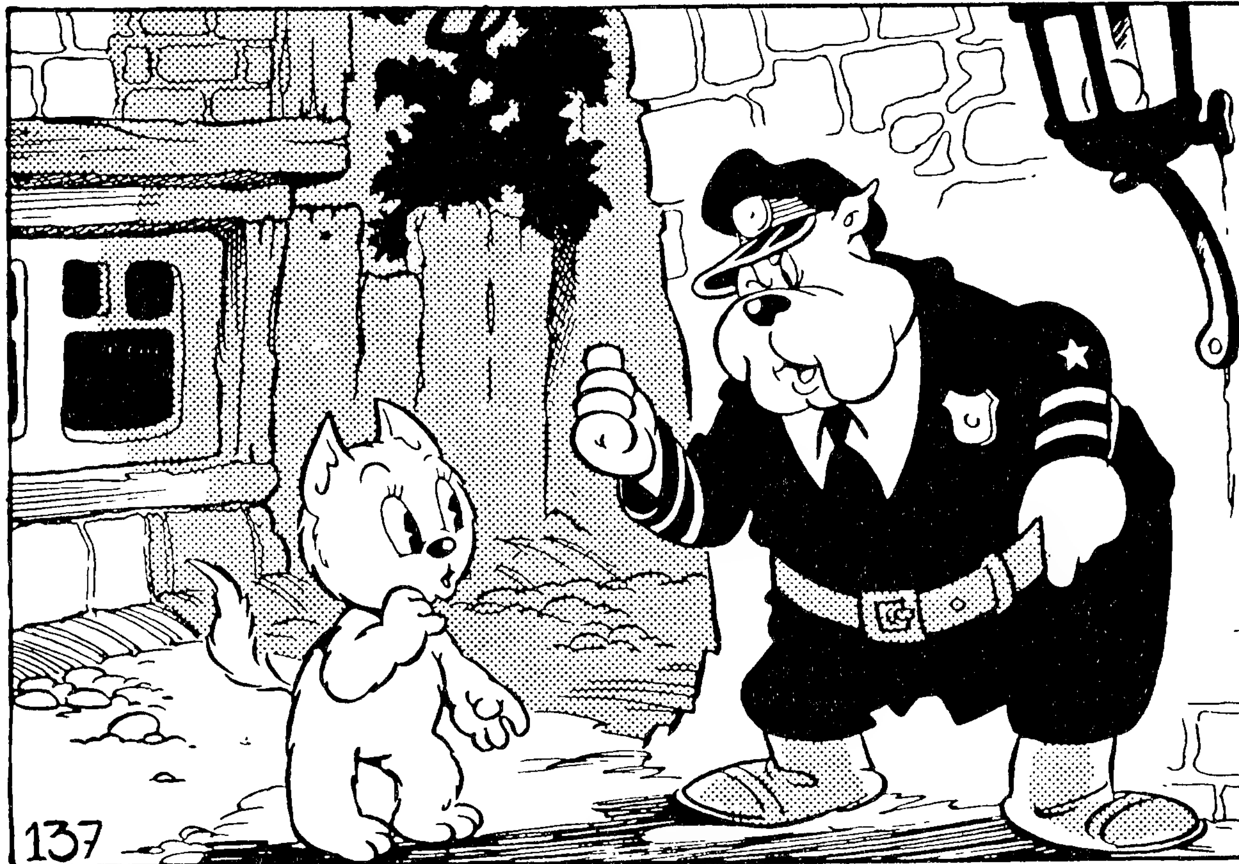

'Dat treft!' zei de commissaris. 'Tom Poes! Hm! Jòu moet ik net hebben!'
'Wel, dat kan!' zei Tom Poes. 'Ik zit hier toch maar te wachten en niets te doen. Waarmee kan ik u helpen?'
'Je hebt al eens meer iets voor me opgeknapt!' zei de commissaris. 'D'r zijn van die dingetjes, die de politie zelf moeilijk kan doen! Hm! De politie kan het natuurlijk wel... Je moet niet denken, dat de politie een stelletje kwajongens zijn, zoals in die voddige detectiveboekjes altijd staat... begrijp me goed!'
'Ja, ja!' zei Tom Poes. 'Ga verder, commissaris!'
'Wel', hernam de commissaris, 'er is in dit land een partij aan het werk, die zich de 'Gorgonisten' noemt. Wel es van gehoord?? Hm, goed! Die lui zijn lastig, als je vat wat ik bedoel! Maken herrie! Zijn niet tevreden met de wereld, zoals die bestuurd wordt, denken, dat ze het zèlf beter kunnen. Vat je wel? Volg je me? Hm, goed! Daar is geen bezwaar tegen, maar de laatste tijd worden ze lastig, vat je? Ontvoeren allerlei hoge omes, schrijven dreigbrieven, stelen documenten, spionneren, leggen bommen neer en zo! En nu zoeken we iemand, die die bende eens gaat verkennen. Een soort spion, vat je?' 'Goed, Top!' riep Tom Poes. 'Die spion ben ik! Waar wonen die Gorgonisten?' 'Kom maar mee!' zei de commissaris. 'Terwijl we rijden kunnen we verder praten!'
En even later reed de auto in snelle vaart in de richting van Rommeldam.

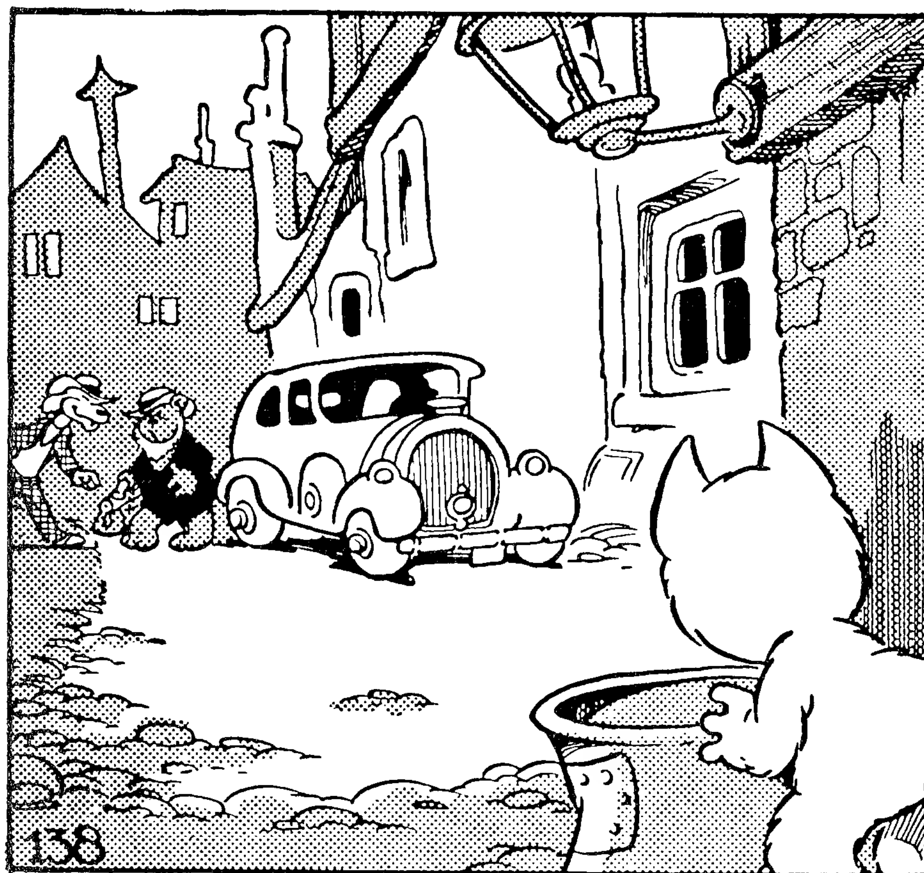
Maar om op heer Bommel terug te komen, die had het niet gemakkelijk. De grote vreemdeling, die voorgaf Jantje te heten, had zijn mouwen zorgvuldig opgerold en trad dicht op heer Ollie toe.
'Een klein lesje, zou je geen kwaad doen!' sprak hij glimlachend.
'Je hebt nog niet veel kijk op onze plannen, is 't niet? Je zou nog wel iets moeten leren, hè? Denk je ook niet?'
'Blijf van mijn oor af!' piepte heer Bommel. 'Met z'n tweeën durven jullie, hè? Twee tegen één! Jullie zijn geen heren! Bah!' Jantje lachte schaterend. 'Met z'n tweeën?' riep hij. 'Oho! Ik kan het met m'n pink alléén af! Jij, lappen teddybeer! Maar ik zal je nog één kansje geven! Je kasteeltje is voor ons, niet waar? En je centjes zal je aan ons geven, niet waar? Alles voor de partij, hè? Is 't niet? Bedenk, dat de politie je zoekt, m'n jongen! Wij zullen je beschermen als jij ons helpt, voel je wel?'
'Au!' riep heer Bommel. 'Ik voel het!'
'Dat is mannentaal!' zei Jantje tevreden. 'Geef hem nu het koffertje. Prebl!' 'Hierrr kofferrtje!' zei Prebl Prolsk.
'Mooi leerren kofferrtje!' 'Zéér fraai!' vulde Jantje aan. 'Jij moet dat koffertje in de hal van het postkantoor zetten, vat je! Je krijgt een vermomming en een auto van ons, er is niets aan!'
'W-wat is dat voor een v-valies?' stotterde heer Ollie. 'Waarom moet ik dat d-d-daar n-neerzetten?'
'Kijk maar,' zei Jantje. Hij opende de tas en haalde er een grote, grijze bom uit. 'Een tijdbom!' verduidelijkte hij lachend.
'Opblazen!' vulde Prebl schaterend aan. 'Postkantoortje opblazen! Boem!'
Maar heer Ollie lachte niet, hij viel flauw.

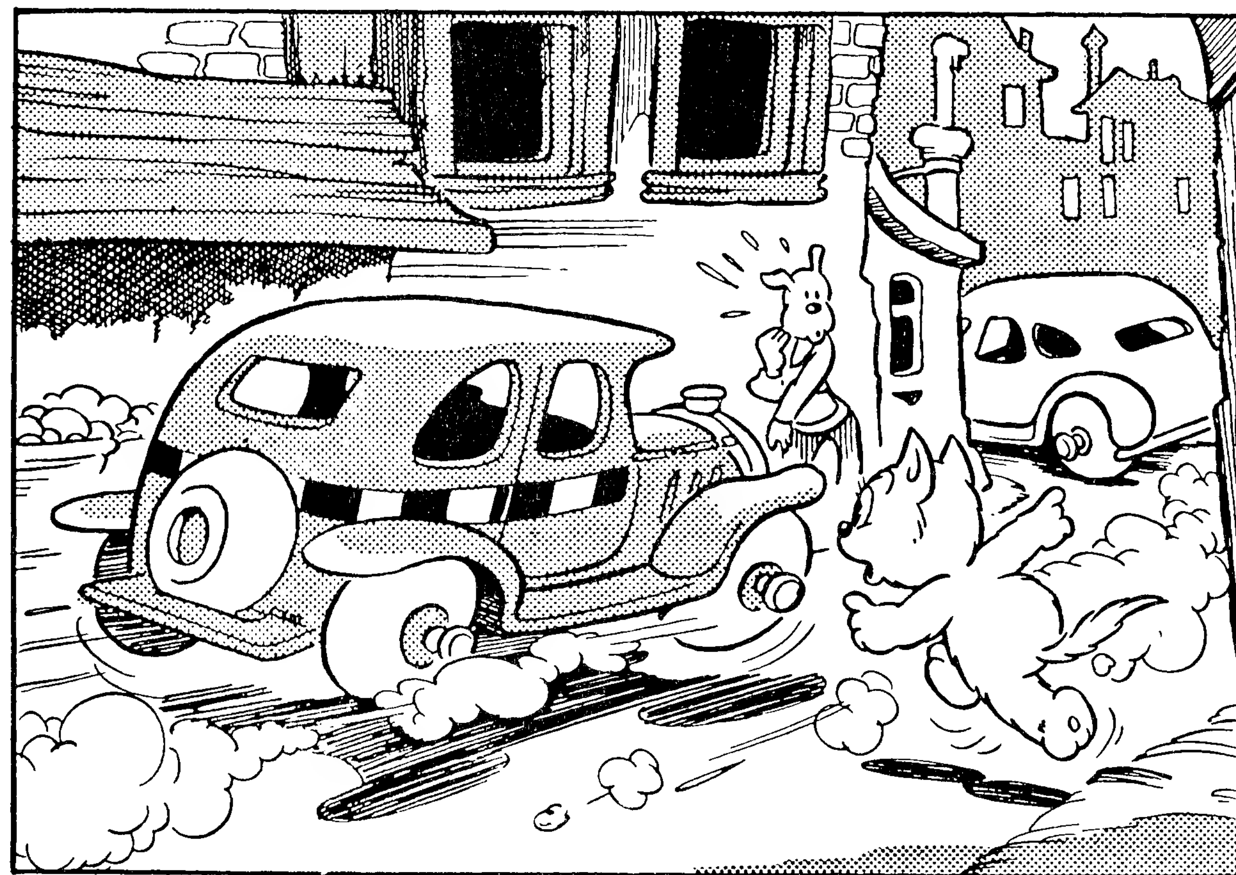
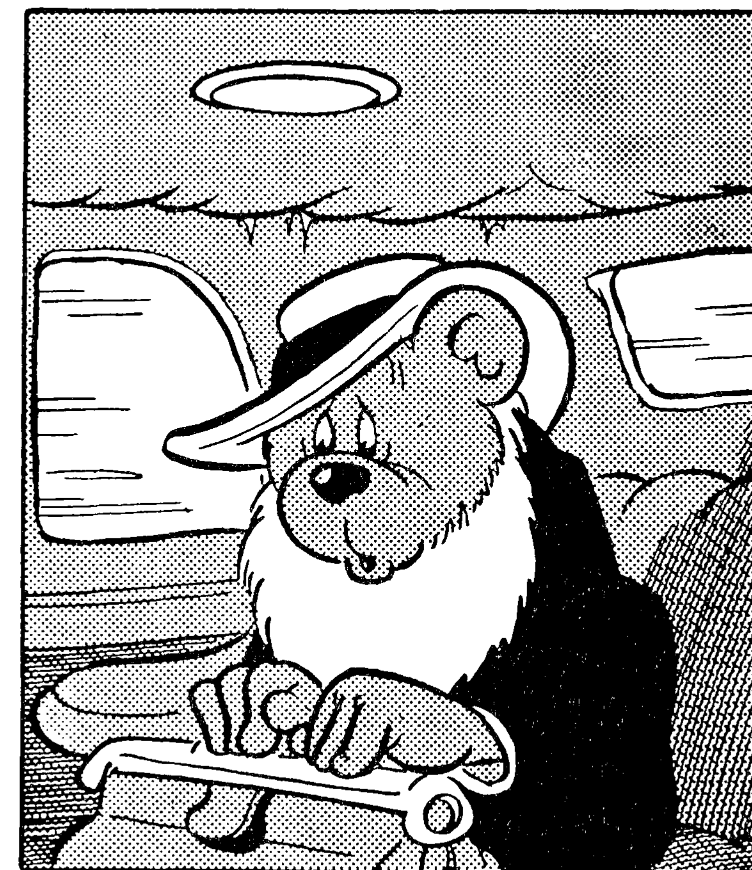

Commissaris Bulle Bas bracht Tom Poes naar het armoedigste en oudste stukje van de fraaie stad Rommeldam.
'Verder ga ik niet mee!' sprak hij. 'Hm, mijn verschijning is hier niet bemind en bovendien moet jij niet met mij gezien worden, vat je? Ik weet trouwens niet, waar het hoofdkwartier van die Gorgonisten is, dat moet je zèlf maar uitvinden. Maar het is in deze buurt. Zóveel weet ik er wel van. En nu: geluk er mee! Als je iets ontdekt hebt, hoor ik het wel van je. Wees voorzichtig!'
Bulle Bas liep met dreunende passen naar zijn autootje terug en reed weg, terwijl Tom Poes op zijn gemak een nauw straatje in slenterde.
'Moeilijk werk!' dacht Tom Poes. 'Ik weet niet hoe en waar ik moet zoeken en wat ik zoek, weet ik ook al niet! Ik heb gewenst om bij heer Ollie terecht te komen en ik denk, dat Bulle Bas daarom bij me kwam... maar véél vertrouwen heb ik in die talisman nu juist niet!!'
Op dat moment ging er piepend en krakend een deurtje open, niet ver van Tom Poes vandaan, en een in het zwart geklede gedaante stak een hoofd met een machtige flambard er op naar buiten. Dat hoofd keek op een zéér verdachte manier om zich heen en sloop toen de straat op, een klein valies mèt zich torsend.
'Dat lijkt me niet pluis!' dacht Tom Poes. 'Die vreemdeling heeft een slecht geweten! Ik ga hem in de gaten houden!'

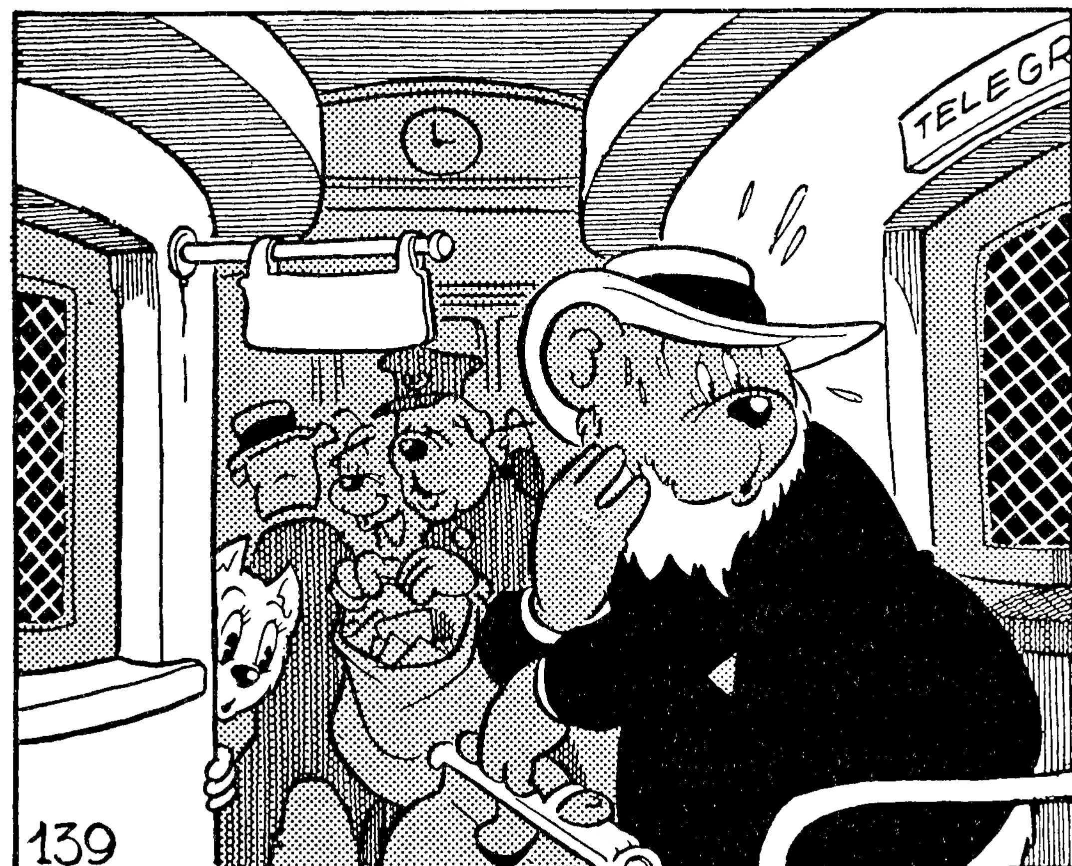
Tom Poes liep achter de zwarte vreemdeling aan, sluipend van portiek naar portiek, zodat hij niet gezien werd. Op de hoek van het straatje stond een auto te wachten en toen de verdachte gedaante naderde, sprong er iemand uit en opende het portier. Tom Poes naderde onder dekking van een vuilnisemmer en spitste zijn oren. En omdat het een stille zomermiddag was en er geen verkeer door het steegje kwam, kon hij woordelijk verstaan wat ze zeiden.

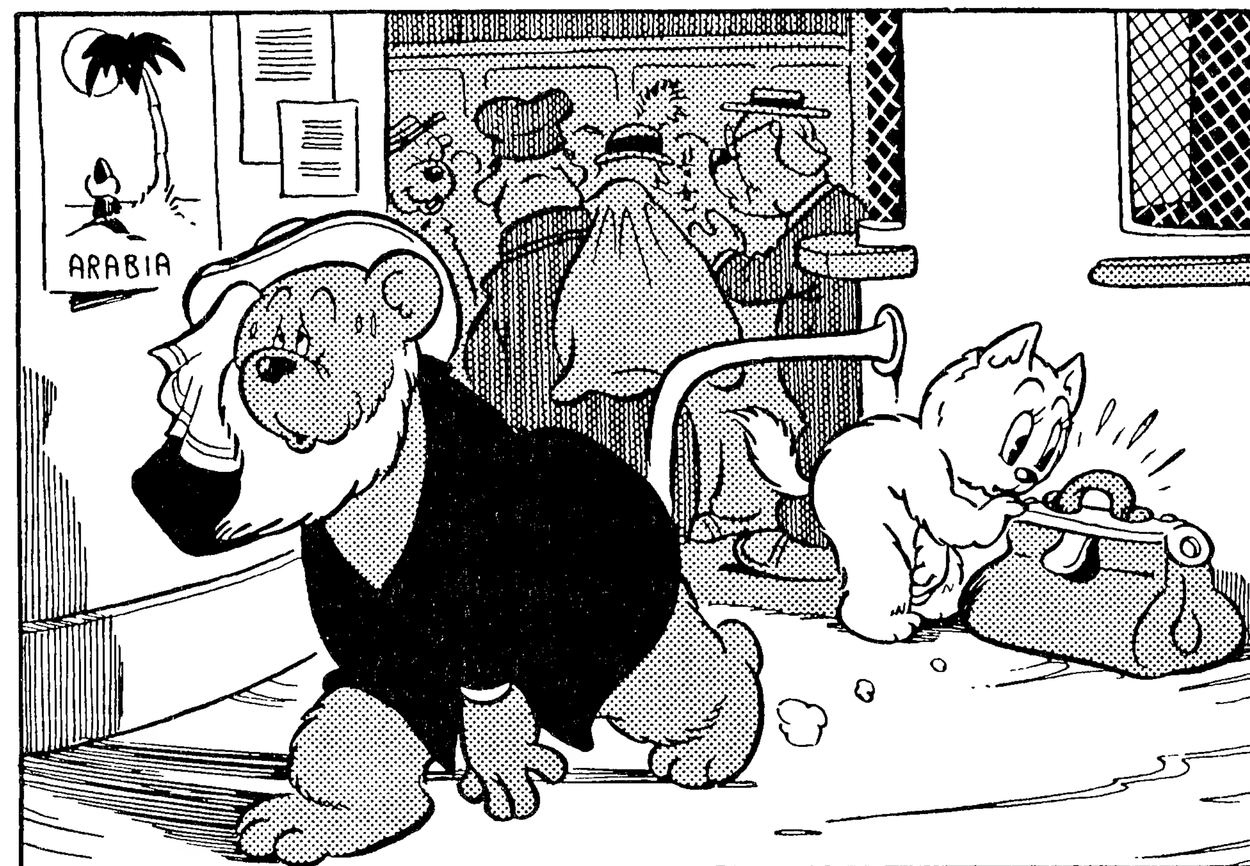
'Voorrrzichtig met je kofferr, makkerrr!' zei de vreemde met het ruitjespak. 'Laat hem niet vallen, hahahaha! Stap in, dan verrrtrrrekken we!'

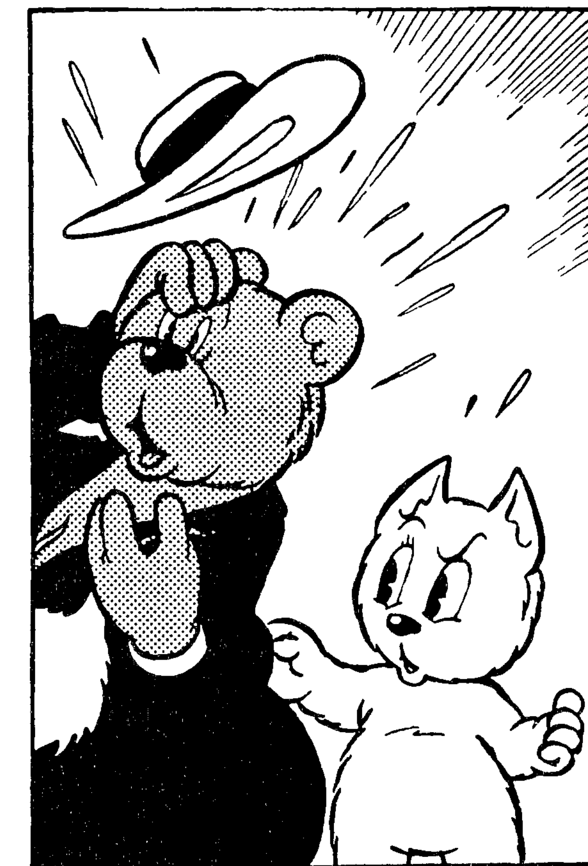
'Ikkik... eh hebben g-geen z-zin...' sprak de ander, doch hij werd in de auto geduwd voordat hij uitgesproken was. Het portier klapte dicht en het voertuig suisde weg. Tom Poes holde uit zijn schuilhoek te voorschijn en had het geluk een taxi tegen te komen.

'Ho!' riep Tom Poes. 'Ik moet achter die auto daar aan! Volg hem! Je krijgt dubbel betaald als je hem inhaalt!' De achtervolging begon en Tom Poes zag tot zijn genoegen, dat hij langzaam op de verdachte vreemdeling won.

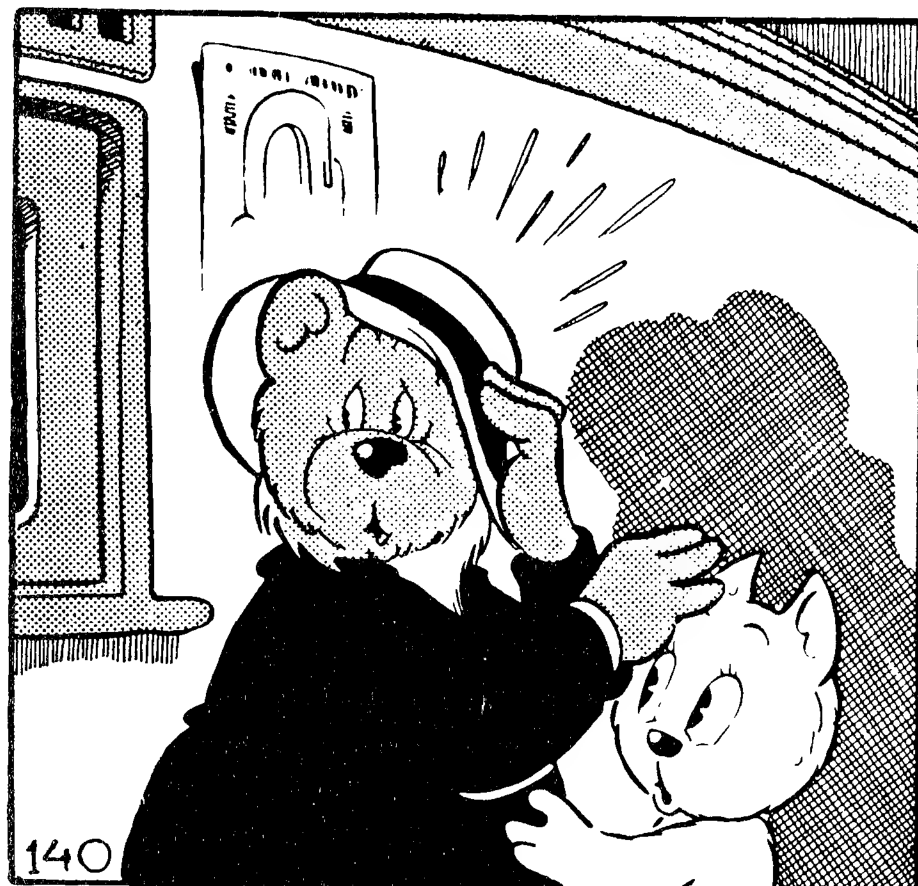
Die zat intussen in elkaar gedoken op de achterbank van zijn hotsende auto en omklemde zijn koffertje. De zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd en zijn ogen dwaalden onrustig rond, terwijl zo nu en dan een benauwde zucht zijn baard deed fladderen. Het was duidelijk te zien, dat hij zich niet op zijn gemak voelde...

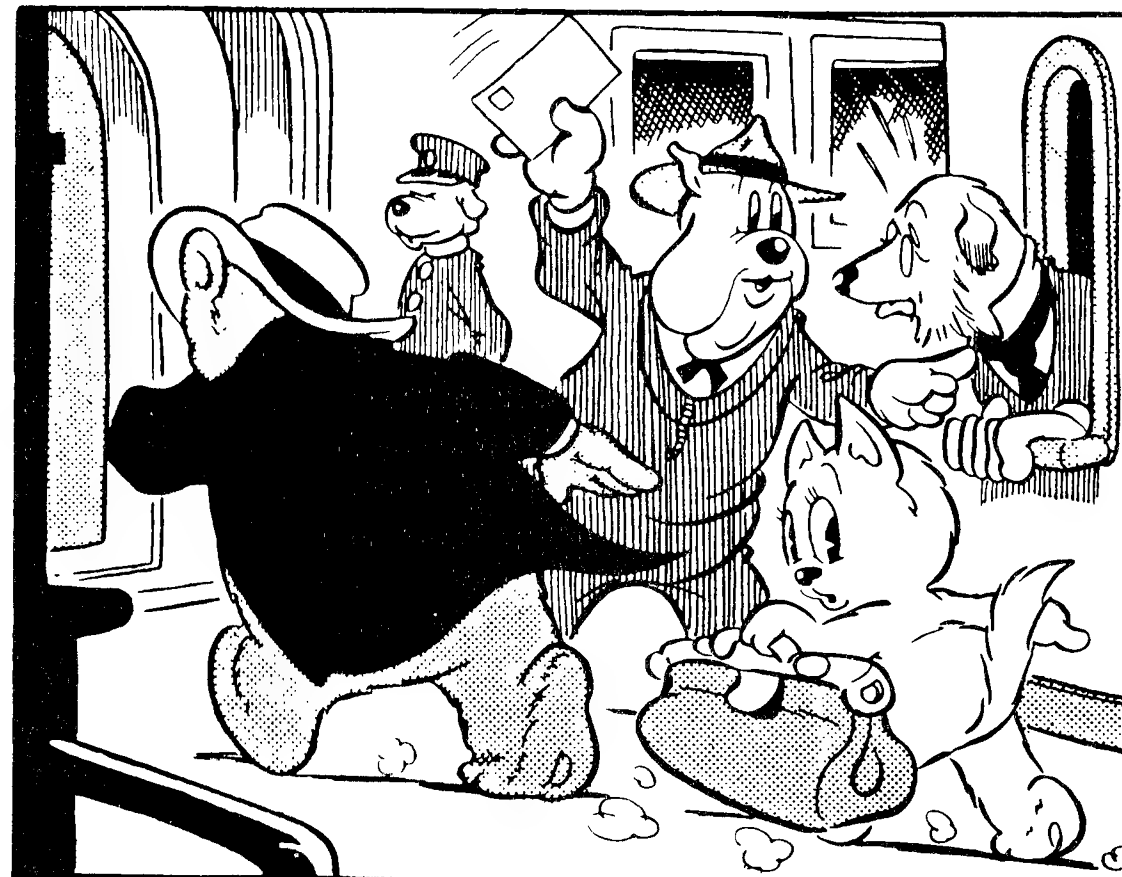
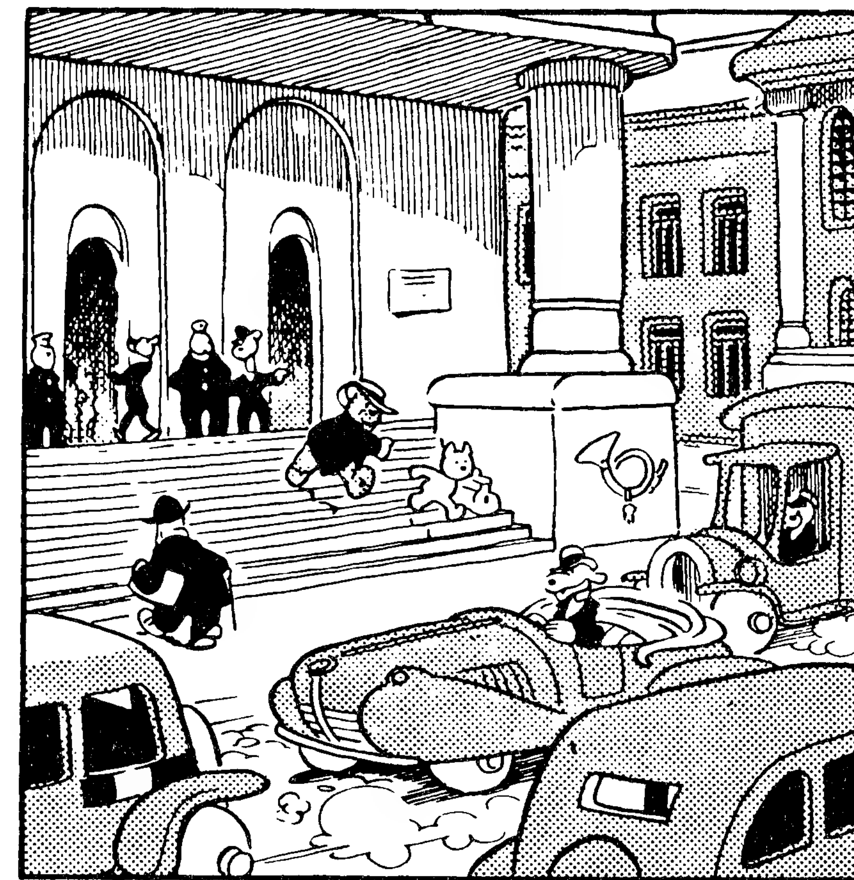

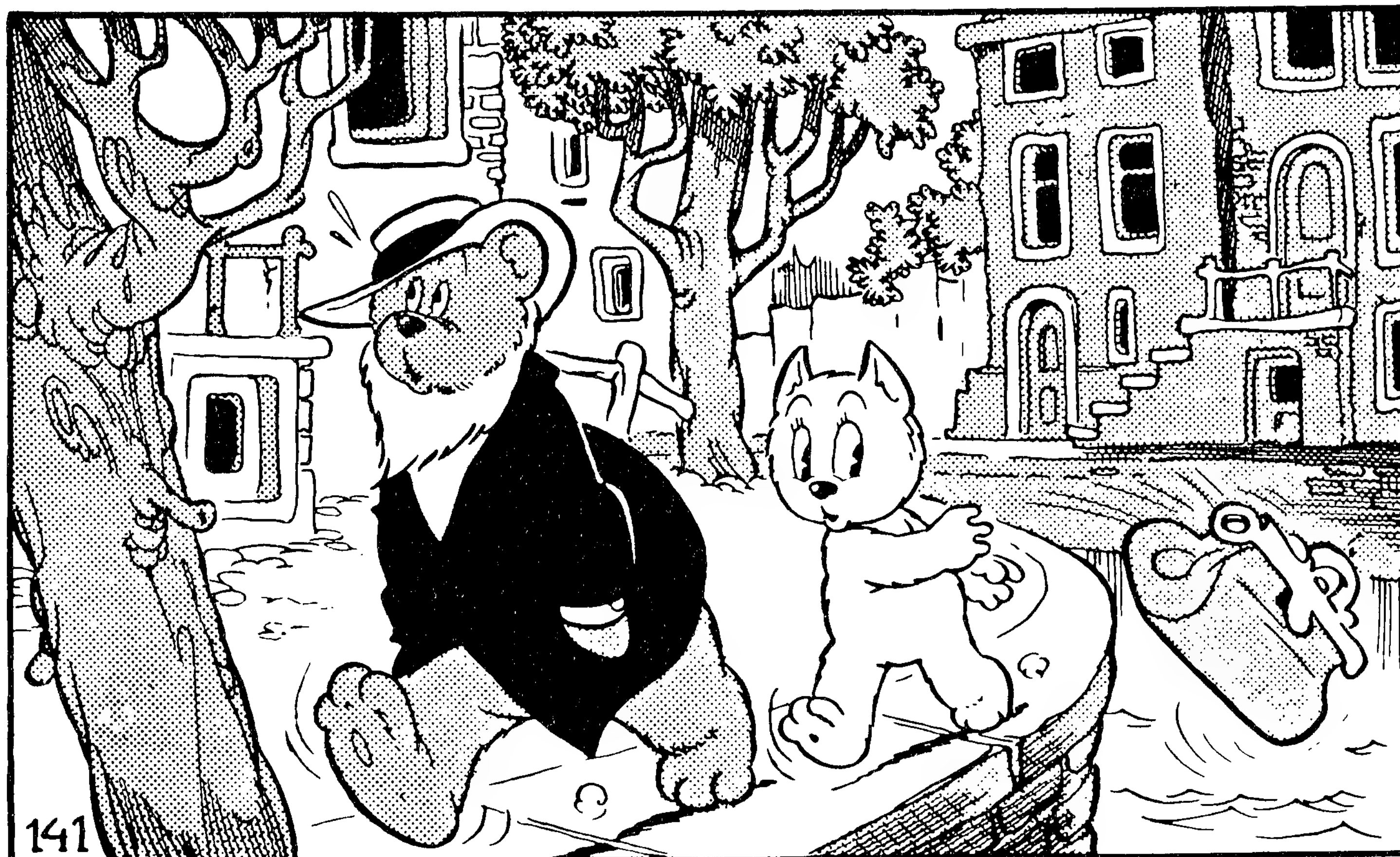
De taxi van Tom Poes stopte vóór het postkantoor van Rommeldam, vlak achter de wagen van de verdachte vreemdeling.
'Wacht hier op me!' riep Tom Poes tegen de chauffeur, terwijl hij uit de taxi sprong en achter de ander aanrende.
Het was niet moeilijk om de breedgerande hoed en de baard in de gaten te houden en Tom Poes schuifelde tussen de menigte door, achter de zwarte jas aan, naar een min of meer verlaten gedeelte van het postkantoor, waar de loketten gesloten waren en waar de ambtenaren aan de tafel tric-trac en domino zaten te spelen.
Daar hield de ongure gedaante halt. Hij zuchtte, keek spiedend om zich heen, sloot toen zijn ogen en zette zijn koffertje neer. Daarna schuifelde hij met grote snelheid een gang in. Tom Poes schoot naar het valies toe en bukte zich er onderzoekend overheen.
Uit het binnenste van de tas klonk een zacht, regelmatig getik. 'Nèt wat ik dacht!' mompelde Tom Poes. 'Een helse machine! Een bom!'
Hij sprong achter de eigenaar van de tas aan en tikte hem op de schouder. 'Héla!' riep hij. 'Wacht eens even! Waarom...'
Maar de vreemdeling schrok zo verschrikkelijk, dat hij een gil gaf als een locomotief en alles overstemde.
'Ik zal het nooit weer doen!' piepte hij, zijn baard afrukkend. 'Heer Ollie!' riep Tom Poes.

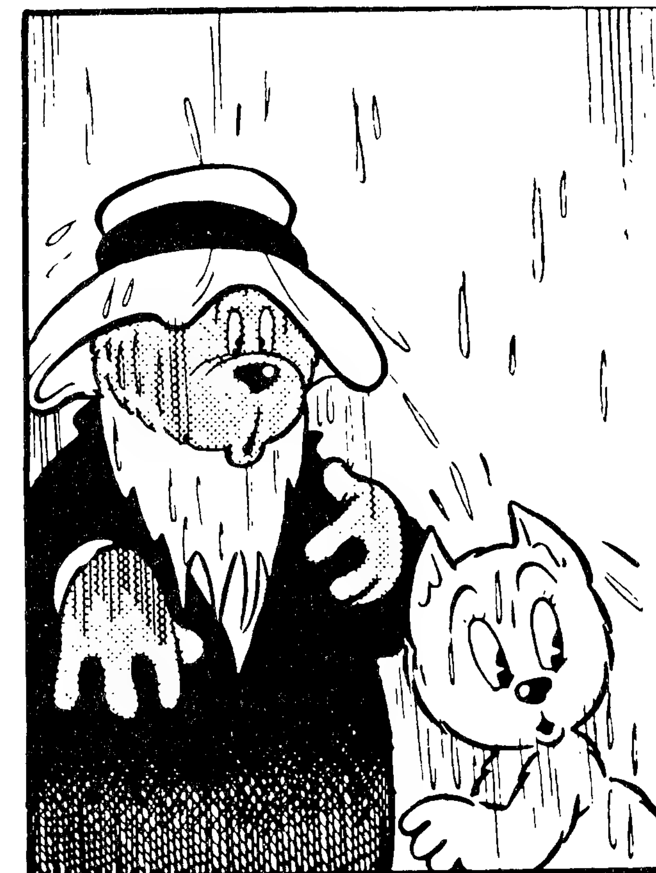

'Heer Bommel!' zei Tom Poes, 'Bent ù het?'
'Ssssst!' siste heer Ollie, zijn hoed voor zijn gezicht trekkend. 'Laat nniemand hettet hoor... horen! Ikkik...'
'Kom mee, naar buiten!' zei Tom Poes. 'We kunnen hier niet blijven staan! Weet u wat er in dat koffertje zit?'
'Een b-bom!' hakkelde heer Bommel. 'Zit 'n bom in... och... och... wat ben ik ongelukkig!'
'Juist!' zei Tom Poes. 'Een tijdbom om precies te zijn. En wanneer ontploft dat ding?'
'V-vijf m-minu-minuten!' zei heer Ollie. 'Over vijf minuten... W-w-wat moet ik doen?!!'
'Kom mee!' siste Tom Poes. 'Loopt u voorop, ik zal met die koffer achter u aan gaan. Vlug! We hebben geen tijd te verliezen!'

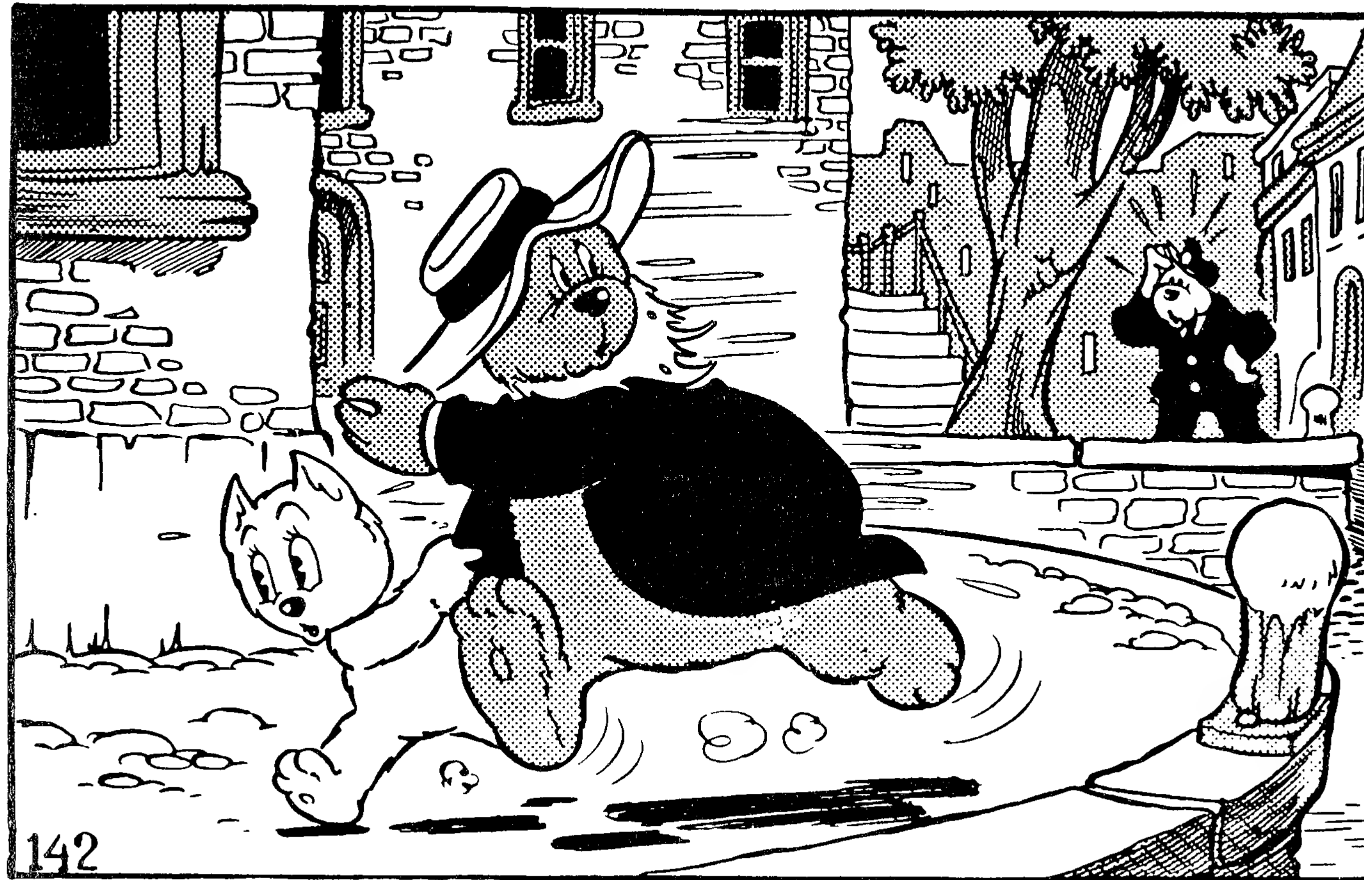
Heer Bommel begon te rennen, Tom Poes greep het tikkende valies en holde er achter aan en zo ging het naar de uitgang toe. Het scheen Tom Poes toe, dat het postkantoor onmetelijk groot was en dat het minuten duurde vóór de buitenlucht in zicht kwam. Maar dat was alleen omdat het uurwerk van de bom rustig voorttikte en ieder ogenblik kon ontploffen. Maar eindelijk stonden ze toch buiten. 'Rechts af!' riep heer Bommel, al rennende. 'Daar l-links s-s-staat... Pr... probbel prebbel... Prebbel Po- prop... of hoe die heet op me te wachten! Hij mag ons niet zien!'
Tom Poes begreep niet waar het over ging, maar hij gehoorzaamde en sloeg rechts de hoek om.
Intussen tikte de bom maar verder...

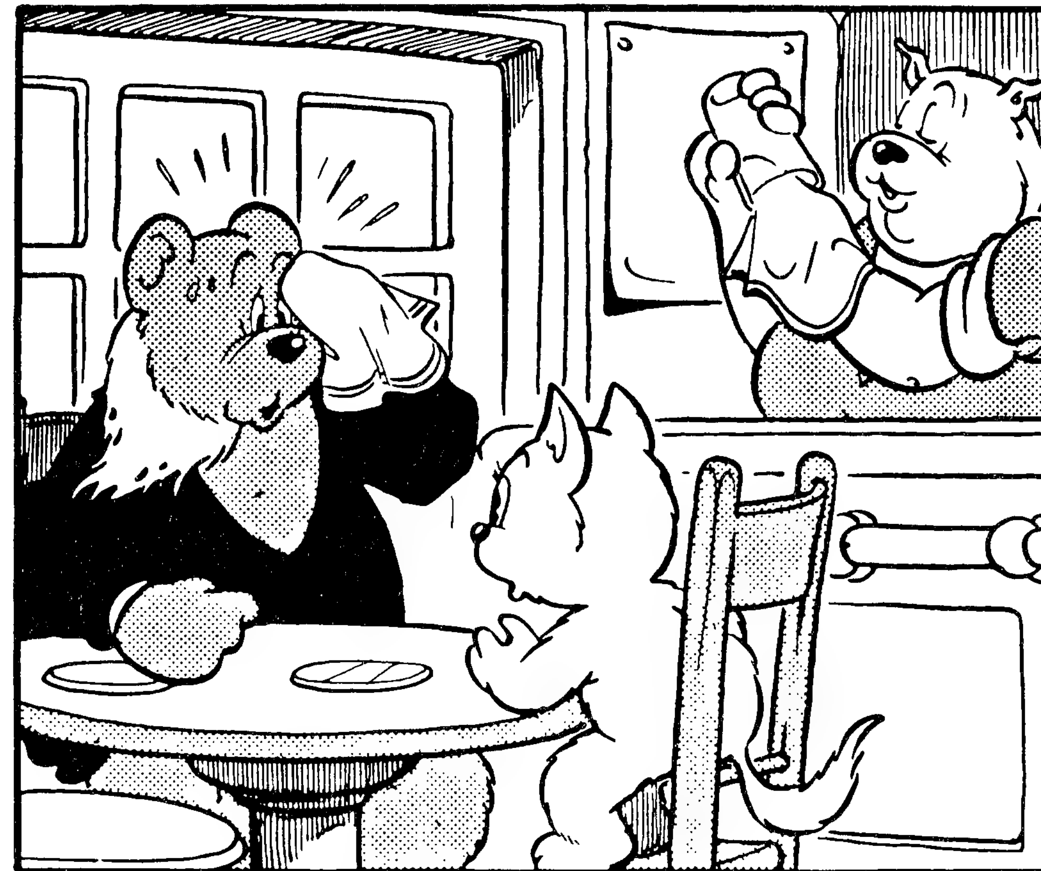
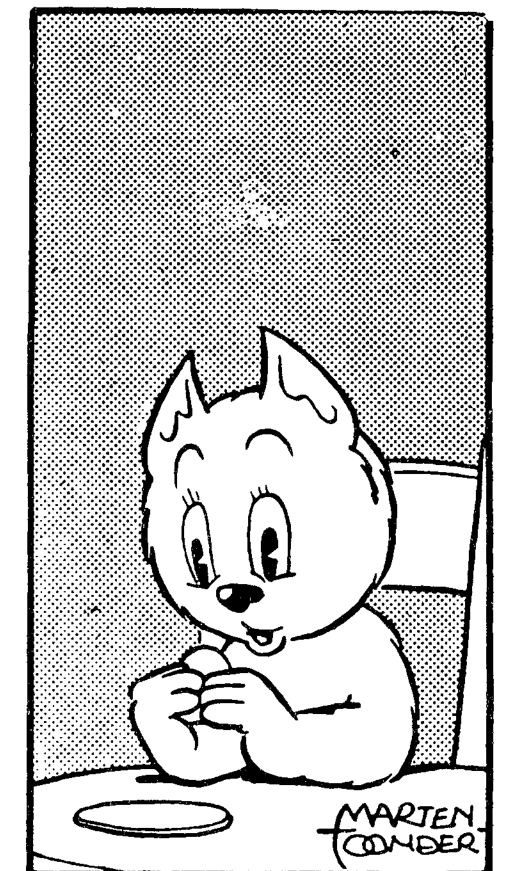

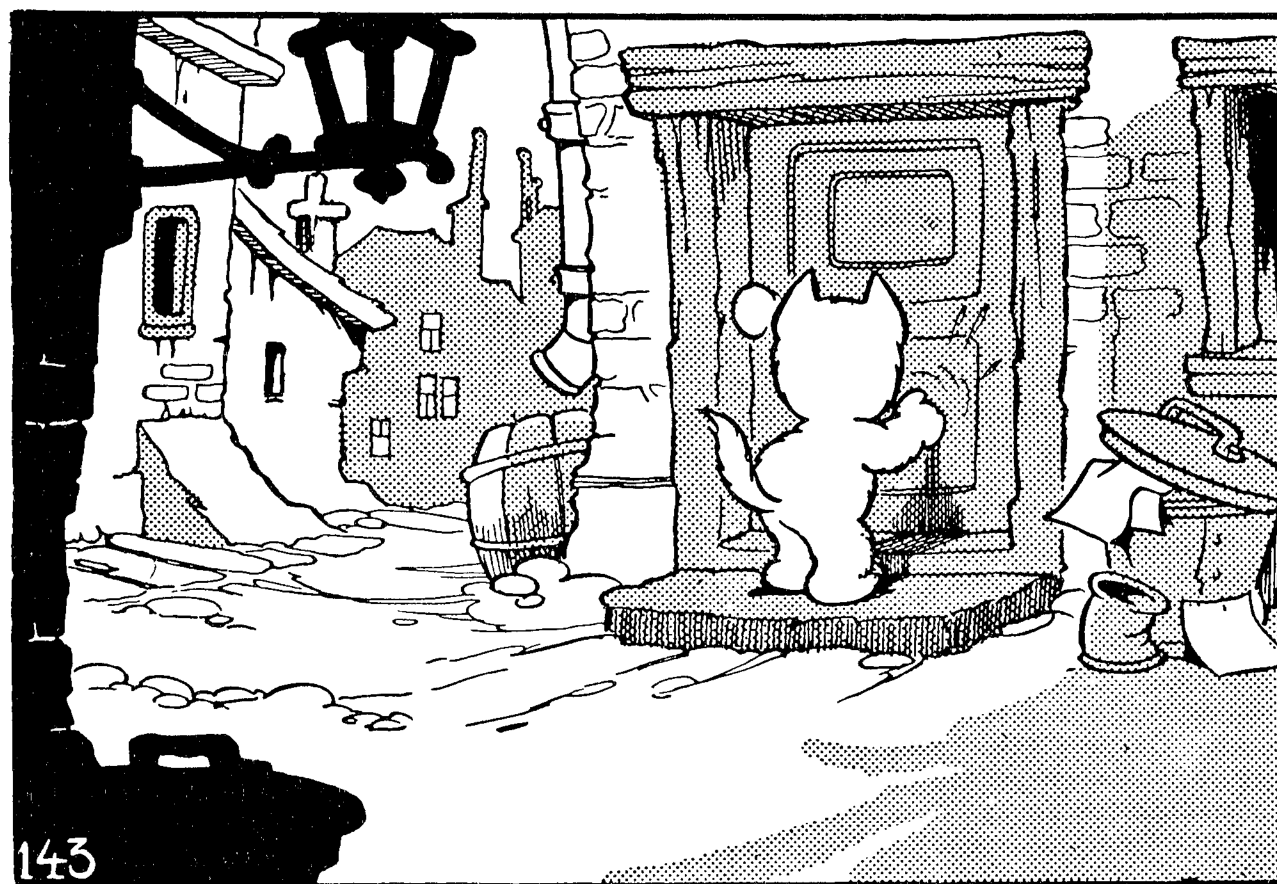

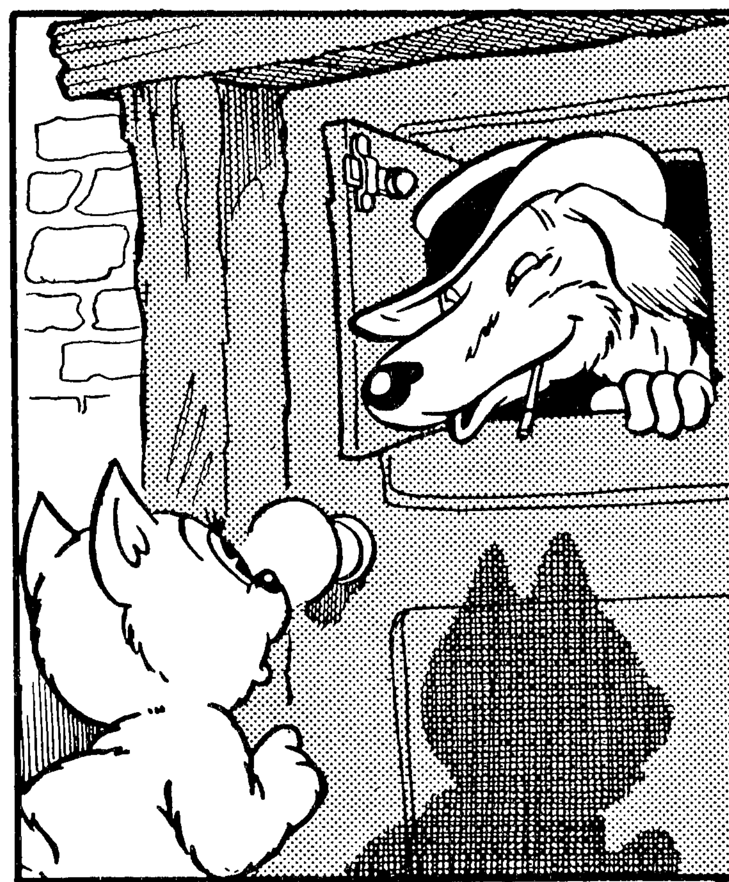
'We moeten die tas kwijt!' zei Tom Poes gehaast. 'Daar verderop is een gracht, daar kunnen we hem in gooien, zonder dat de hele stad wordt opgeblazen! Vlug heer Ollie! Ik begrijp niet, hoe u aan die helse machine komt en waarom u dat ding in het postkantoor wilde neerzetten! Als ik er niet geweest was, was alles er aan gegaan! U liep rustig weg!'
'Wel ja!' mompelde heer Ollie. 'Nog verwijten ook! Iedereen is lelijk tegen me! Iedereen laat me in de steek. Alsof ik het helpen kan...'
Op dat moment hadden ze de walkant bereikt en gooide Tom Poes het valies in de gracht. Het was precies op tijd, want de vijf minuten waren om. Er klonk een doffe knal onder water en grote fonteinen stegen omhoog. Er ontstonden hevige golven, alsof de zee plotseling tussen de kademuurtjes drong, en het water ketste en kletterde en klaterde op de wal.
Tom Poes en heer Bommel kregen de volle laag, er bleef geen draad en geen haartje aan hen droog.
'Blubbeb... bl... blub... blah... bah!' sprak heer Bommel, toen hij weer iets zien kon. Hij spuwde wat kroos uit en begon zijn namaakbaard uit te wringen.
'Bah!' hernam hij. 'Dat was geen manier, Tom Poes! Had je dat valies niet beter ergens anders kunnen deponeren? Bah... Blub... brr! Géén manier om een heer van mijn stand...'
'Stil!' zei Tom Poes boos. 'U bent een domme, dikke Beer! We moeten voort, we kunnen hier niet blijven! Wees blij, dat ik u van die bom heb afgeholpen, zonder ongelukken te maken!'

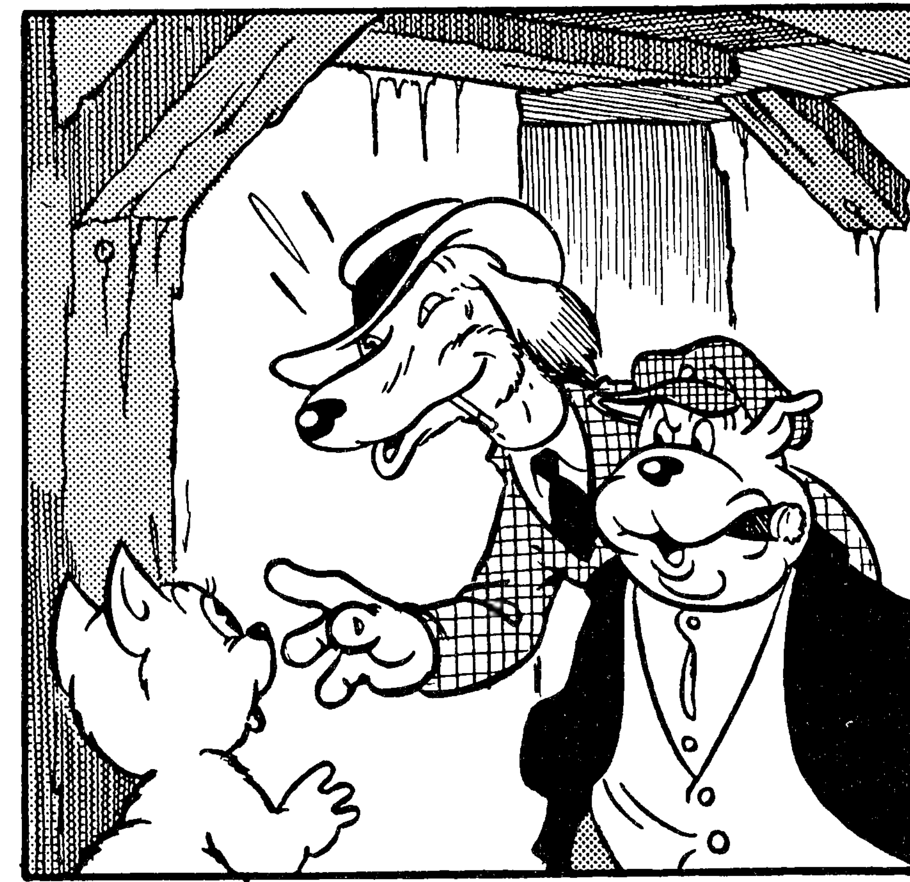

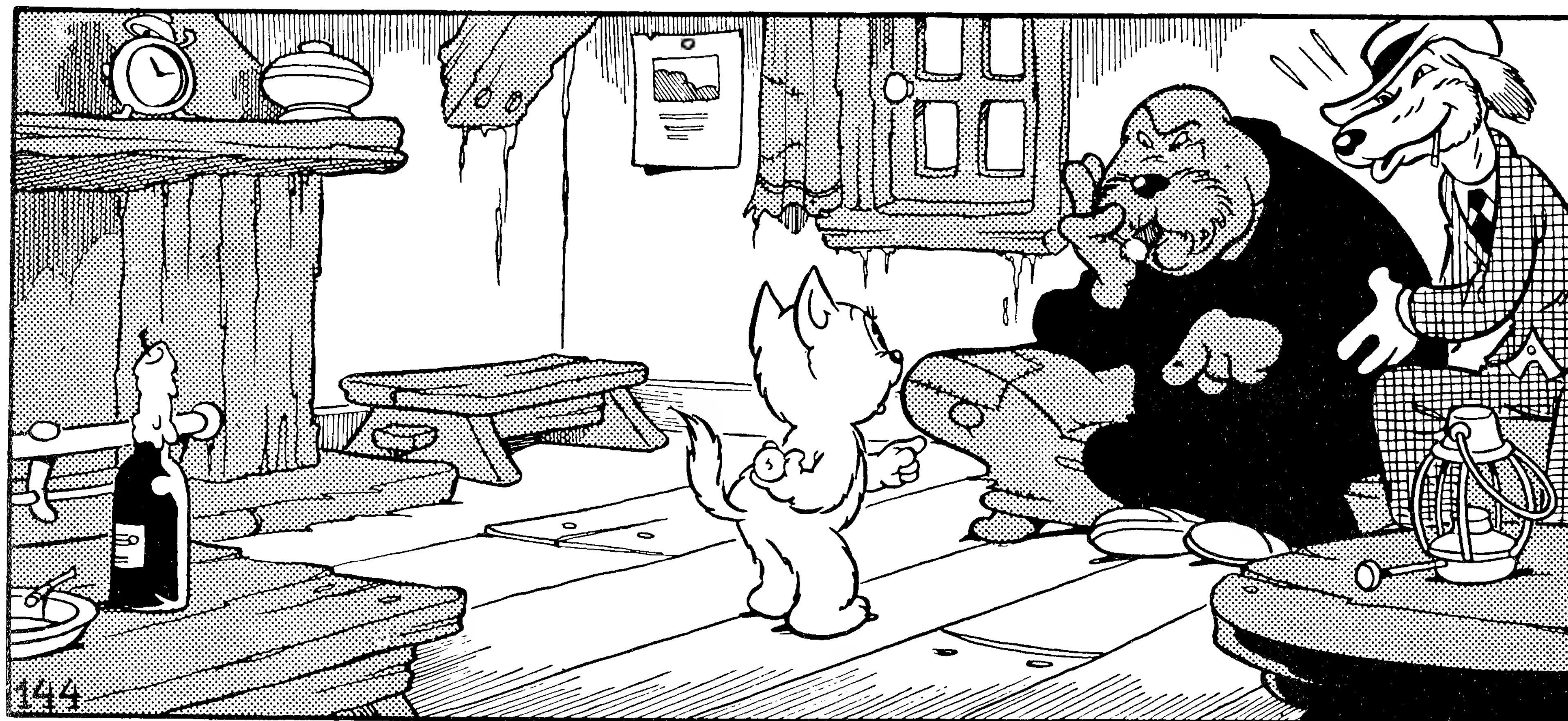
Tom Poes trok heer Ollie mee en rende met hem de gracht langs. Het was trouwens maar nèt op tijd, want er verscheen een politie-agent, die nieuwsgierig naar de watermassa's op de kade keek en nadenkend onder zijn pet krabde.
Zij sloegen een zijstraatje in en Tom Poes duwde heer Ollie een klein café binnen. Daar was niemand dan een dikke waard, die kalm zijn glazen poetste, zodat het er naar uitzag, dat ze rustig zouden kunnen praten.
'Zo!' zei Tom Poes. 'Vertel maar op, heer Bommel! Hoe kwam u aan die bom en aan die baard en die hoed en alles?!'
'Kijk, dat zit zo!' zei heer Bommel, zijn natte hoed op de grond petsend. 'Ik ben bezig Hètman te worden, zie je?'
'Wàt te worden?' vroeg Tom Poes verschrikt.
'Hètman!' legde heer Ollie uit. 'President! Er komt revolutie!' Hij liet zijn stem dalen en vertelde het hele verhaal van zijn bevrijding en van zijn geld en van zijn kasteel en van Prebl Prolsk en van Jantje en alles.
'Ik ben een ongelukkig heer, Tom Poes!' besloot hij. 'Alles loopt mij tegen! Ik wil niets met die kerels te maken hebben... dat is niets voor iemand van mijn stand. Maar wat wil je? Wat kan ik doen?'
'Alles komt door die Talisman!' zei Tom Poes. 'Dat ding is de oorzaak van alle ellende! Ik heb een plan! Ik heb opdracht om die partij van u onschadelijk te maken en dat ga ik met die talisman doen! Wat is het adres van die lui?'

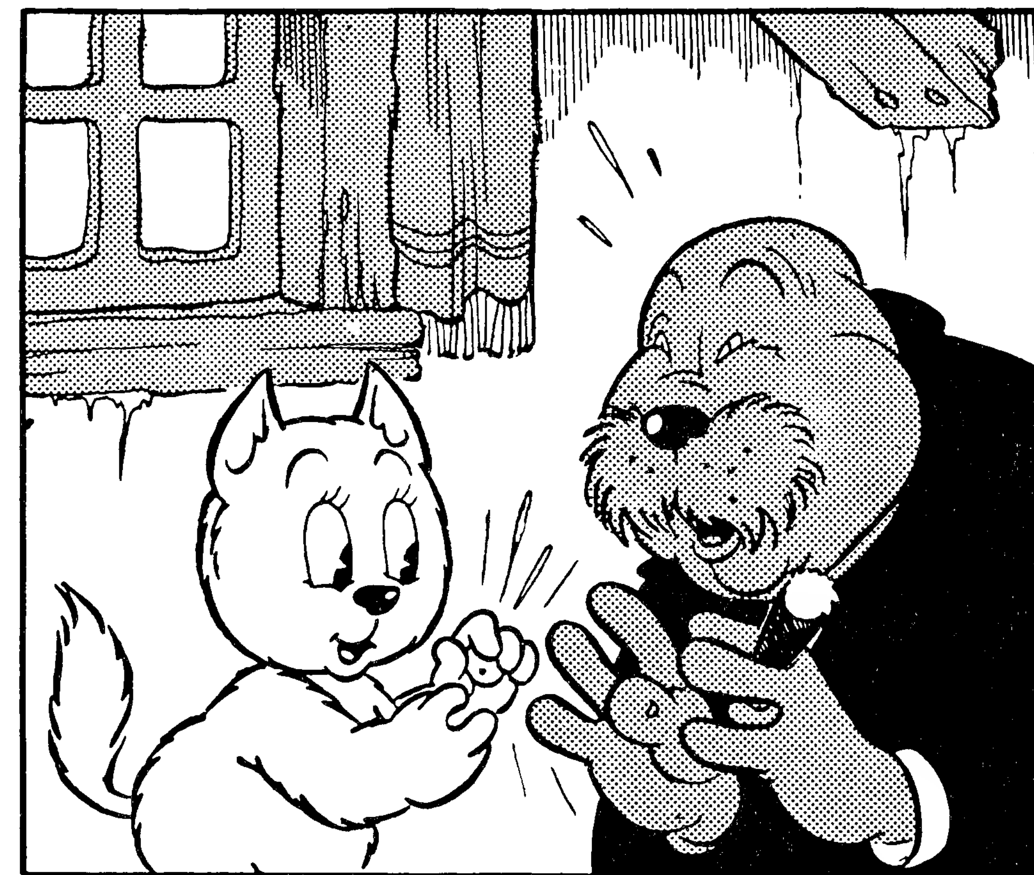

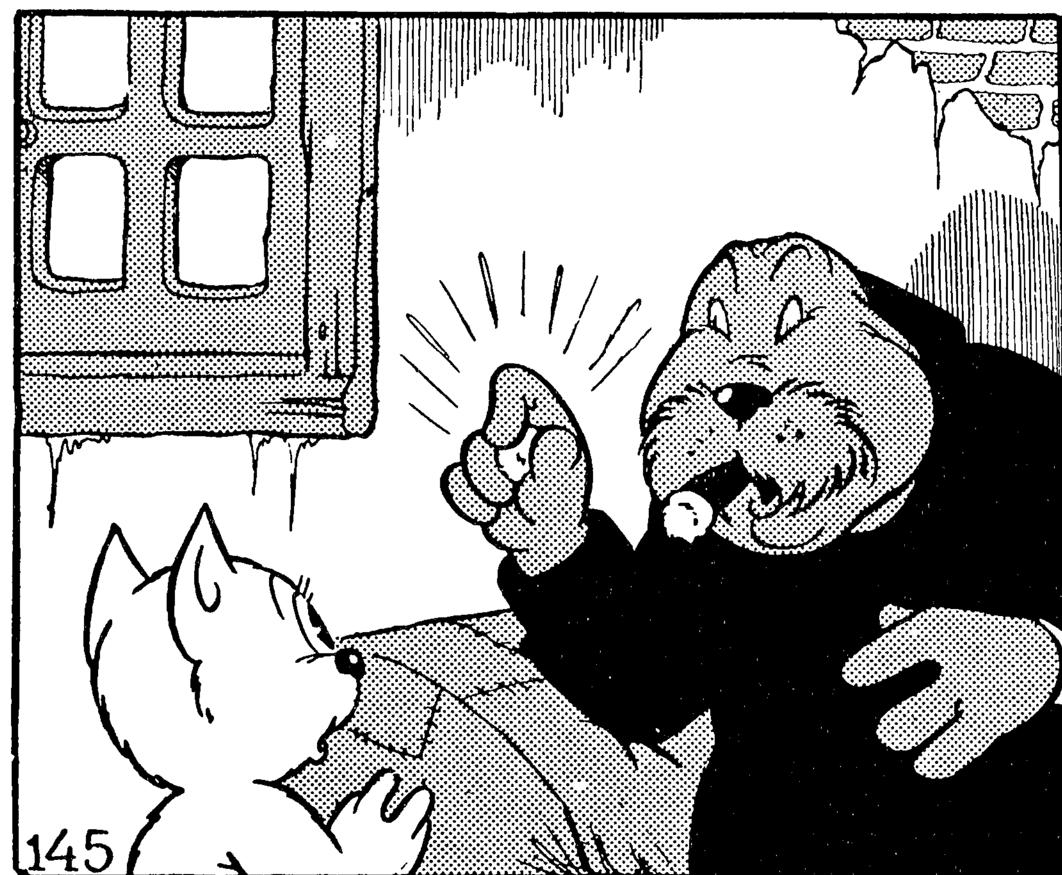

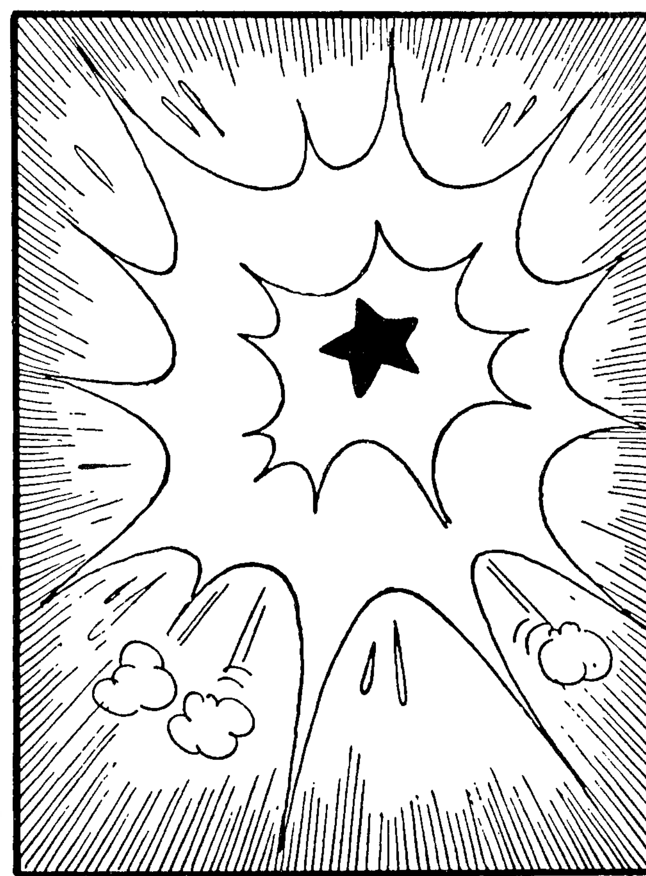
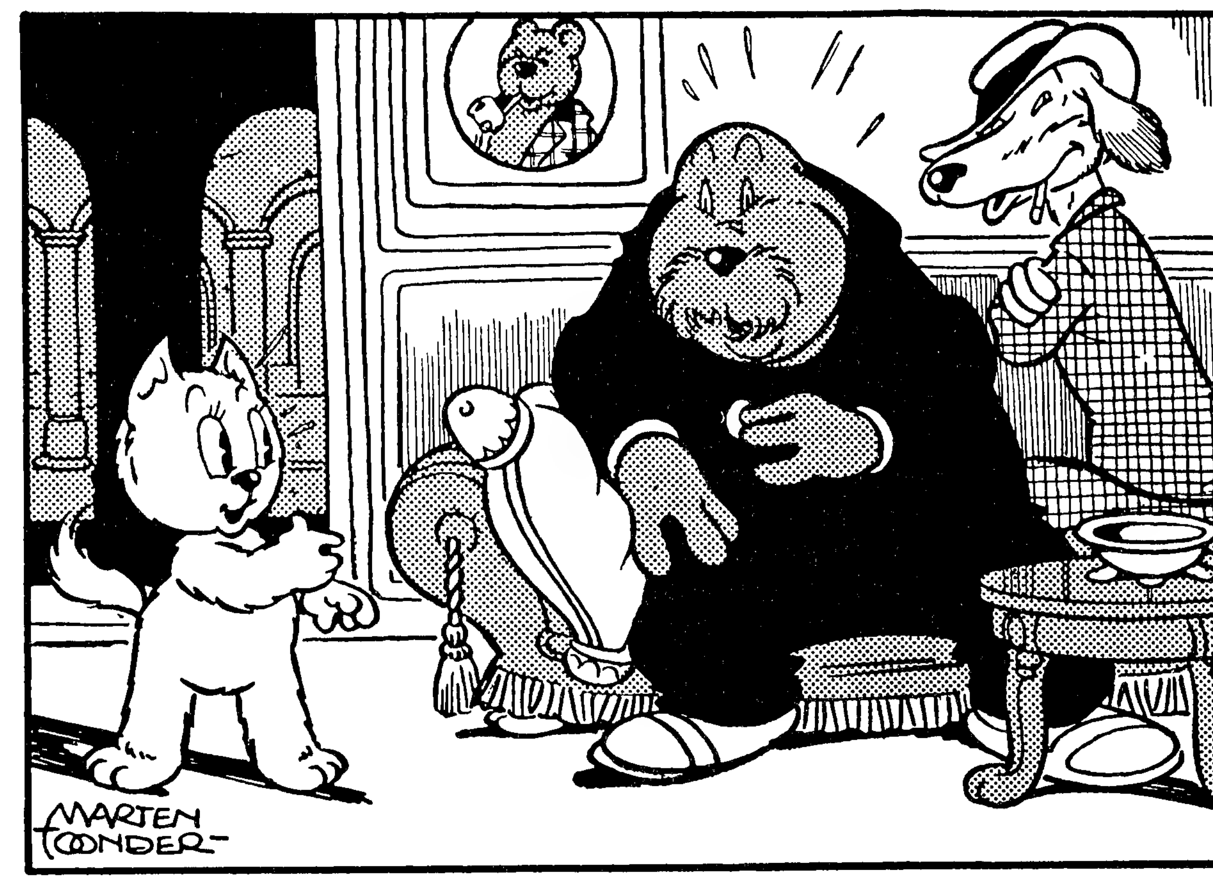
Tom Poes liet heer Bommel achter in het cafeetje (na een afspraak met hem gemaakt te hebben) en ging naar het opgegeven adres.
Hij klopte op de oude deur en wachtte geduldig op de dingen, die gebeuren gingen. Hij hoefde niet lang te wachten. Er ging een luikje open en het glimlachende gezicht van Prebl Prolsk verscheen in de opening.
'Dag kleine!' sprak het gezicht. 'Mevrouw is niet thuis, nee! Jammerrr! Zeg maar tegen je moe, dat...'
'Loop heen!' riep Tom Poes brutaal. 'Ik kom niet voor mevrouw! Ik moet je baas spreken! De opperste raad van de Gorgonistische Partij! Schiet op!'
Het gezicht verdween en er werd op zachte toon wat gepraat, daarna zwaaide de deur knersend open. Tom Poes stapte een vies portaaltje in en stond tegenover heer Prolsk en heer Kuip, de kennissen van heer Bommel.
'Wie ben je?' vroeg Kobbe Kuip. 'We moeten hier voorzichtig zijn en ik mag jouw gezicht niet zo graag!'
'Hoe?' vroeg Tom Poes ongerust.
'Rreactionnairrr!' legde Prebl Prolsk uit. 'Je ziet errr uit alsof je denkt, dat het costuum, dat je draagt, van jou is!'
'Maar ik heb geen costuum aan!' riep Tom Poes. 'Ik draag nooit een pak!'
'Des te beter! Dat pleit voor je!' vond Kobbe Kuip. 'Kom, dan zal ik je bij Jantje brengen!'

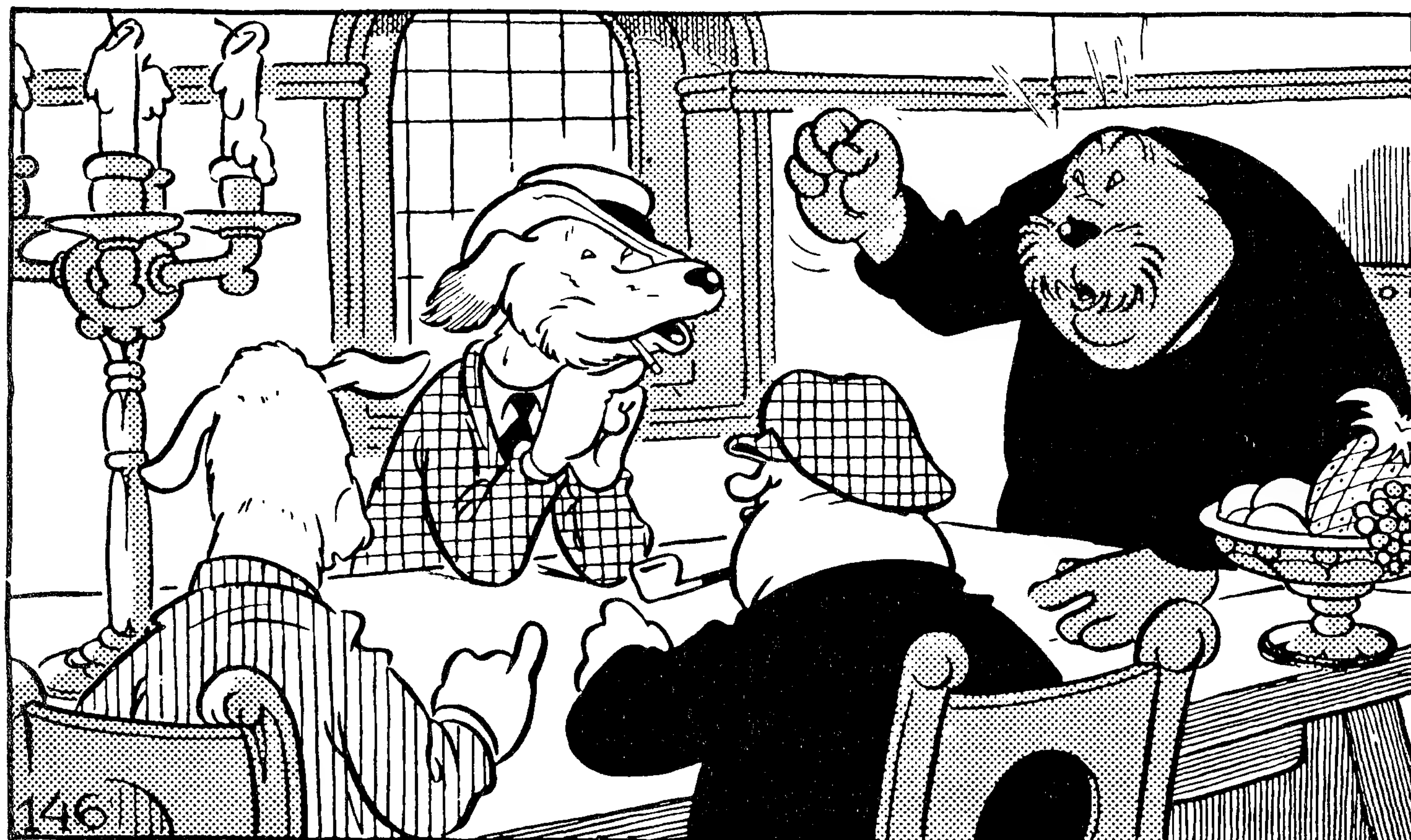

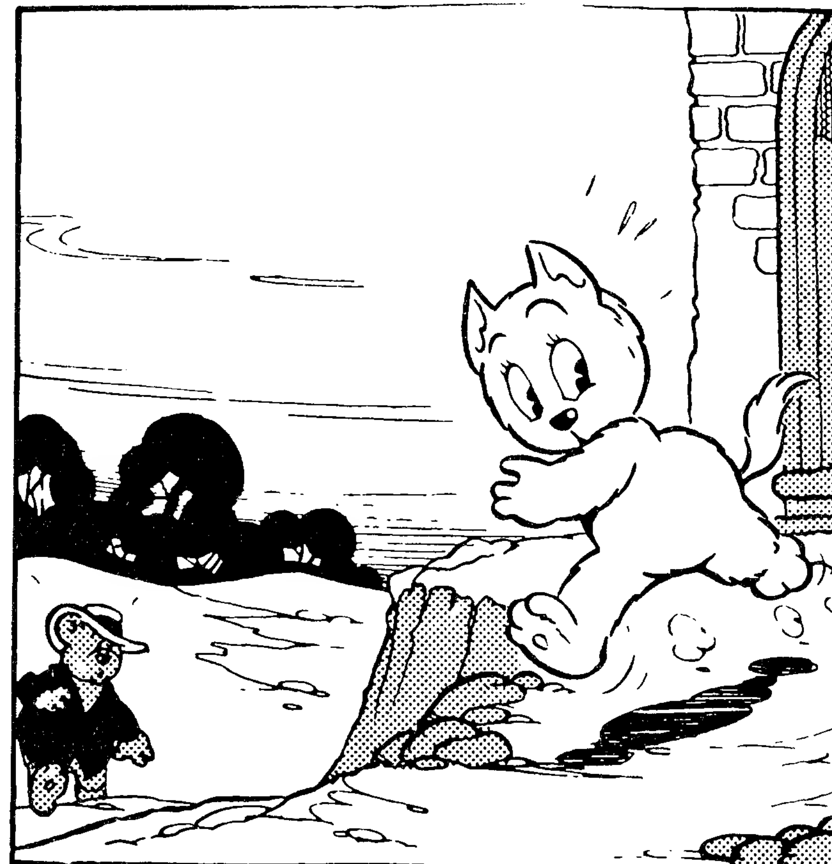
Tom Poes werd in een armelijk gemeubelde kamer gebracht. De struise, zwarte figuur van Jantje rustte daar op een paardeharen sofa en trok voorzichtig aan een vies-ruikende sigaar.
'Kijk eens aan!' sprak Jantje. 'Wie hebben we daar! Warm, is 't niet? Mooi weer, wat? Ga zitten, vriendje!'
'Er is geen stoel!' zei Tom Poes.
'Zoals je wilt!' hernam Jantje. 'Waaraan heb ik het genoegen van je komst te danken? Je bent natuurlijk een spion, niet? Zie het aan je kopje! Wil je een sigaar?'
'Nee, dank je!' zei Tom Poes. 'Ik kom je iets aanbieden! Ik kom met goede bedoelingen! Ik dien het vaderland!'
'Ha, het vaderland!' riep Jantje geestdriftig. 'Strroropski!'
'Strdoropski!' viel heer Prolsk hem bij. 'Nèt wat ik dacht!' fluisterde hij duidelijk hoorbaar. 'Geef hem een lesje, makkerr Ivan!'
'Ik heb geen lesje nodig!' zei Tom Poes flink. 'Kijk maar eens! Ik heb hier iets zéér belangrijks meegebracht! Een talisman! Wanneer je deze knikker omhoog steekt en een wens doet, wordt die wens direct verhoord! Probeer het maar eens! Je mag hem hebben!'
'Wattistat?!' riep Jantje, as op zijn zwarte pak morsend. 'Talisman?'
'Zekerr iets van atooms!' veronderstelde Prebl Prolsk. 'Urranium en zo!'
'Nee, nee!' riep Tom Poes ongeduldig. 'Véél beter dan atoombommen en dat soort dingen. Je kunt àlles krijgen wat je wenst! Alles!'
Jantje greep de knikker voorzichtig beet en bekeek hem met glinsterende oogjes.

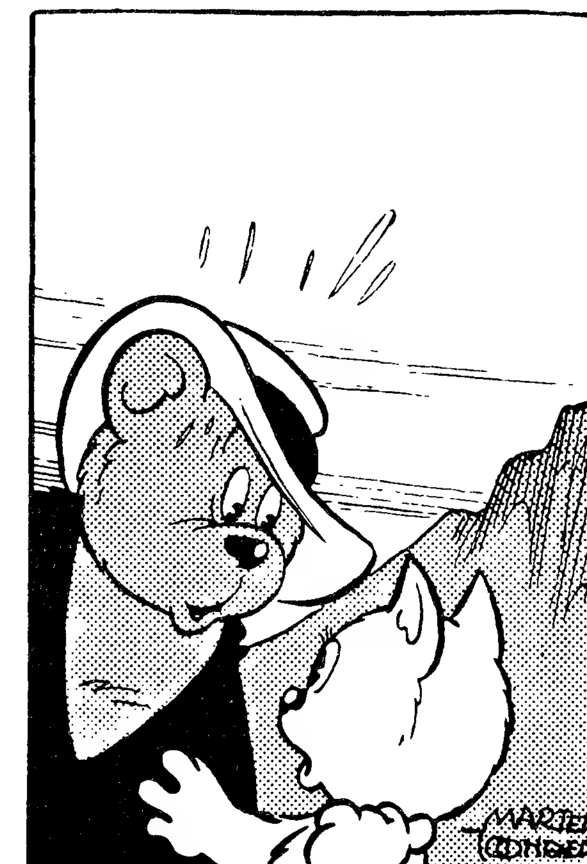

'Talisman!' prevelde Jantje. 'Dat ruikt naar oud bijgeloof, is 't niet!'
'Conserrvatief – rrreactionnairr!' vond Prebl Prolsk. 'Niets voorrr de frrrisse, jonge gedachte!'
'Jullie zijn zeurpieten!' zei Tom Poes. 'Probeer het ding eens en geef het terug als het je niet bevalt! Ik wil jullie alleen maar een plezier doen!'
'Hmm, daar zit iets in!' besloot Jantje. 'Ik ga een wens doen, houd je vast, makker Prolsk. Es even denken... die dikke Bommel is niet teruggekomen, die zal wel gesnapt zijn, hahaha! Daarom wens ik...'
Hij stak de knikker omhoog en sprak plechtig: 'Ik wens, dat het hoofdkwartier van de partij verplaatst wordt naar Slot Bommelstein!'
Nu, je weet, dat de talisman soms langzaam en soms vlug werkt en in dit geval werkte hij vlug.
Er ontstond een verblindend wit licht; er klonk een luid gekraak en een dichte zwavelwolk verspreidde zich. Maar toen dat àllemaal was uitgewerkt was het duidelijk, dat het armelijke kamertje erg veranderd was. Jantje zat nu op de sofa van heer Bommel en de zaal waarin ze zich bevonden, was de zaal van het slot Bommelstein.
'Niet gek!' sprak Jantje waarderend. 'Wat zeg ik? Heel aardig zelfs! Daar zitten mogelijkheden in, makker Prolsk! Dat is een aardig geschenkje, kleine man! Hoe heet je? Tom Poes? Mooi, we zullen jou Hètman van de revolutie maken! En nu moet je de hele raad bij elkaar roepen, makker Prolsk! We gaan een vergadering houden!'

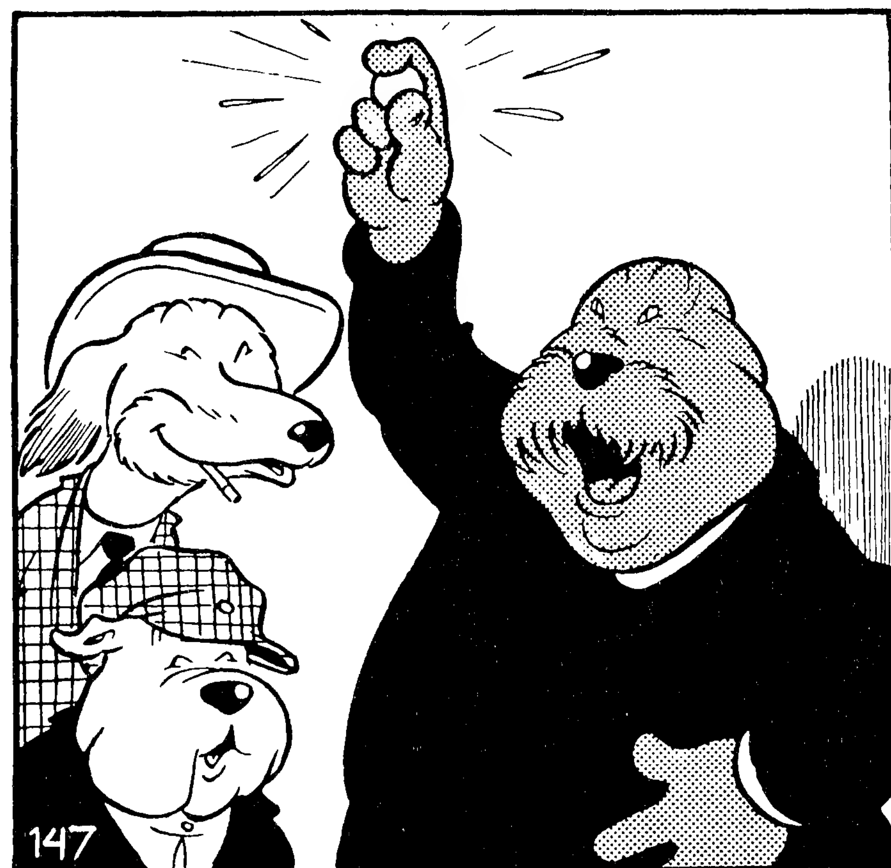

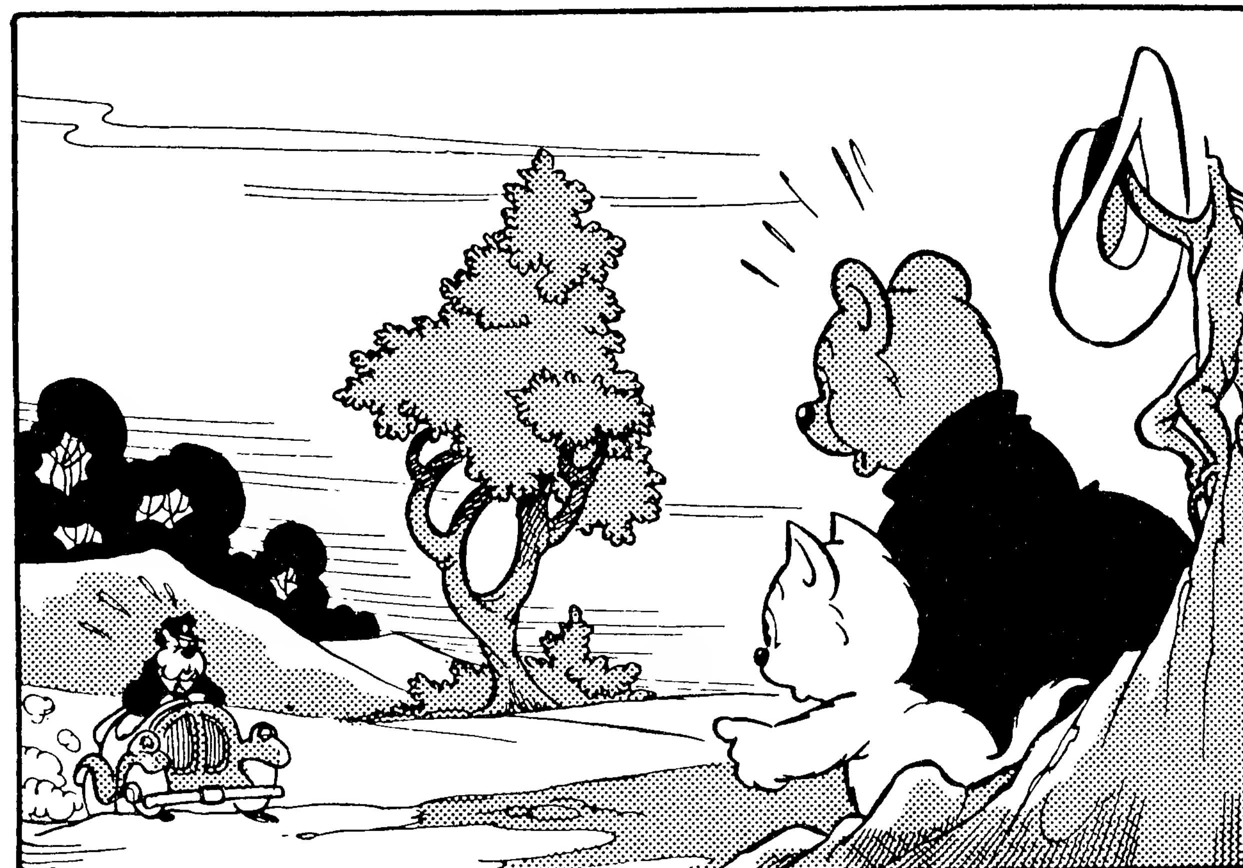

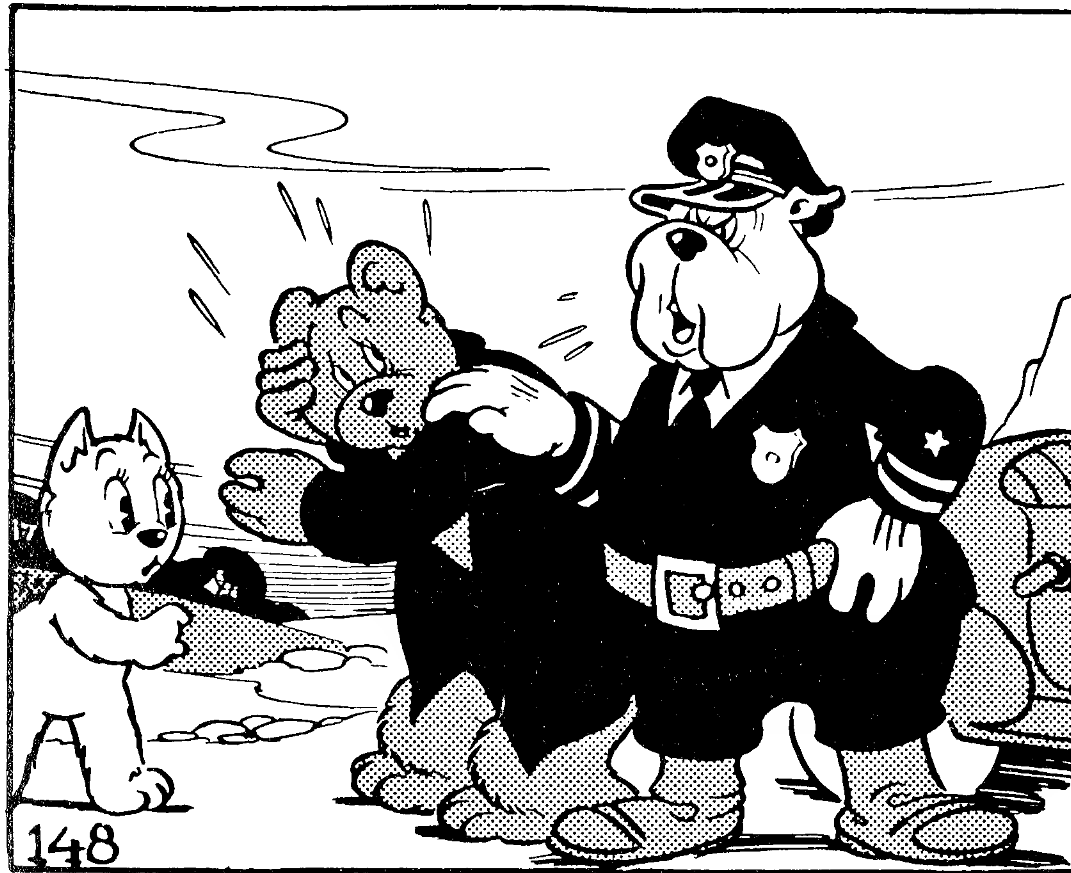
Zo hield de Gorgonistische Partij dus een vergadering in de eetzaal van slot Bommelstein.
'Lieve makkers!' sprak Jantje. 'Door bijzondere omstandigheden zijn wij in staat onze wensen wáár te maken! Ik ben in het bezit gekomen van de wondersteen waarop de fascistisch-kapitalistisch georiënteerde regering haar macht heeft gegrondvest!'
'Hoera!' antwoordde de vergadering.
'We moeten,' hernam Jantje, 'nu besluiten welke wens we zullen doen. Daarom heb ik jullie hier bij elkaar geroepen. We kunnen wensen wat we willen, wees dus niet verlegen en spreek!'
'Laten we geld wensen!' stelde Kobbe Kuip voor. 'Dat is altijd gemakkelijk.'
'Wapens!' riep Prebl Prolsk. 'Bommetjes! Dat is aardig! Bom!'

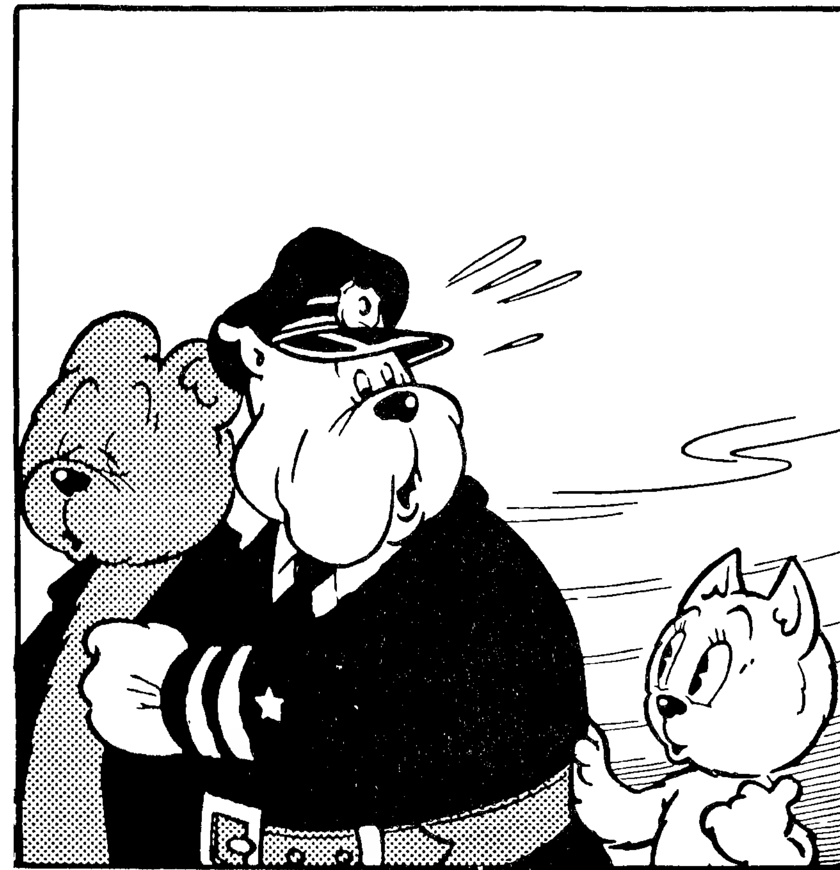
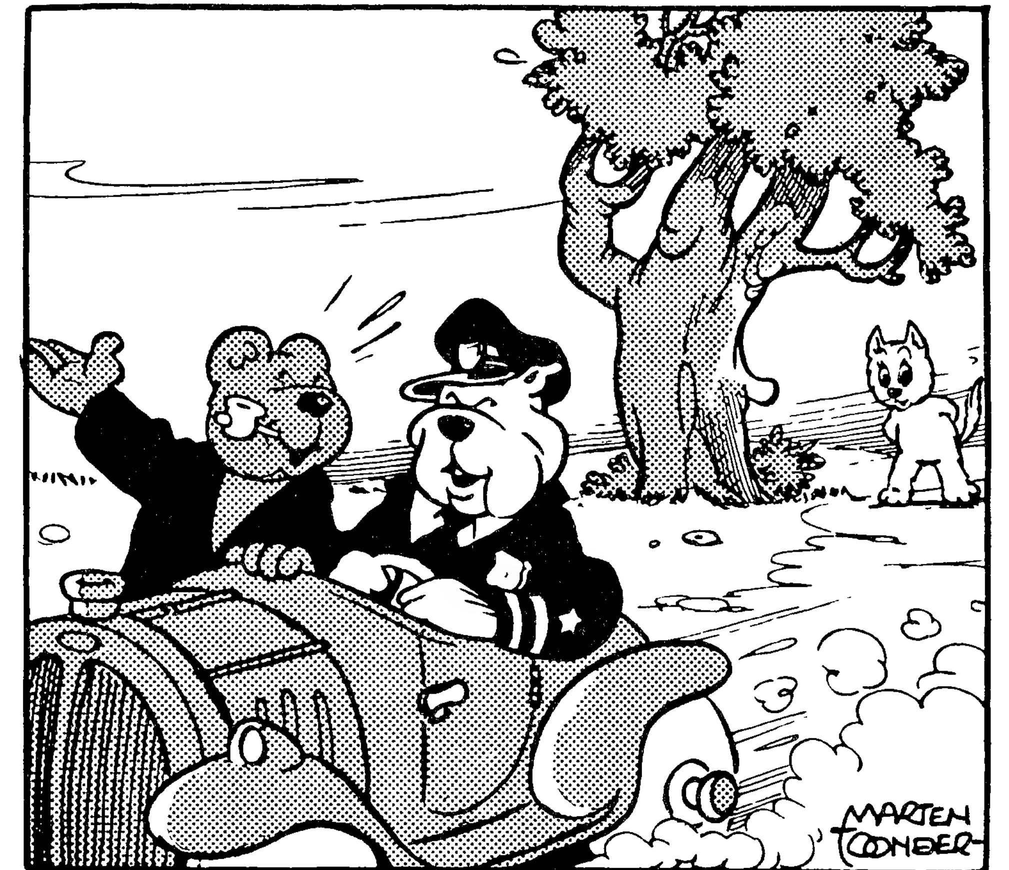
Er ontstond een opgewonden geschreeuw en Tom Poes had daardoor de kans om slot Bommelstein ongezien te verlaten. Hij had nog niet ver gelopen, toen hij heer Ollie zag naderen.
'Blijf wèg, heer Bommel!' riep Tom Poes. 'De hele partij zit in uw kasteel! Ze houden een vergadering!'
'Daar heb je het nu al!' zei heer Bommel treurig. 'Dat krijg je er van! Waarom heb je die kerels de talisman gegeven? Ze hebben nu alle macht in handen!'
'Dat lijkt maar zo!' zei Tom Poes. 'U zult zien, dat ze nu zichzelf in moeilijkheden gaan brengen! Die knikker brengt ongeluk, dat kunt u zo langzamerhand weten!'
'Dat is zo!' zuchtte heer Ollie. 'Ik ben de ongelukkigste heer van de wereld.'

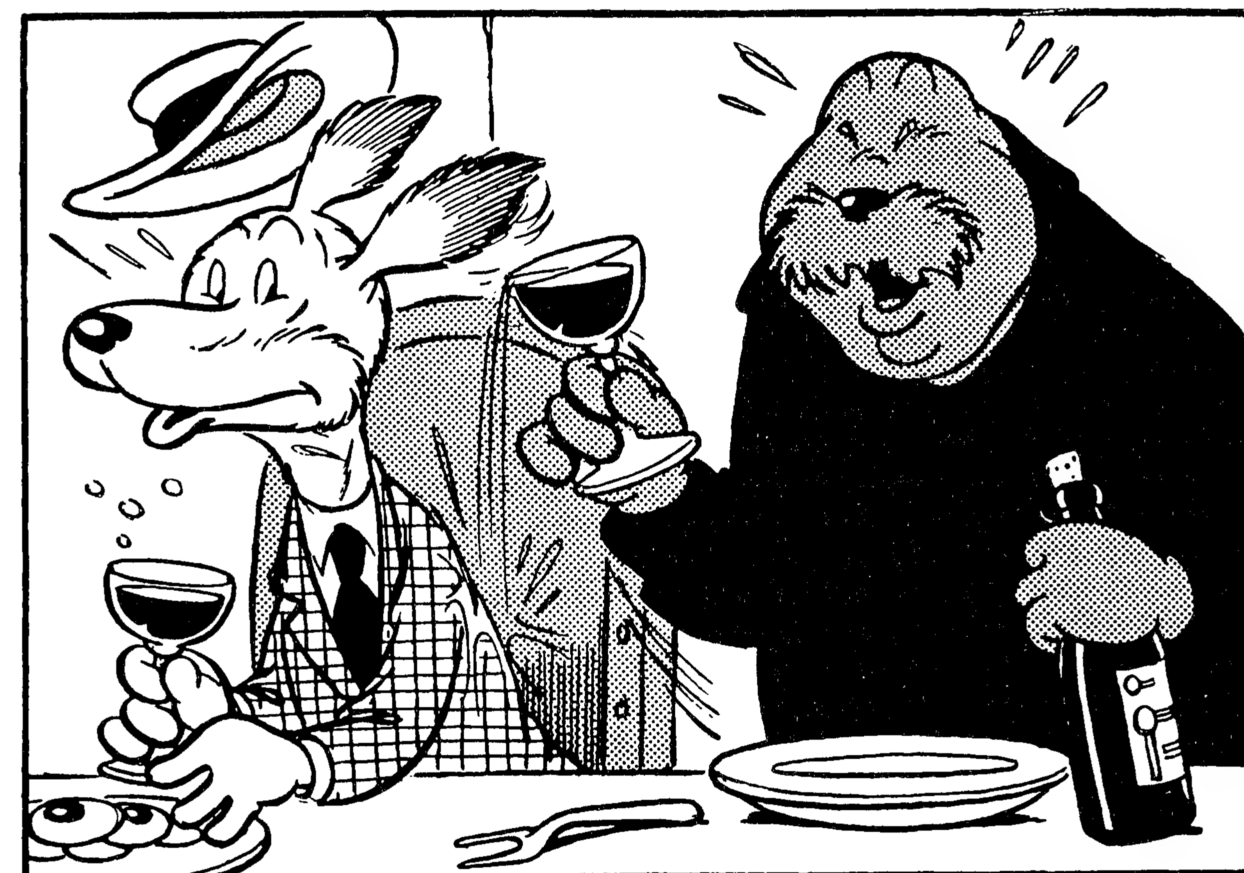

De vergadering kon niet tot een besluit komen en daarom besloot Jantje om zèlf de knoop maar door te hakken.
'Ik weet een goede wens!' sprak hij. 'Geen wapens en geen geld – dat maakt maar rommel en ruzie! Wanneer we eenmaal de macht hebben, kunnen we rustig en kalm iedereen uitroeien en net zoveel geld maken als we willen! Nee, ik weet iets anders!'
Hij stak de knikker omhoog en riep: 'Ik wens, dat we met regeringsauto's worden afgehaald en in de regeringsgebouwen worden ondergebracht waar we recht op hebben!'
'Een eenvoudige wens, nietwaar?' merkte hij op, de talisman in zijn zak stekende. 'Klaar en duidelijk, niet?'
'Hm! Een beetje vaag!' zei Kobbe Kuip. 'Geef mij maar een ronde, eerlijke revolutie! Dan weet je waar je aan toe bent!'
'Wacht maar af!' zei Jantje. 'Je zult zien, dat de zaak in orde is!'
De vergadering begon dus te wachten en kortte zich de tijd met het bekijken van de wijnkelders van slot Bommelstein.
Intussen stonden Tom Poes en heer Bommel nog op het rotspad te praten. Ze werden echter gestoord door het geronk van een motor.
'Daar is commissaris Bulle Bas!' zei Tom Poes. 'Hij komt horen of ik nieuws voor hem heb, denk ik!'
'De politie!' riep heer Bommel. 'Nu ben ik er bij! Mijn baard! Waar is mijn baard? Mijn hoed! Ik moet me vermommen!'
Maar het was te laat, Bulle Bas stopte zijn autootje en rees overeind.
'Wel, daar is Bommel!' zei hij. 'Je bent ontsnapt, hè? Hm! Ik zal je opnieuw voorgeleiden! Ik ken m'n plicht!'

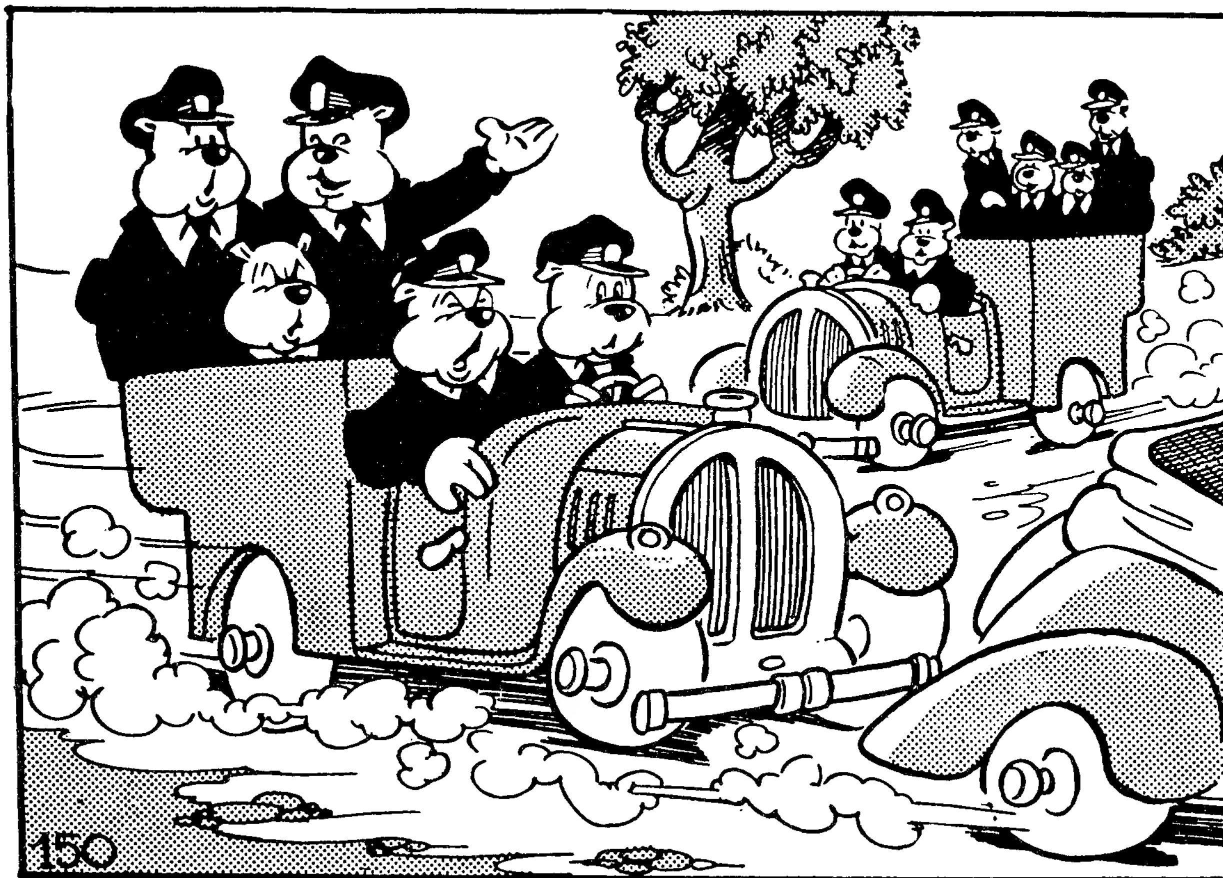

Bulle Bas klom uit zijn wagentje.
'In naam der politie!' sprak hij. 'Gij zijt mijn gevangene Olivier B. Bommel! Uw spel is uit! Ga rustig mee, tegenstand is nutteloos! Hm!'
'Laat me los!' riep heer Ollie. 'Ik heb niets gedaan! De bom, die ik in het postkantoor heb gelegd, is in het water ontploft en heeft geen schade gedaan! Ik wil geen revolutie! Ik...'
'Wel, wel!' zei Bulle Bas. 'Dat is allemaal nieuws voor me, vriend! Ik zal het noteren! Hm! Bom... revolutie... niet zo mooi!'
Hij greep heer Ollie stevig vast en trok hem naar de auto.
'Wacht even, commissaris!' zei Tom Poes. 'Door de hulp van heer Bommel heb ik de Gorgonistische Partij kunnen opsporen! We hebben samen een bomaanslag op het postkantoor verijdeld en nu zit de hele bende op slot Bommelstein!'
'Wàt zeg je!?' riep de commissaris verbluft. 'Dàt is mooi werk! Hm! Neem me niet kwalijk, Bommel! Ik wist niet, dat je al die dingen gedaan had om het Vaderland te dienen! Je bent een held!'
'Dat is zo!' zei heer Bommel bescheiden. Hij begon een pijp te stoppen en er kwam langzaam een glimlach op zijn gezicht.
'Het Vaderland roept!' zei hij. 'Het riep en ik kwam, héél eenvoudig. Ik ben minister geworden, ik heb een valse baard voorgedaan, kortom ik ben voor niets teruggeschrokken! Niets was voor mij te min! En ziedaar! De hele bende zit in mijn huis! Waar wachten we op, jonge vriend? Laten we versterking gaan halen! Volg mij!'

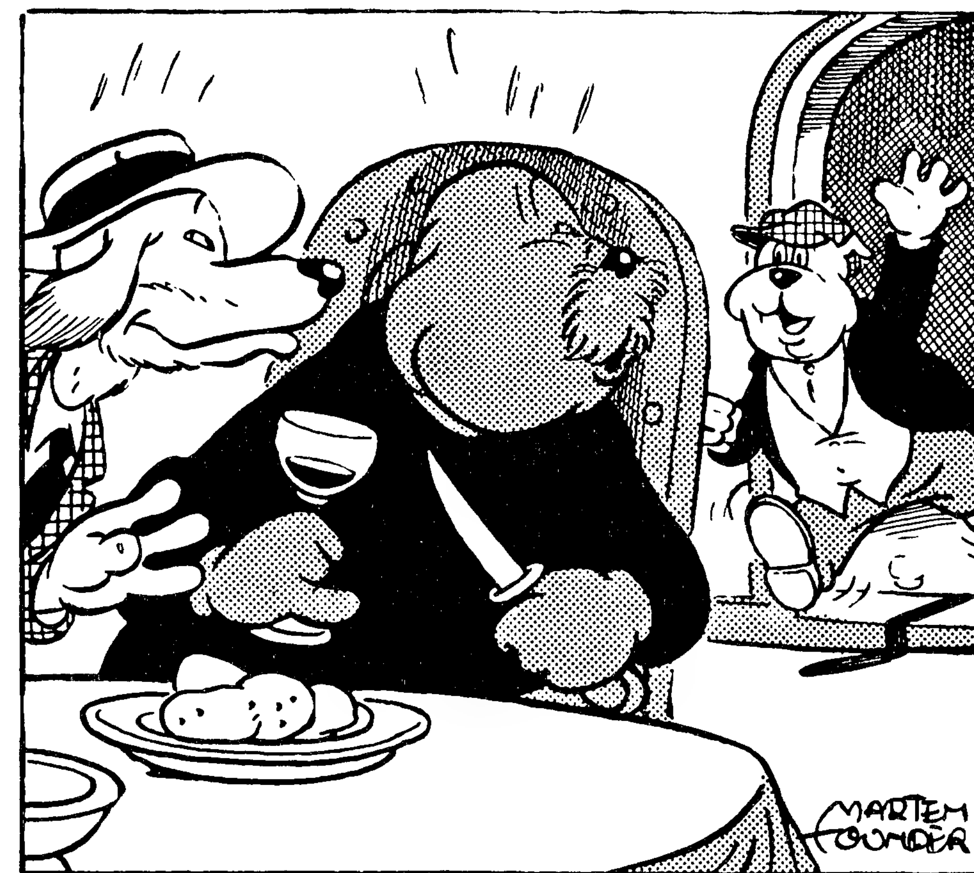

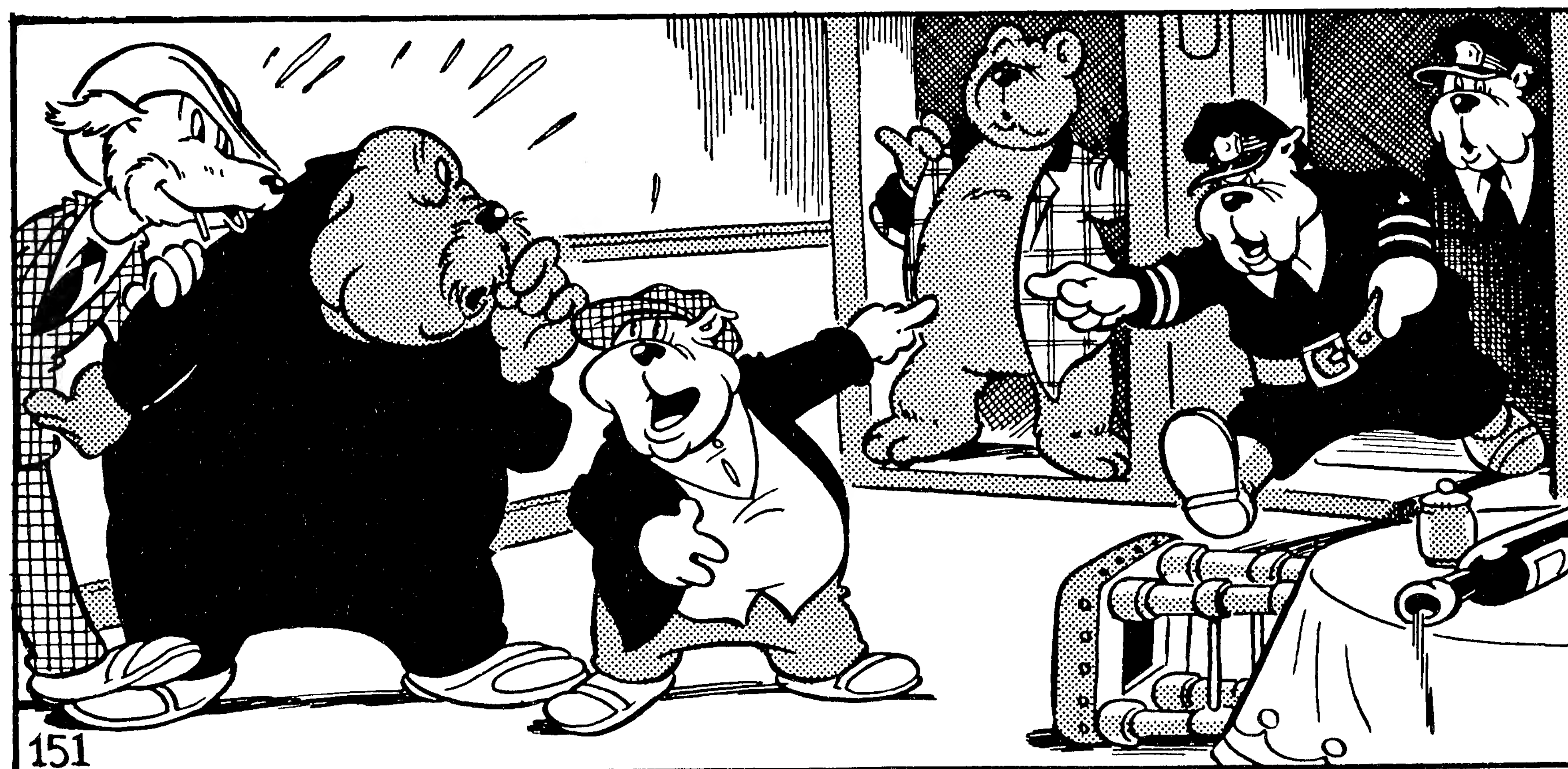
Tom Poes haastte zich terug naar slot Bommelstein, want hij was bang, dat iemand achterdocht zou krijgen wanneer hij te lang wegbleef.
Maar het scheen, dat iedereen hem vergeten had. Toen hij binnen kwam zat de hele vergadering ten minste onder gepast gezang te eten en te drinken en niemand vroeg hem waar hij al die tijd gezeten had.
'Daarrr is die kleine brrroekebaas!' zei Prebl Prolsk vrolijk.
'Ga zitten en eet een hapje mee!'
'Er is geen stoel meer!' zei Tom Poes.
'Zoals je wilt!' riep Jantje. 'Even goede vrienden, niet waar?'
Hij prikte een enorme aardappel aan zijn mes en stak die in zijn mond.
'Hum... goede patatten!' mompelde hij nadenkend.
'Zeg eens!' riep Kobbe Kuip. 'Alles goed en wel, maar wanneer begint die Talisman van jou nu te werken? Jantje heeft een wens gedaan, maar er gebeurt nog steeds niets!!' 'Hij werkt niet altijd even vlug!' zei Tom Poes een beetje benauwd. 'Soms duurt het lang en soms erg kort, maar hij werkt altijd! Even geduld nog, je zult zien, dat het voor elkaar komt!'
'Bravo!' riep Jantje opstaande. 'Even geduld nog. Niet waar? Goed zo! Maar hoe lang duurt even? Ik ben een geduldig iemand is 't niet? Maar even duurt bij mij maar drie minuten! Als er dan niets is gebeurd zal ik jou een klein lesje geven! Dan ga ik je tot konijn verwerken!'

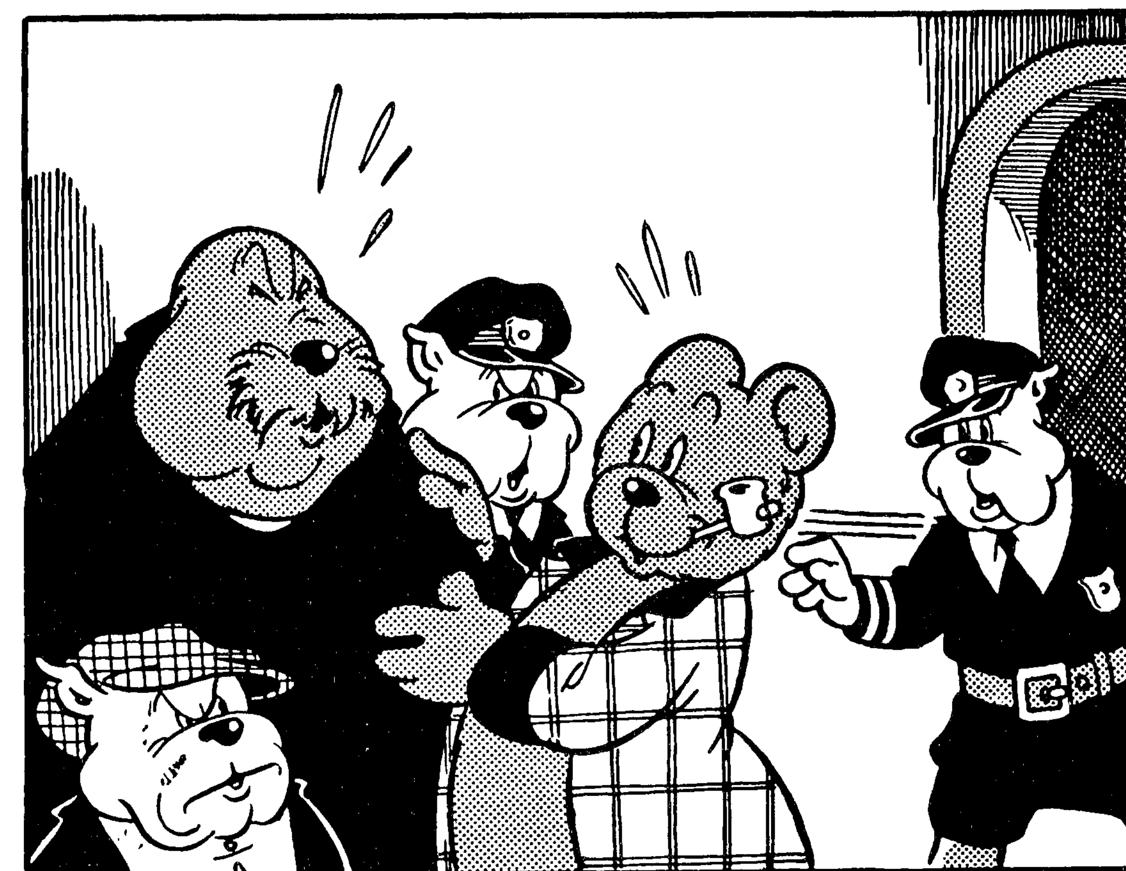

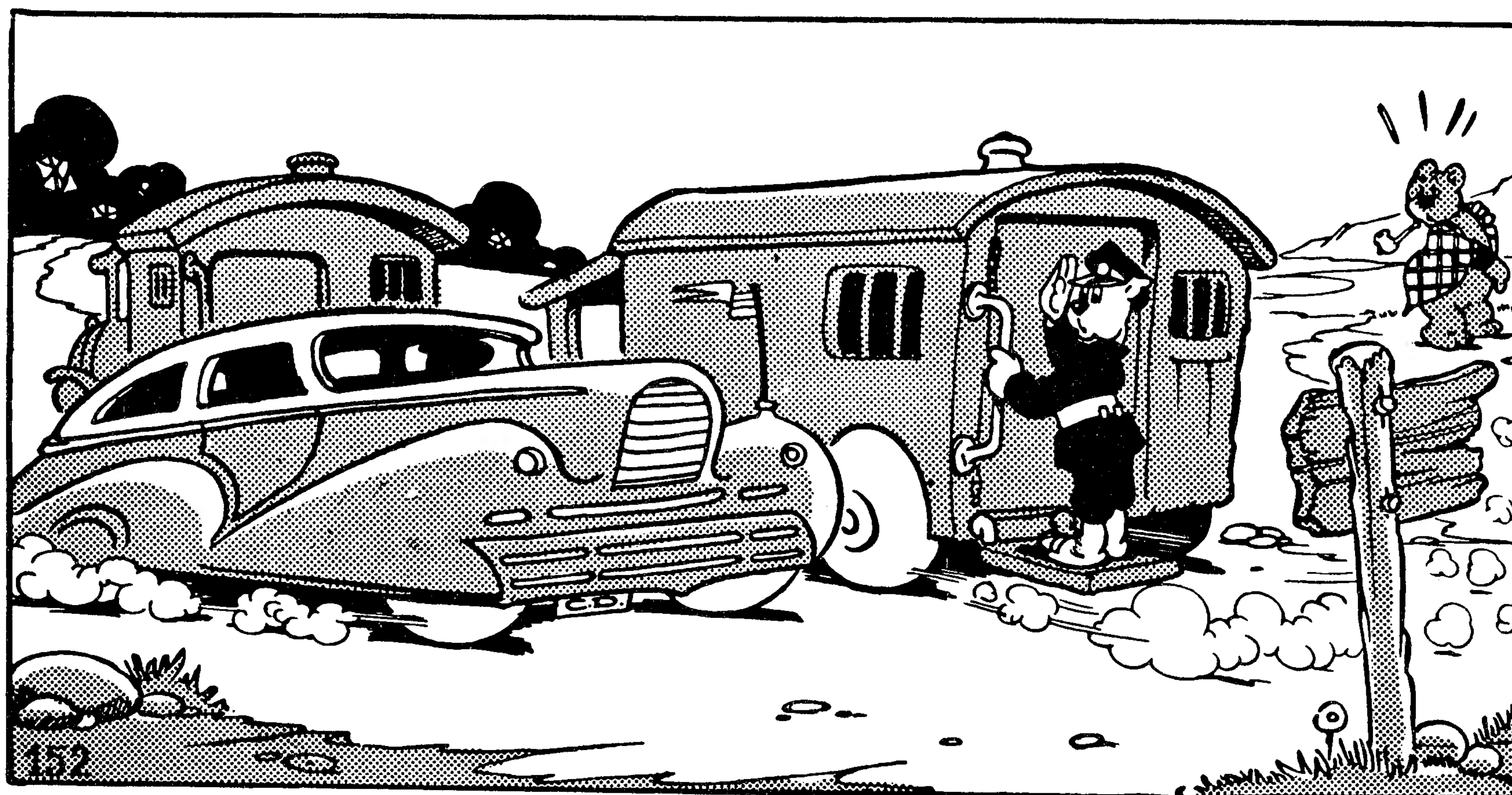

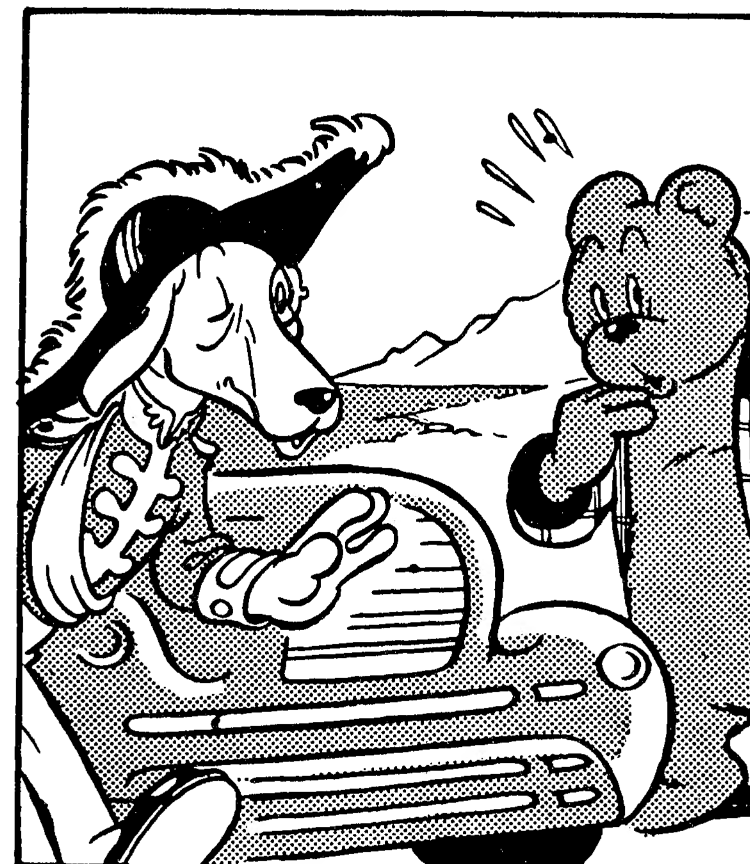
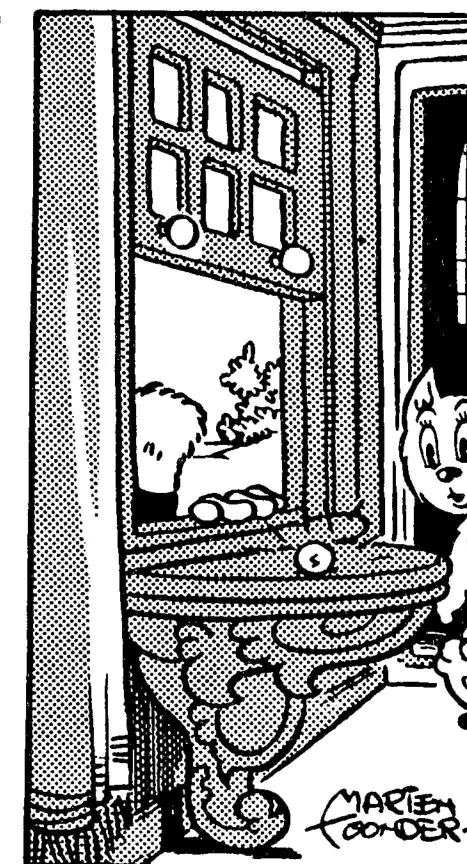
Intussen liet Bulle Bas geen gras over zijn plannen groeien. O nee, daar was hij de commissaris niet naar!
'Geen gras op mijn bureau!' placht hij te zeggen.
Zo ook nu. Hij riep zijn mannen bij elkaar, bevrachtte zijn overvalwagens en reed met grote snelheid van Rommeldam terug naar Bommelstein.
Het duurde dan ook niet lang of het kasteel kwam in zicht.
'Luister goed, Snuf!' sprak hij tot zijn brigadier.
'We moeten dit oude huis omsingelen zonder dat iemand het merkt! Tom Poes zit nog steeds daar binnen en wanneer ze ons in de gaten krijgen zouden ze hem nog wel eens onprettige ogenblikken kunnen bezorgen! We klimmen hier dus uit de wagens, jij sluipt naar de achterkant en zorgt, dat daar niemand ontsnapt en ik ga onbemerkt door de ingang naar binnen! Goed begrepen? Géén geluid! Stilte! Voorwaarts mars!'
De agenten gingen op pad. Ze stapten op brekende takken, ze slopen door zwiepend struikgewas, ze vielen in kuilen, ze hoestten en bromden en hadden zodoende al gauw het kasteel omsingeld. Maar helemaal ongemerkt was dat toch niet gebeurd. Kobbe Kuip kwam ten minste opgewonden de feestzaal binnenrennen. 'Politie!' riep hij. 'Overal kerels in uniformen! We zijn verraden!'
'Verraad!' siste Prebl.
'Aha!' gromde Jantje. 'Waar is die Tom Poes? Ik moet hem nodig spreken! Slijp mijn mes, makker Prolsk! En jij gaat dat manneke halen, makker Kuip!'
Kobbe Kuip begon te zoeken, maar Tom Poes was verdwenen...

Kobbe Kuip zocht zenuwachtig onder de tafel en de stoelen zonder Tom Poes te vinden en hij wilde net eens in een andere kamer gaan kijken, toen commissaris Bulle Bas naar binnen rende.
'Halt!' riep Bulle Bas. 'Je spel is uit! Het is gedaan met je hoge sprongen! Geef je goedschiks over! Ga tegen de muur staan, jullie drieën! Brigadier, doorzoek de andere kamers en reken iedereen in die je tegenkomt!'
'Bah!' zei Jantje. 'We hebben niets gedaan! Je kunt ons niet zó maar arresteren! We zijn vreedzame burgers! Waar beschuldig je ons van?'
'Huisvredebreuk!' zei de commissaris. 'Inbraak! Jullie bevinden je in een huis zonder toestemming van de eigenaar!'
'Juist!' zei heer Bommel. 'Ik ben de eigenaar en ik vind het ongepast, dat heren, die geen heren zijn, mijn spijzen nuttigen! Ik ontzeg jullie de toegang tot mijn woning! Eigenlijk moest ik jullie een lesje geven! Wat weerhoudt mij er van om heer Jantje een lesje te geven! Ik zal het je zeggen. Het feit, dat ik een heer van stand ben! Dàt weerhoudt mij!'
'Bah!' gromde Kobbe Kuip. 'Geef hem van katoen, Jantje! Laat hem sterretjes zien!'
Maar Jantje wist, wanneer hij verloren had. Hij keek nadenkend voor zich uit en mompelde in zichzelf.
'Die talisman werkt!' bromde hij. 'Ik, sukkel, heb gewenst, dat ik door een auto naar een regeringsgebouw gebracht zou worden! En dat gebeurt nu waarschijnlijk!'

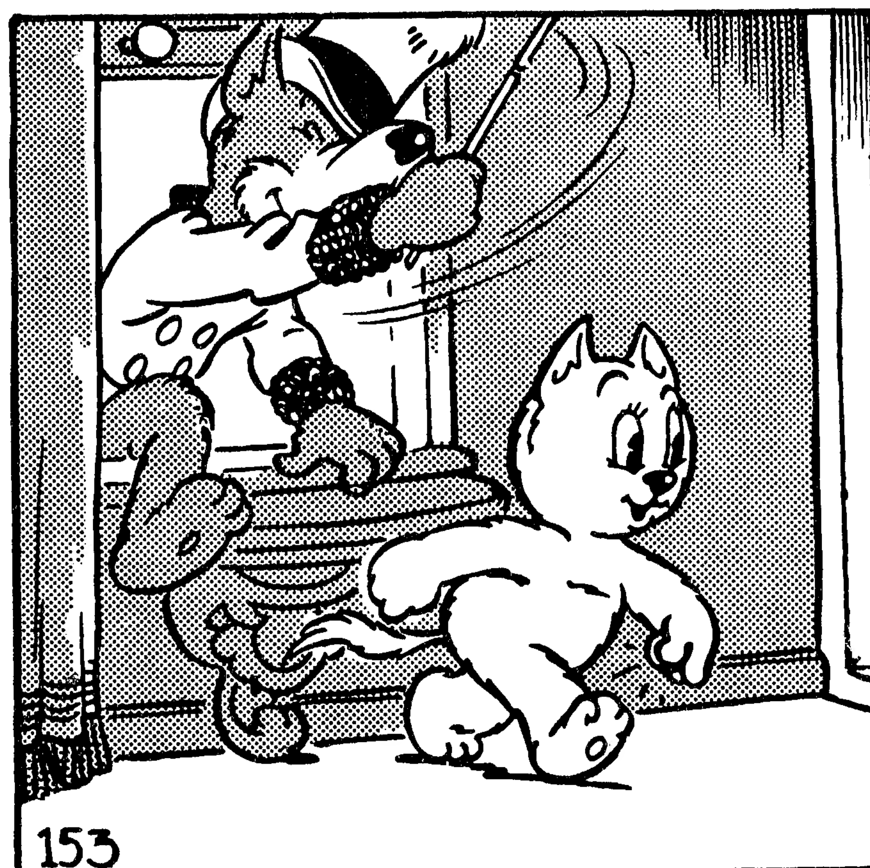
Bulle Bas is een commissaris, die van aanpakken weet, vooral wanneer een zaak naar het einde loopt. Het duurde dan ook niet lang, of de hele partij indringers was in wagens geladen en werd weggereden, stadwaarts. Heer Bommel deed hun uitgeleide en overtuigde zich, dat er niemand achter bleef. Toen de laatste auto de bocht omsloeg en vaart vermeerderde keerde hij zich, opgeruimd een lied neuriënd, om en wilde de weg naar huis weer inslaan. Op dat moment kwam er echter een grote luxe-auto de bocht omschieten en hield vlak bij hem stil. Tot heer Bommel's grote ontzetting stapte niemand minder dan de minister van justitie er uit.

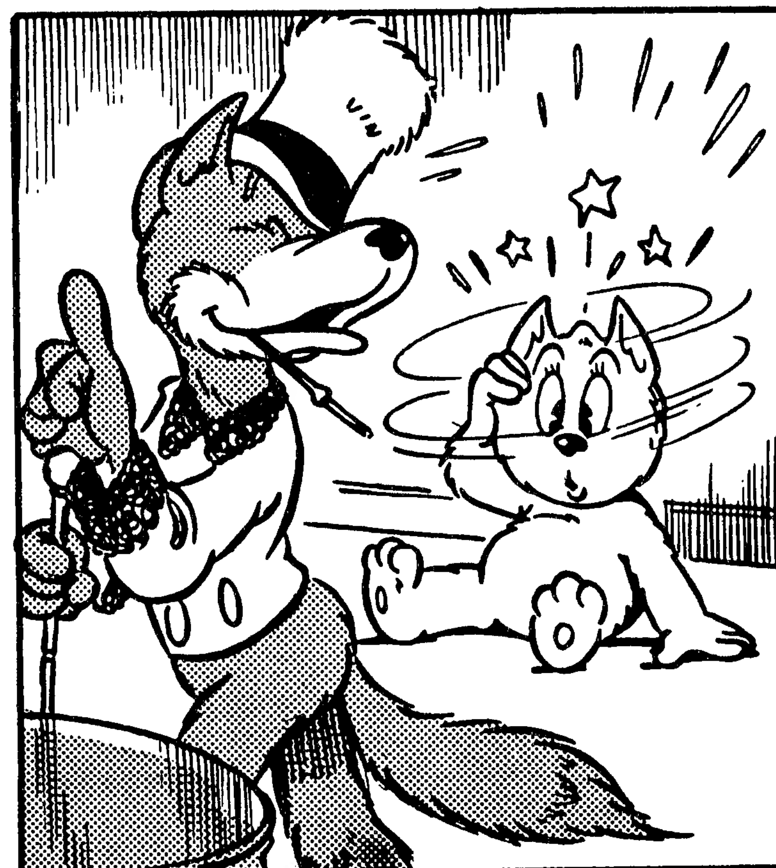
'Eh... ikke... eh... ik heb niets gedaan!' riep heer Ollie. Het komt allemaal... eh... dòor die... eh...'

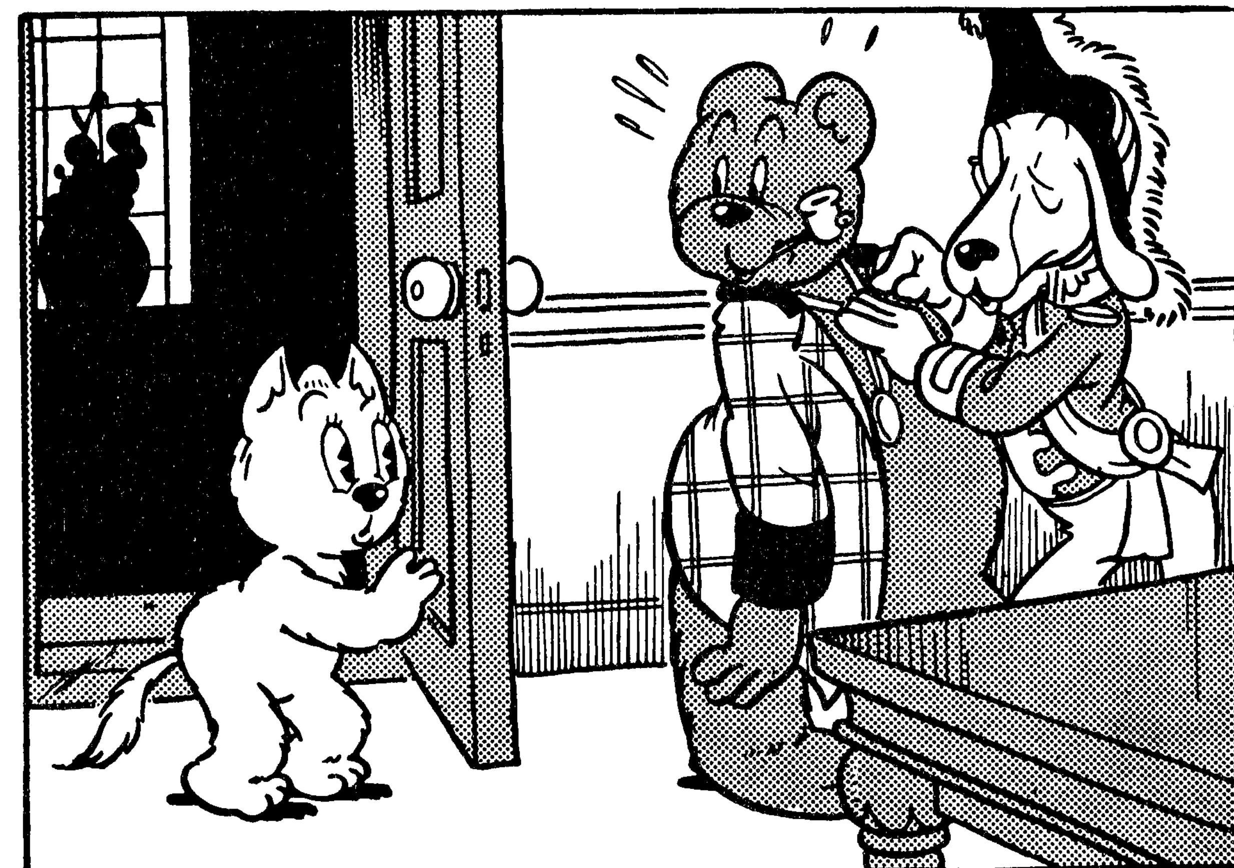
'Inderdaad!' sprak de minister. 'Ik ben nauwkeurig op de hoogte van uw bewonderenswaardige moed! De commissaris heeft mij alles verteld! Wees zo goed in mijn automobiel te stijgen, dan rijden wij tezaemen naar uw villae!' Heer Bommel gehoorzaamde verbluft en de auto suisde weg, naar slot Bommelstein.

Daar was Tom Poes intussen bezig naar de talisman te zoeken. Je zult hebben opgemerkt, dat hij al een hele tijd niet heeft meegedaan, maar hij was verstandig genoeg om te begrijpen, dat de Talisman eerst onschadelijk moest worden gemaakt.

En na lang zoeken, kamer in, kamer uit, vond hij hem eindelijk op een tafeltje bij een open raam waar Jantje hem achteloos had neergelegd...

Tom Poes greep de knikker en liep er opgelucht mee weg. Helaas! Door het open raam kwam een oude bekende geklommen. Het was de vreemdeling, die zich in het begin van dit verhaal heeft voorgesteld als Joris, baron Goedbloed. Hij hief zijn wandelstok op en liet die met kracht op het hoofd van Tom Poes neerdalen.
'Excuseer!' sprak hij. 'Ik ben mij er van bewust, dat mijn handelwijze een weinig grof is. Verschoon mij!'
Hij greep de talisman, zette Tom Poes wat gemakkelijker neer en stapte weer naar het raam.
'Ik stel prijs op het bezit van dit kleinood!' hernam hij. 'Bovendien vermoed ik, dat gij zowel als uw gezette vriend er afstand van willen doen! Ik heb uw belevenissen nauwkeurig in de periodieken gevolgd en heb vastgesteld, dat gij er een slecht gebruik van hebt gemaakt! Foei! Gij moet u niet met politiek inlaten! Dat ligt u niet! Uw avonturen moesten zich meer tot het oppervlakkige bepalen! En nu, vaarwel! Lux et libertas! zoals wij Latinisten zeggen!' Hij verdween met zwier uit het raam en toen Tom Poes een poosje later genoeg kracht verzameld had om hem na te kijken, was hij nergens meer te zien. Een beetje duizelig schuifelde Tom Poes naar de eetkamer en vond daar heer Bommel en de minister van justitie.
'Hallo! Tom Poes!' riep heer Ollie. 'Kijk eens, wat ik gekregen heb! Een medaille! Een èchte, aan een lint!'
'Een hóge onderscheiding!' sprak de minister. 'Zij wordt anders slechts uitgereikt aen ambtenaeren ten departemente nae twaelf jaeren trouwe dienst! Jae, jae!' 'Maar wat is er met jou?' vroeg heer Ollie, die ineens de buil op het hoofd van Tom Poes in de gaten kreeg.
'Oh, niets bijzonders!' zei Tom Poes. 'Ik heb de talisman onschadelijk gemaakt!'

SLOT

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.